34

ΙΟΥΝΙΟΣ 2007

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

της σύνταξης...

Να καθαρίσει η κοινωνία από την αστυνομία και την εξουσία

Είναι κάτι περισσότερο από αυτονόητο και προφανές ότι οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, αν και δεν τους θέλει η κοινωνία, έχουν εξαπολύσει το εκδικητικό τους μένος σε όσους διαδηλώνουν, αντιστέκονται, εξεγείρονται ή απλά φοράνε πράσινα αθλητικά παπούτσια.

Και είναι αυτή η «εγκληματική κατά της ζωής» ανοσία που συνεχίζεται στα υψηλότερα στρώματα των συγκοινωνούντων δοχείων εντός του δικαστικού θεσμού, με προεξέχοντες ανακριτές και εισαγγελείς οι οποίοι αρνούνται να δουν, να ακούσουν και να καταλάβουν την πραγματικότητα -όχι αυτήν που τους παρουσιάζουν οι αστυνομικοί- αλλά ότι η πραγματική προστασία της δημόσιας τάξης είναι η απόσυρση ο αφοπλισμός και η κατάργηση όλων των αστυνομικών και όχι μόνο δυνάμεων. Όμως μην τρέφουμε αυταπάτες, κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει. Άλλωστε 1η, 2η, 3η ή 4η, η δικαιοσύνη το κράτος, τα ΜΜΕ έχουν κάτι κοινό: Την εξουσία που ανεξαρτήτως αριθμού φροντίζει μόνο για τη διατήρησή της.

Αυτό φαίνεται και στο επίπεδο του ασφαλιστικού και των εργασιακών σχέσεων γενικότερα. Τα ευρωπαϊκά τελεσίγραφα είναι ξεκάθαρα: Η εξυγίανση της δημοσιονομικής πολιτικής (βλέπε κρατικό μηχανισμό), δεν αρκείται στην υπερφίαλη και ψεύτικη αύξηση του ΑΕΠ, χρειάζεται κάτι πολύ περισσότερο. Πρέπει να περάσει πάνω από τους εργαζομένους, οι οποίοι θα πρέπει να δουλέψουν περισσότερο για να βγουν εκτός αγοράς εργασίας με μικρότερες συντάξεις, που θα δίνουν χρεοκοπημένα -αφού τα καταλήστεψε το κράτος- ασφαλιστικά ταμεία με όρους ανταποδοτικότητας ή πιο απλά ό,τι πληρώσεις θα πάρεις - φυσικά ούτε καν αυτό. Η μεταρρύθμιση των συντάξεων στοχεύει στην εξατομίκευση των εισφορών περνώντας στο επόμενο στάδιο, αυτό του ασφαλιστικού δαρβινισμού. Ο καπιταλισμός είναι αποφασισμένος να τα σαρώσει όλα: δικαιώματα και κεκτημένα.

Όπως και αυτό της ενημέρωσης. Από τις σελίδες της Βαβυλωνίας αρκετές φορές έχουμε γράψει για την καταστολή, το σωφρονιστικό σύστημα και τους κρατούμενους, προσπαθώντας να οπλίσουμε τον διάλογο τόσο έξω όσο και μέσα στις φυλακές. Αυτό θεωρείται επικίνδυνο για την εξουσία η οποία αποφάσισε για μια ακόμα φορά να καταστρατηγήσει τα όποια υποτιθέμενα «δικαιώματα» έχει θεσπίσει. Οι πειθαρχικές κυρώσεις σε φυλακισμένους αναγνώστες της Βαβυλωνίας, η απαγόρευση της διανομής της εντός των τειχών, δείχνουν την δύναμη που έχει ο αντιεξουσιαστικός λόγος ως απελευθερωτική δυνατότητα. Φυσικά τίποτα δεν πρόκειται να σταματήσει εμάς να συνεχίσουμε τις προσπάθειες πληροφόρησης για να ρίξουμε τα τείχη των απάνθρωπων σωφρονιστικών καταστημάτων, όσο και τους κρατούμενους για επαφή με τον έξω κόσμο, και σίγουρα η Βαβυλωνία αποτελεί μια έστω και μικρή απελευθερωτική στιγμή του «έξω».

Συνεχίζοντας απρόσκοπτα την έκδοση ζητούμε από όλους όχι μόνο να ενδυναμώσουν τη διανομή της εφημερίδας φροντίζοντας να υπάρχει και να μην θάβεται στα περίπτερα, αλλά να συμμετέχει πιο ενεργά στέλνοντας νέα, ειδήσεις, ανταποκρίσεις, σχόλια ώστε να οπλίσουμε ακόμα περισσότερο τον κινηματικό διάλογο, όπλο που είναι αρκετά δυνατό και όπως φαίνεται αρκετά επικίνδυνο για την εξουσία. Ας φορέσουμε όλοι τα πράσινα αθλητικά παπούτσια και ας αναζητήσουμε την ουσία που βρίσκεται έξω από το κράτος, μέσα στην κοινωνία. Άλλωστε ανέκαθεν οι «εντός» μάς έγραφαν στα παλιά τους τα παπούτσια, ήρθε η ώρα να τους στείλουμε ένα ηχηρό μήνυμα ότι δεν θα μας γράφουν για πολύ. Και είναι σίγουρο ότι το πράσινο θα φορεθεί πολύ αυτό τον καιρό όχι από μόδα, ούτε από κόμμα αλλά από αλληλεγγύη που είναι και το αδιαφιλονίκητο προνόμιό μας.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

• 7615 •
Χρόνος 4ος, φύλλο 34

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διέθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Εκδοτική Βορείου Ελλάδος Α.Ε
Φωτογραφίες: Ευρωκίνηση

ΑΘΗΝΑ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotros - Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - Τηλ: 6976623087
ΞΑΝΘΗ: Χώρος "Ex Nihilo" Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος "Adelante" - Αγ. Γεωργίου 36, Τ.Κ.. 691 00 - Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Χώρος Χειρονομίας, Μπιζανίου 20, εντός στοάς, Τηλ.: 6936.785.774
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: "Versus" - Αράτου 49 - Κέντρο- Τηλ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, Τ.Κ.. 731 00 - Τηλ.: 6974.429.408

e-mail: **info@babylonia.gr** • www.babylonia.gr

Για επικοινωνία συνδρομητών και εγγραφές: 6942.935.628

Η πολιτική της αθλιότητας

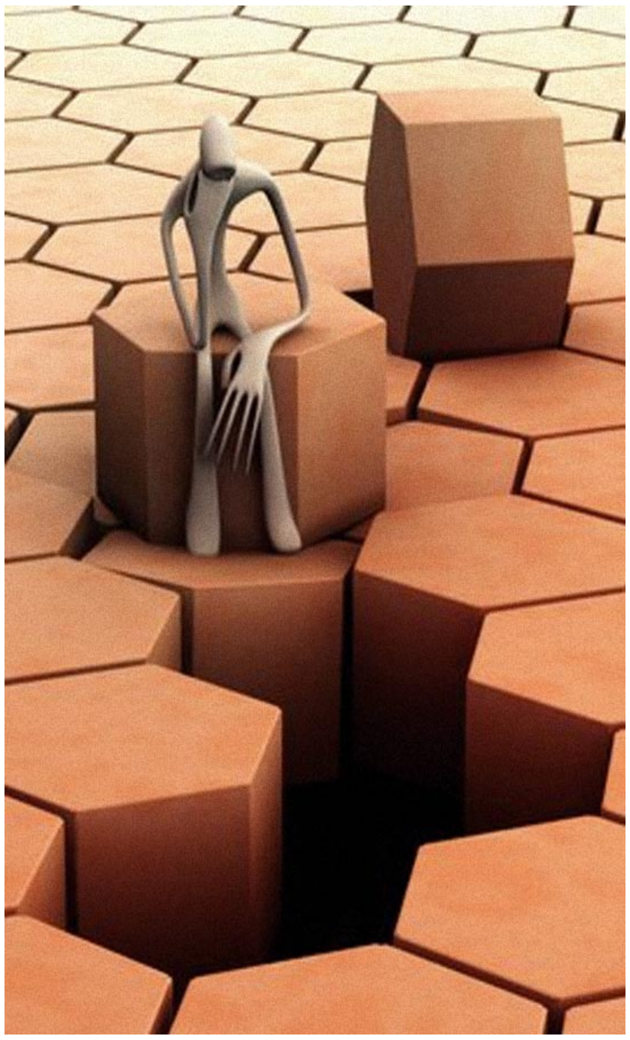
Τα τύμπανα του κοινωνικού πολέμου χτυπούν δυνατά

Σε συνθήκες γενικευμένου άγριου καπιταλισμού, όπως αυτός που ζούμε, επιδίωξη της κρατικής κυβερνητικής πολιτικής είναι η μεγαλύτερη επιτάχυνση των καπιταλιστικών μεταρρυθμίσεων με την παράλληλη ανάπτυξη του δόγματος της μηδενικής ανοχής απέναντι στους ανατρεπτικούς και κοινωνικούς αγώνες. Αν τα πρώτα χρόνια η κυβέρνηση της Ν.Δ. επικαλούνταν συχνά τη λογική του «μαστίγιου και του καρότου», για να επιβάλει την αντικοινωνική και αντεργατική αντιλαϊκή της πολιτική, σήμερα αυτό που έχει μείνει είναι το «μαστίγιο». Το ΠΑΣΟΚ στάθηκε ο καλύτερος σύμμαχός της όταν βρέθηκε στριμωγμένη και της «έλυσε τα χέρια». Με τις προτάσεις του για το σπάσιμο της απεργίας των δασκάλων και την αναβολή της συζήτησης για το άρθρο 16 το φθινόπωρο, την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, τη γενικευμένη αξιολόγηση, την αποδοχή του βασικού κορμού του νόμου-πλαισίου για τα ΑΕΙ, την υπαγωγή των νηπιαγωγείων στους δημοτικούς και ιδιωτικούς παιδικούς σταθμούς, την ανασφάλιστη εργασία, μέχρι τις πρόσφατες κραυγές του για την αύξηση της πεζής και μηχανοκίνητης αστυνόμευσης και την καταστολή των διαδηλωτών, επιβεβαιώνεται περίτρανα η θεωρία του περί «συμμετοχικής δημοκρατίας». Δηλαδή η διασφάλιση του νεοφιλελεύθερου και νεοσυντηρητικού μοντέλου ανάπτυξης του καπιταλισμού και η μεγαλύτερη θωράκιση του καθεστώτος από τους εχθρούς διαδηλωτές και απεργούς. Αυτή η ιδιότυπη κυβερνοαντιπολίτευση των δύο μονομάχων της εξουσίας, παρά τις φραστικές διαφωνίες τους, αντιστρατεύεται πλέον ανοιχτά τα συμφέροντα όλων των λαϊκών κοινωνικών ομάδων, πριμοδοτώντας παράλληλα και μονομερώς τα συμφέροντα των κεφαλαιοκρατικών ομίλων και διευρύνοντας τις εξουσιαστικές και εκμεταλλευτικές σχέσεις.

Η κυβέρνηση διασφαλίζοντας και αξιοποιώντας κατά το δοκούν τους καθεστωτικούς συμμάχους της οξύνει την επίθεση στα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα και σε όλα τα μέτωπα του ανοιχτού κοινωνικού πολέμου και με τη γενίκευση της κρατικής τρομοκρατίας και τη βάρβαρη επίθεση των ΜΑΤ σε όλες τις μεγάλες κινητοποιήσεις διεκδίκησης, οργής και αγανάκτησης που αναπτύχθηκαν το προηγούμενο διάστημα, δοκιμάζει τις αντοχές της, ως ο πιο άτεγκτος διαχειριστής του συστήματος, μέχρι τις βουλευτικές εκλογές. Οι πιεστικές προτροπές και η μαύρη προπαγάνδα των αργυρώνητων δημοσιογράφων και των τιμητών του καθεστώτος για μηδενική ανοχή με όλα τα μέσα, σε όλους τους αντιστεκόμενους και στους φοιτητές που κρατούσαν τάχα «τις μαυροκόκκινες της Παναχαϊκής», αποτέλεσαν δώρο εξ ουρανού για την κυβέρνηση και υιοθετήθηκαν πρόσφατως από τον Πολύδωρα. Το αυγό του φιδιού πλέον θα χρησιμοποιεί και τα δολοφονικά όπλα εκτόξευσης σφαιρών χρώματος, για την όσο το δυνατόν περισσότερη καταστολή και διασπορά του φόβου ανάμεσα στους απεργούς και στους διαδηλωτές. Βασικό όπλο των βασιλικών αστυνομικών κρατών της Β. Ευρώπης και πολλών εναπομεινάντων χουντικών καθεστώτων των τριτοκοσμικών χωρών.

Σκάνδαλα, διαπλοκή, ρουσφέτι, μίζες και καταστολή

Δεν είναι μόνο η αύξηση της κρατική βίας και αυθαιρεσίας που εξοργίζει τους αντιστεκόμενους διαδηλωτές και απεργούς, αλλά και η επιστροφή σε μεσαιωνικού τύπου εργασιακές σχέσεις και ωράρια. Είναι αυτή ακριβώς η ζωή που οραματίζονται όλοι οι καπιταλιστές για τους υπηκόους τους. Μια ελεγχόμενη ζωή, ανύπαρκτη στην ουσία, που οι κυβερνώντες την κάνουν λάστιχο με πολλαπλές χρήσεις. Κλέβουν, όποτε οι συνθήκες τους βολεύουν, τα λεφτά του ιδρώτα των εργαζομένων, τους φορολογούν βαριά, τους εξαπατούν τακτοποιώντας την αφρόκρεμα των δικών τους παιδιών, τους χτυπούν βίαια με τα ΜΑΤ, τους εκμεταλλεύονται στυγνά, ελαστικοποιούν τα ωράριά τους, τους έχουν σκλάβους δώδεκα ώρες την ημέρα και ενίοτε τους φυλακίζουν. Άλλοτε πάλι καταστέλλουν βίαια τους αγώνες των φυλακισμένων για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και στέλνουν στην απομόνωση τους πρωτοστάτες. Με την πολιτική τους και τους πληρωμένους ναρκοεμπόρους εξοντώνουν και κάνουν φυτά μεγάλα τμήματα νεολαίων, που μη έχοντας καμία διέξοδο απέναντι στην ανεργία, στην εργασιακή ανασφάλεια, στην ιδεολογικοπολιτική καταστολή του καθεστώτος, στην κρατική και επίσημη υποκουλτούρα και αποχαύνωση, καταφεύγουν στην «ασφάλεια των άλλων κόσμων», στα σκληρά ναρκωτικά.

Η κρατική κυβερνητική πολιτική και η δράση των κυβερνητικών επιτρόπων, και των γαλαζοπράσινων λαμόγιων είναι κοινωνικά εγκληματική σε όλους τους τομείς. Ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά την υγεία, την παιδεία, την κοινωνική ασφάλιση και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας. Τα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια λειτουργίας έχουν εισβάλει σε καθετί που ακόμα θεωρείται δημόσιο. Τα σκάνδαλα, οι μίζες και η διαπλοκή δίνουν και παίρνουν. Από τους «κουμπάρους» μέχρι το πλιάτσικο στα ασφαλιστικά ταμεία, οι μόνοι χαμένοι είναι οι εργαζόμενοι που θα κληθούν και πάλι να κάνουν θυσίες, με την αύξηση της παραγωγικότητας, την αύξηση των ορίων ηλικίας τους για σύνταξη, την ανεργία, την εργοδοτική τρομοκρατία, τα εργατικά «ατυχήματα» και τις αυξήσεις των εργατικών εισφορών.

Η συντεταγμένη και προσυνεννοημένη ληστεία των ασφαλιστικών ταμείων από τους κρατικούς και κυβερνητικούς μανδαρίνους, επαναφέρει στο προσκήνιο τη σήψη και την παρακμή όλου του επίσημου πολιτικού φάσματος. Γιατί πάγια όλες οι κυβερνήσεις χρησιμοποιούσαν τα χρήματα των ασφαλιστικών ταμείων κατά το δοκούν, είτε για να καλύψουν τις «μαύρες τρύπες» πτυχών της «εθνικής οικονομίας» και του δημοσιονομικού ελλείμματος, είτε για να χρηματοδοτήσουν τη συμμετοχή της χώρας στις νεοταξικές σταυροφορίες του αγγλοαμερικανικού άξονα. Κι αυτό το γνώριζαν και το γνωρίζουν όλοι ανεξαιρέτως. Τα κροκοδείλια δάκρυα, που σήμερα χύνονται για την καταλήστευση των ασφαλιστικών ταμείων, δεν μπορούν να αποκρύψουν την ενοχή τους, αλλά και τη διατεταγμένη συνενοχή όλων των κρατικοσυνδικαλιστών. Είναι ενδεικτικό ότι την, από 234/25-7-2006, ομόφωνη απόφαση του Δ.Σ. του ΤΕΑΔΥ, σύμφωνα με την οποία ανατίθεται στην ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑΚΗ η αγορά δομημένων (και όχι σταθερών) ομολόγων που είναι χρηματιστηριακό προϊόν, την ψήφισαν όλοι οι εκπρόσωποι της ΑΔΕΔΥ (2 ΠΑΣΚ, 1 ΔΑΚΕ, 1 ΣΥΝ, 1 ΕΣΑΚ-ΔΕΕ/ΠΑΜΕ ΚΚΕ). Το ίδιο έκαναν και στα περισσότερα, αν όχι όλα, ταμεία του ιδιωτικού τομέα που συμμετέχουν εκπρόσωποι της ΓΣΕΕ. Συνεπώς, οι πρόσφατες άμαζες και με βαριά καρδιά καθυστερημένες κινητοποιήσεις των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ μόνο ως υποκριτικές μπορούν να χαρακτηριστούν. Είναι η ίδια υποκριτική στάση που κράτησαν και απέναντι στις εκπαιδευτικές κινητοποιήσεις. Δεν τους κάηκε καρφί για την επιχειρηματικοποίηση της εκπαίδευσης και τις διεκδικήσεις των δασκάλων και των φοιτητών. Απεναντίας, τους καλούσαν σε διάλογο με την κυβέρνηση και το ΥΠΕΠΘ, που ήδη όλη η εκπαιδευτική κοινότητα τον είχε απορρίψει απ' την αρχή.

Οι μύθοι καταρρίπτονται στα πεζοδρόμια και στους αγώνες

Για ένα χρόνο τώρα όλες οι μεγάλες συγκρούσεις στην εκπαίδευση, αλλά και στο εργασιακά μετακινούμενο κομμάτι των μερικά απασχολούμενων συμβασιούχων, αλλάζουν τον τρόπο διεκδίκησης and αγώνα. Τα προσδιορισμένα ελεγχόμενα πλαίσια και όρια των αγώνων ξεπερνιούνται και δίνουν νέες ελπίδες για το ξαναζωντάνεμα των σκληρών αγώνων ενάντια στις κρατικές καπιταλιστικές πολιτικές. Με αφετηρία την περσινή φοιτητική εξέγερση, τη μεγαλειώδη απεργία των δασκάλων, τις κινητοποιήσεις των συμβασιούχων, μέχρι τη ματαίωση της αναθεώρησης του άρθρου 16 τη φετινή άνοιξη, η αντίσταση φοράει τα χρώματα της πολύμορφης νέας ριζοσπαστικοποίησης και βάζει στο περιθώριο τις αντιλήψεις που τη θεωρούσαν ξεγραμμένη. Εξακολουθεί να δίνει τον τόνο της εξέγερσης, της αντίστασης, της ανατροπής, συμμετέχοντας με πολλά τμήματά της στη μεγάλη διαδήλωση, στο Ροστόκ της Γερμανίας, ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό/νεοϊμπεριαλισμό και στη διεθνή των κρατούντων, της G8 και να αποτελεί παρακαταθήκη για την ανάπτυξη και νέων κοινωνικών και ταξικών αγώνων. Το ανυπάκουο ριζοσπαστικό κομμάτι της μάχιμης εκπαίδευσης αποτελεί για ένα χρόνο το κόκκινο πανί για την εξουσία και βρίσκεται πάντα στις πρώτες γραμμές των συγκρούσεων ενάντια στην αντιεκπαιδευτική και αντεργατική κρατική κυβερνητική πολιτική. Γι' αυτό συκοφαντήθηκε από όλο το φάσμα των μηχανισμών της καθεστωτικής προπαγάνδας και του μεγαλύτερου τμήματος των δημοσιογράφων, αλλά και από την «αριστερά δεσμώτρια του συστήματος».

Κατέρριψε τους καθεστωτικούς μύθους και τα επιχειρήματα της κυβερνοαντιπολίτευσης των Ν.Δ.-ΠΑΣΟΚ για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, την επιχειρηματικοποίηση της εκπαίδευσης και την αξιολόγηση. Ξεγύμνωσε τη γραμμή του ΠΑΜΕ/ ΠΚΣ/ ΚΚΕ που δεν θέλει καμιά κινηματική ανάπτυξη των αγώνων, που δεν συμμετέχει σε ό,τι δεν ελέγχει απόλυτα. Τη γραμμή δηλαδή που λοιδορούσε και ακόμα λοιδορεί τη μεγαλειώδη απεργία των δασκάλων, ότι τάχα ήταν «προσφορά στις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις» και τις συγκρουσιακές κινητοποιήσεις των φοιτητών, ότι τάχα ήταν «νεανικά απολιτικά ξεσπάσματα εξωφοιτητικών στοιχείων».

Αποκάλυψε όμως και τις βαθύτερες κομματικοκεντρικές προθέσεις του ΣΥΝ που εμφανίζει τον εαυτό του ως το μοναδικό τιμητή των αγώνων των φοιτητών και προσπαθεί να εξαργυρώσει τους αγώνες στις κάλπες των επικείμενων βουλευτικών εκλογών με τη συστημική κεντρική του αντίληψη: ότι ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός μόνο μέσα από τα όργανα και τους θεσμούς του καθεστώτος. Συγκρούστηκε μετωπικά με τα προκλητικά τάγΜΑΤα ασφαλείας του αρχιπραίτορα Πολύδωρα, ανεμίζοντας τις σημαίες του δίκιου, της αλληλεγγύης και του αγώνα, και δοκίμασε τα όρια για την τροχιοδεικτική μεταφορά της αντίστασης στις καθεστωτικές πολιτικές αυλές των «μανδαρίνων» της εξουσίας.

Έβγαλε από το χρονοντούλαπο της ιστορίας τους σκληρούς μάχιμους αγώνες και δίδαξε ότι η αντίσταση και ο αγώνας ή θα είναι αντικαθεστωτικοί ή τίποτα. Κυρίως όμως, έδωσε ελπίδες στους ανυπότακτους νεολαίους και σε όλους τους εργαζόμενους ότι σε αυτές τις συνθήκες μπορεί και πρέπει να υπάρχει συνέχιση των σύγχρονων μαζικών κινηματικών συγκρούσεων με τη μορφή της διάρκειας και με στόχο τη νίκη.

Ο μοναδικός τελικός κριτής για τη συνέχισή τους είναι οι ανάγκες των αγωνιζομένων και η ίδια η ζωή που δείχνει ότι **«ο αγώνας είναι σαν ένας κύκλος. Μπορεί να ξεκινήσει από οποιοδήποτε σημείο, αλλά ποτέ δεν τελειώνει...».**

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

▸ Πριν καλά καλά στεγνώσει το μελάνι στο φύλο Μαΐου για την αθώωση των 49 της πορείας της 8ης Μάρτη που διώκονταν με πλημμελήματα, άνοιξε μια νέα υπόθεση «ζαρντινιέρα» στη Θεσσαλονίκη, αυτή τη φορά με το μιντιακό όνομα «πράσινα σταράκια». Πρόκειται για τη σύλληψη, τα ξημερώματα του Σαββάτου 5ης Μάη, 5 ατόμων πέριξ των χώρων του ΑΠΘ με αφορμή μικροεπεισόδια που έλαβαν χώρα από νεαρά άτομα στην παλιά Φιλοσοφική Σχολή. Ανάμεσά τους κι ο 19χρονος φοιτητής Παναγιώτης Κ. στο δεύτερο έτος των Χημικών Μηχανικών γνώριμος των διωκτικών αρχών αφού είχε πρόσφατα αθωωθεί με το μπλοκ των 49.

Τα ΜΜΕ είχαν το θέμα τους. Πιάστηκε και πάλι σε επεισόδια άρα είναι αναρχικός, εγκέφαλος ομάδας που τα σπάει και πιθανά ο μπουρλοτιέρης του σταντ στον Αγνωστο Στρατιώτη! Μοναδικό βέβαια στοιχείο της σύλληψής του χιλιόμετρα μακριά από το χώρο των αθλοπαιδιών τα πράσινα υποδήματά του τύπου ολ σταρ! Από αυτά αναγνωρίστηκε από αστυνομικούς και βάσει αυτών κατηγορήθηκε για 5 πλημμεληματικές και 2 κακουργηματικές πράξεις όπως η κατοχή και χρήση εμπρηστικών υλών, μολονότι ο νεαρός που καταστρέφει καπιταλιστικούς(;) στόχους την ώρα των επεισοδίων το μόνο κοινό που έχει με τον φοιτητή είναι τα παπούτσια! Αυτό δεν πτοεί τα τηλεδικεία τα οποία μερικές μέρες αργότερα θα υιοθετήσουν την αθωότητα του φοιτητή, η υπεράσπιση του οποίου θα εμφανίσει βίντεο με τον 19χρονο να είναι παρών σε πάρτυ στο Πολυτεχνείο με εμφάνιση και σωματοδομή εκ διαμέτρου αντίθετη με του νεαρού «αντάρτη του πανεπιστημιακού ασύλου»!

Κι αν για τον φοιτητή χρησιμοποιήθηκε το χρώμα των παπουτσιών του, για τα άλλα 4 άτομα, 3 άνδρες και μια γυναίκα, άρκεσε η μη συμβατή με το lifestyle ένδυση και κόμμωσή τους καθώς κι η έξοδός τους νωρίς το πρωί από το ΑΠΘ! Καμία άλλη τεκμηριωμένη κατηγορία εις βάρος τους. Κι όμως τις μέρες που ακολούθησαν η κοπέλα κι ένας νεαρός θα αφεθούν ελεύθεροι από εισαγγελέα κι ανακριτή αλλά ο Παναγιώτης Κ. και 2 ακόμα νεαροί θα περάσουν τις πόρτες των φυλακών. Την Τρίτη 8 Μάη ο ανακριτής θα στείλει τον Π.Κ. στις φυλακές ανηλίκων Αυλώνα και τους άλλους 2 νέους στις Δικαστικές Φυλακές Κομοτηνής για παρέα στον Τίμο Μπέρεντ, προφυλακισμένο ήδη για τη συμμετοχή του στον αγώνα των φοιτητών και ξεχασμένο ήδη από αυτούς, από τις 23 Φλεβάρη!

Οι 150 συγκεντρωμένοι έξω από το Δικαστικό Μέγαρο Θεσσαλονίκης θα σχηματίσουν και πάλι πορεία, αυτή τη φορά προς το Πολυτεχνείο, όπου περίπου 600-700 άτομα στην πλειοψηφία τους φοιτητές/τριες θα κονταριστούν επί ώρες για το αν θα πρέπει να ακυρωθούν στην πράξη ή να αναβληθούν συμβολικά λόγω των εξελίξεων οι φοιτητικές εκλογές της επομένης, Τετάρτης 9 Μάη... Οι εισηγήσεις όλων των «ανεξάρτητων, ανένταχτων, αυτόνομων κ.λπ. αγωνιστών» θα είναι ότι οι εκλογές θα γίνουν (τόσες αφίσες, πορείες κι εισοδισμός ενός έτους δεν μπορούν να πάνε χαμένα) κι ότι για το θέμα των προφυλακισμένων θα δούμε μετά... Μόνο που για αυτό το μετά είναι ακόμη προφυλακισμένοι ο Βασίλης Στεργίου για την έμπρακτη αλληλεγγύη των εργατικού προς το φοιτητικό κίνημα κι ο Τίμο Μπέρεντ ξεχασμένοι τεχνιέντως και αποκρυπτόμενοι πίσω από γενικόλογα ψηφίσματα για άρση διώξεων των αγωνιζόμενων του φοιτητικού κινήματος από την αναρχοφοβική οπτική γωνία των αριστερίστικων κι όχι μόνο φοιτητικών σχημάτων! Οι εκλογές τελικά θα γίνουν αφού, όπως ακούστηκε αναίσχυντα, για τους κρατούμενους των κινητοποιήσεων υπάρχει κι ο τρίτος γύρος των κινητοποιήσεων των φοιτητών τον ερχόμενο Σεπτέμβρη, όπου και μπορεί να ξανατεθεί το ζήτημα της απελευθέρωσής τους!

Την ημέρα που η Αριστερά μετέτρεπε τον αγώνα σε ψήφους, εκατοντάδες φοιτητές/τριες σε όλα τα πανεπιστήμια της χώρας κι ειδικά σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη κατόπιν καλεσμάτων αναρχικών/αντιεξουσιαστικών συλλογικοτήτων, φοιτητικών και μη, πραγματοποιούσαν αντιεκλογική καμπάνια και παρεμβάσεις για την απελευθέρωση των προφυλακισμένων του φοιτητικού αγώνα κι αποκορύφωμα τη συμβολική καταστροφή προεκλογικού υλικού και σταντς των ψηφοθηρικών παρατάξεων κάθε απόχρωσης! Ακολούθησαν πορεία 1000 ατόμων ύστερα από κάλεσμα του συλλόγου του Π.Κ. στις 10/5 καθώς και μικρή πορεία από το Πολυτεχνείο προς τα Δικαστήρια όπου κι έγινε παράσταση διαμαρτυρίας το πρωί της επομένης.

Το Σάββατο 12/5 όμως είχαμε μια αιφνιδιαστική εξέλιξη στο θέμα των προφυλακισμένων αφού μεταφέρθηκαν εσπευσμένα από την Κομοτηνή, αρχικά στο Τμήμα Μεταγωγών της ΓΑΔΘ κι αργότερα τη Δευτέρα 14 Μάη στις φυλακές Διαβατών ο Τίμο Μπέρεντ κι οι 2 προφυλακισμένοι της 5/5. Η μεταγωγή ειδικά του Τίμο δεν ήταν τυχαία καθώς συμμετείχε στην εξέγερση των κρατουμένων στις φυλακές της χώρας για καλύτερη διαβίωση σε αυτές. Ωστόσο, οι μεταγωγές τούς βοήθησαν στο είναι πιο κοντά σε κινήσεις αλληλεγγύης. Ανάλογες μεταγωγές και για τον ίδιο λόγο έγιναν και σε άλλους «ποινικούς» και μη φυλακισμένους! Επιτυγχάνουν έτσι οι μηχανισμού τη διάλυση όποιων δεσμών αλληλεγγύης υπήρχαν ή αναπτύχθηκαν στη διάρκεια της εξέγερσης αλλά κι απομονώνουν τα άτομα που συμμετείχαν ενεργά σε αυτή.

Οι κινήσεις αλληλεγγύης συνεχίστηκαν με πορεία την Παρασκευή 18/5 (500-600 άτομα) που κάλεσαν φοιτητικοί σύλλογοι ΑΠΘ και ΠΑΜΑΚ, ενώ η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης πραγματοποίησε ολοήμερες παρεμβάσεις με μικροφωνική, κείμενα, σταντ με φωτογραφικό υλικό και προβολή βίντεο από διαδηλώσεις στην Καμάρα από τις 18/5 ως τα τέλη του Μάη, με κατάληξη τη μηχανοκίνητη πορεία στις φυλακές Διαβατών σε ένδειξη συμπαράστασης στον Τίμο, τους 2 της 5/5, τους φυλακισμένους γενικότερα αλλά και τον Βαγγέλη Πάλλη ειδικότερα που μεταφέρθηκε από το Μαλανδρίνο στην απομόνωση των Διαβατών εκδικητικά για την ενεργό συμμετοχή του στην εξέγερση.

Πριν τα καλοκαιρινά μπάνια και τις εξεταστικές, οι φοιτητές απάντησαν άμεσα και δυναμικά στην επίθεση κράτους, δικαιοσύνης και κατασταλτικών μηχανισμών με μια μαζικότατη συναυλία στην πλατεία Αριστοτέλους στη σκιά των επαναστατικών αλληλοτραμπουκισμών μεταξύ τους για τα παραλειπόμενα των φοιτητικών εκλογών! Η ταλαιπωρία των προφυλακισμένων ολοκληρώθηκε με δύο αρνητικές εισηγήσεις για την αποφυλάκιση τόσο του Βασίλη Στεργίου (με το σκεπτικό ότι συμμετείχε χωρίς να είναι φοιτητής με σκοπό την πρόκληση επεισοδίων) στις 2 Ιούνη όσο και του Παναγιώτη Κ. στις 29/5 όπου όμως ο αντιεισαγγελέας Πρωτοδικών Λάμπρος, σε αντίθεση με το ένταλμα σύλληψης, δεν χρεώνει στον 19χρονο την ανάφλεξη της μολότωφ παρά μόνο κατοχή. Φυσικά με το σκεπτικό της τέλεσης εκ νέου αξιόποινων πράξεων συνεχίζουν να κρατούνται και οι άλλοι δύο προφυλακισμένοι της 5/5. Ο ίδιος αντιεισαγγελέας, ωστόσο, στις 31 Μάη έκρινε αθώο τον δημοτικό σύμβουλο Θεσσαλονίκης του ΚΚΕ, Αγάπιο Σαχίνη για την καταστροφή κάμερας παρακολούθησης πριν τη σύνοδο κορυφής της ΕΕ το 2003, με το σκεπτικό ότι εφόσον είναι αντισυνταγματική η τοποθέτηση και λειτουργία της δεν υπάρχει αξιόποινη πράξη!

▸ Αντίθετα, ποινή 4 ετών και 11 μηνών με τριετή αναστολή για 4 συνολικά πλημμελήματα, επιβλήθηκε την Παρασκευή 25 Μάη, σε νεαρό που είχε συλληφθεί πέρυσι κατηγορούμενος για καταστροφή ΚΑΦΑΟ κάμερας παρακολούθησης στην οδό Αχαρνών.

▸ Οι δίκες των φοιτητών όμως δεν τελείωσαν και δεν θα τελειώσουν σύντομα αφού στις 8 Ιούνη, έναν χρόνο μετά την σύλληψή τους, και μετά από συνεχείς αναβολές δικάζονται οι 4 φοιτητές που είχαν κατηγορηθεί για επεισόδια σε βαθμό πλημμελήματος αλλά και κακουργήματος.

▸ Μια εβδομάδα μετά, στις 15 Ιούνη, θα δικαστούν οι 2 συλληφθέντες της Πέμπτης 1ης Μάρτη όπου στη διάρκεια επεισοδίων στην Αθήνα υπήρξε κι ο πυροβολισμός από ειδικό φρουρό στο υπουργείο Αιγαίου.

▸ Η Ναταλί Μενιγκόν, αγωνίστρια της Action Directe, σε καθεστώς ημι-ελευθερίας. Ειδικό δικαστήριο της Γαλλίας στο οποίο είχε γίνει προσφυγή για την αποφυλάκιση της **Ναταλί Μενιγκόν** εξέδωσε απόφαση με την οποία η αγωνίστρια τίθεται σε καθεστώς ημι-ελευθερίας (στη φυλακή...). Η Ναταλί είχε σοβαρότατα προβλήματα υγείας (2 εγκεφαλικά) μετά από έκτιση 20 χρόνων φυλακής σε συνθήκες απομόνωσης και με βάση τη γαλλική νομοθεσία είχε το δικαίωμα της υφ' όρων αποφυλάκισης. Εν τούτοις, όλες οι αιτήσεις αποφυλάκισης που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια έχουν απορριφθεί με το σκεπτικό ότι **δεν έχει μετανοήσει** για τους αγώνες της με την Action Directe. Η Ναταλί μαζί με τους συντρόφους της αγωνιστές της Action Directe, **Ζαν-Μαρκ Ρουιγιάν, Ζωρζ Συπριανί** και **Ρεζίς Σλεσέρ** έχουν κρατήσει μια στάση υπεράσπισης του αντικαπιταλιστικού αντιιμπεριαλιστικού αγώνα της Action Directe με συνέπεια να υφίστανται την εκδικητική μανία της γαλλικής δημοκρατίας. Το κίνημα αλληλεγγύης που δημιουργήθηκε από πρώην συντρόφους τους και υποστηρίχτηκε από τους ίδιους έχει συσπειρώσει πολύ κόσμο από τον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο αλλά και από τη συστημική αριστερά.

Η εισαγγελία έκανε έφεση στην απόφαση για το καθεστώς ημι-ελευθερίας και **προς το παρόν(;) η Ναταλί θα παραμείνει στην φυλακή** μέχρι την εκδίκαση της έφεσης (μετά από 2 μήνες περίπου). Βέβαια αυτό το ιδιότυπο καθεστώς ημι-ελευθερίας δεν ήταν πλήρης αποφυλάκιση μιας και θα έπρεπε να επιστρέφει κάθε βράδυ στο κελί της - σαν καθεστώς "ανοιχτής" φυλακής μοιάζει. Θα άνοιγε όμως το δρόμο για την οριστική αποφυλάκιση της Ναταλί και των συντρόφων της μετά από ένα χρόνο. Η σαδιστική βαρβαρότητα της γαλλικής δικαιοσύνης δεν θα μείνει αναπάντητη. Το κίνημα αλληλεγγύης έχει καλέσει σε συγκεντρώσεις συμπαράστασης κάθε μήνα έξω από την φυλακή. *"Η ένοπλη πάλη έχει*

τελειώσει για μας. Ήταν μια παθιασμένη περιπέτεια και δε λυπούμαστε για τίποτα. Αυτό είναι που τους εξοργίζει." **Ναταλί Μενιγκόν**, 29/2/2004 (η είδηση μεταφρασμένη μεταφέρθηκε αυτούσια από το athens.indymedia.org).

▸ Ακόμη μία αυτοκτονία καταγράφηκε το Μάιο σε κρατητήριο αυτή τη φορά στο ΑΤ Μενεμένης στη Θεσσαλονίκη. Τοξικομανής που συνελήφθη έπειτα από καταδίωξη για μικροκλοπές βρέθηκε κρεμασμένος με το σεντόνι από τον εξαερισμό του κελιού του.

▸ Συνεχίστηκαν όμως και τα κρατικά εγκλήματα κατά ανθρώπινων ζωών και στον στρατό. Το ΓΕΣ ανακοίνωσε ότι στις 7/5 ο 31χρονος νεοσύλλεκτος στρατιώτης υγειονομικού Ι.Κ. από τον Πειραιά που υπηρετούσε σε μονάδα της Άρτας τραυματίστηκε θανάσιμα στο κεφάλι. Λίγες μέρες μετά 22χρονος κελευστής ακρωτηριάστηκε και στα δυο του χέρια κατά τη διάρκεια άσκησης με πραγματικά πυρά. Ο νεαρός επέβαινε στην κανονιοφόρο «ΑΡΜΑΤΟΛΟΣ», όπου, λόγω αστοχίας υλικού, βλήμα πυροβόλου έσκασε στο σκάφος.

▸ Συνεχίστηκαν όμως και οι δολοφονίες που αποκαλούνται εργατικά ατυχήματα. Ένας 42χρονος πατέρας 2 παιδιών από τη Φλώρινα, που απασχολούνταν σε εργολάβο, τραυματίστηκε θανάσιμα σε δυστύχημα που σημειώθηκε την Τετάρτη 9/5 στον ΑΗΣ Αγίου Δημητρίου όταν εγκλωβίστηκε σε κομμάτια τέφρας μέσα σε σιλό που γινόταν συντήρηση. Την ίδια μέρα κοντά στο χωριό Μικρό Περιστέρι, 40 χλμ έξω από τα Γιάννενα, ένας ακόμα 42χρονος πατέρας 2 παιδιών σκοτώθηκε καθώς ο γερανός όπου εργαζόταν ακούμπησε σε ηλεκτροφόρα καλώδια τα οποία δεν είχαν τεθεί εκτός λειτουργίας αλλά και δεν είχαν μέτρα γείωσης από την Εγνατία ΑΕ. Τέλος, τη Δευτέρα 28 Μάη ένας 46χρονος λιμενεργάτης έχασε τη ζωή του πάνω στο φορτηγό πλοίο «Thia Matina», με σημαία Κύπρου, το οποίο ήταν πλαγιοδετημένο στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Ο άτυχος άντρας έχασε τις αισθήσεις του και έπεσε λιπόθυμος μετά την ολοκλήρωση των εργασιών του στο πλοίο.

▸ Τέλος, στον μήνα που έφυγε καταγγέλθηκε από το Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα και το παρακάτω ύποπτο περιστατικό: *«Την Πέμπτη 17 Μαΐου, στις 4.45 π.μ., αυτοκίνητο χτύπησε στη γωνία των οδών Φυλής και Πιπίνου μοτοσικλέτα στην οποία επέβενε το στέλεχος του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα Κώστας Μουζουράκης. Δεν πρόκειται περί ατυχήματος, το αυτοκίνητο παρακολουθούσε επί πολλή ώρα τον Κ.Μ. και στο σημείο της σύγκρουσης ανέπτυξε ταχύτητα, χτύπησε από πίσω τη μοτοσικλέτα, την έσυρε επί 10 τουλάχιστον μέτρα (ενώ ευτυχώς ο επιβάτης της, μετά την εκτίναξή του στο οδόστρωμα, παρέμεινε σε απόσταση υπό την απειλή των επιβαινόντων στο αυτοκίνητο), την πάτησε και τη διέλυσε. Τρεις από τους τέσσερις επιβάτες του αυτοκινήτου, όλοι άντρες, ρωμαλέοι, με τζόκεϊ, κατέβηκαν και συνέχισαν να κλωτσάνε τη μηχανή, ώσπου πήγαν πάλι στο αυτοκίνητο και αποχώρησαν. Περίοικοι κατέγραψαν τον αριθμό του αυτοκινήτου (ΥΕΝ 7167, Opel Astra, σκούρου γκρίζου χρώματος) και ειδοποιήθηκε η Άμεση Δράση.*

Από δω και πέρα εκτυλίσσεται το θέατρο παραλόγου και αστυνομικής τρομοκρατίας για την οποία εκδίδεται αυτή η καταγγελία: Τόσο τα περιπολικά της Άμεσης Δράσης που έφτασαν στο χώρο όσο και τα ανακριτικά αυτοκίνητα της Τροχαίας που έφτασαν στη συνέχεια, μόλις τους παραδόθηκε ο αριθμός και η περιγραφή του αυτοκινήτου και των επιβατών, αμέσως αποφάνθηκαν ότι δεν υπάρχει τέτοια πινακίδα, διέψευδαν τους περίοικους ως προς την περιγραφή του αυτοκινήτου και την επιθετικότητα των επιβατών του, φτάνοντας μάλιστα να τους απειλήσουν εμμέσως ώστε να μην αναμιγνύονται στο περιστατικό. Αφού ρώτησαν τον Κ.Μ. εάν είναι αναρχικός, στη συνέχεια του είπαν ότι δεν μπορούν να κάνουν τίποτα και τον παρέπεμψαν στην ασφαλιστική εταιρεία. Είναι χαρακτηριστικός, στις διαμαρτυρίες του Κ.Μ. και των περιοίκων γιατί δεν ειδοποιούν την Άμεση Δράση ώστε να εντοπίσει το αυτοκίνητο, ο διάλογος που διεμείφθη μεταξύ αστυνομικών: «είναι δικοί μας;» «άσ' το».

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι το συμβάν αποτελεί δολοφονική απόπειρα τρομοκρατικού χαρακτήρα πραγματοποιημένη από άντρες της Ελληνικής Αστυνομίας. Δεν υπάρχει επίσης αμφιβολία ότι το όλο περιστατικό, με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, σχετίζεται με την απογείωση της κρατικής καταστολής στα Εξάρχεια και με τον εκφοβισμό όλων όσοι αντιδρούν στην επιχείρηση αποστείρωσής τους. Παρ' όλα αυτά, απαιτούμε από το υπουργείο Δημόσιας Τάξης να τοποθετηθεί δημόσια για το περιστατικό, να δώσει τα στοιχεία των επιβαινόντων στο αυτοκίνητο με τη συμβατική πινακίδα ΥΕΝ 7167 και να ξεκινήσει τη διαδικασία για την απόλυσή τους από την ΕΛ.ΑΣ. Σε ό,τι μας αφορά ως Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα θα ενεργοποιήσουμε κάθε νομική και πολιτική διαδικασία αναχαίτισης της αστυνομικής βαρβαρότητας. 17/5/07 Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα»

Σάκης Κηπουρός

Με αφορμή τις εκλογές... πέρα από αυτές

Οι φοιτητικές εκλογές έγιναν. Το πανηγύρι τελείωσε. Οι παρατάξεις μέτρησαν τις δυνάμεις τους, εκτονώθηκαν και ησύχασαν. Οι αυξομειώσεις στο επίπεδο του στατιστικού λάθους που είχαν τα ποσοστά των παρατάξεων δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία ότι οι 10μηνες φοιτητικές κινητοποιήσεις σε καμιά περίπτωση δεν αποτυπώθηκαν στις εκλογές. Όχι πως δε θα μπορούσε και να γίνει. Βέβαια πολύ δύσκολα στις μέρες μας, όπου οι θεσμοί ενσωμάτωσης-εκπροσώπησης περνάνε από κρίση. Όχι επειδή η κοινωνία είναι έτοιμη να αποτινάξει τα δεσμά της ιεραρχίας από πάνω της αλλά υπό την έννοια ότι ελάχιστοι πια ασχολούνται με όσους ζητούν την ψήφο τους
κα□
ιδιώτευση. Κάτι που καταδεικνύεται από τα ποσοστά της αποχής.

Το σημαντικό ερώτημα όμως που πρέπει να απασχολήσει τον κόσμο που κινείται σε μια αντικαθεστωτική κατεύθυνση μέσα στα πανε-
□
Η α□
θ□
της ιδιώτευσης, της ανάθεσης, της αντιπροσώπευσης, των πεφωτισμένων ειδικών της πολιτικής; Και ακόμη, ύστερα από τη βιωμένη εμπειρία ενός κινήματος, του οποίου πυρήνας ήταν οι γενικές συνελεύσεις και πρόταγμά τους η άμεση δημοκρατία (αν και δεν έγινε
ξ□ -
κτηρ□
τα Δ.Σ., την Ε.Φ.Ε.Ε.;

Ο κόσμος που κινείται σε μια αντικαθεστωτική-ελευθεριακή κατεύθυνση οφείλει να κοινωνικοποιήσει τη θέση ότι οι γενικές συνελεύ-
σ□
πέρα □
κανέναν άλλο.

Ιάσων Καραχάλιος

Δελτίο τύπου Πρωτοβουλίας Οικοδόμων

Με πρωτοβουλία μας και σε συνεννόηση με άλλες εργατικές κινήσεις και εργαζόμενους, πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 15/5/2007 το πρωί παράσταση διαμαρτυρίας στον Πρόεδρο Πρωτοδικών καθώς και στον προϊστάμενο της Εισαγγελίας Αθήνας. Η διαμαρτυρία έγινε αφ' ενός για τη φυλάκιση του συνάδελφου Στεργίου ο οποίος συνελήφθη μαζί με 60 φοιτητές στο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο στις 8 Μάρτη και έκτοτε κρατείται στις φυλακές Κορυδαλλού και αφ' ετέρου για τις μεγάλες καθυστερήσεις της εξέτασης της αίτησης αναίρεσης του εντάλματος προφυλάκισης που κατέθεσε ο συνάδελφος από τις 16/3/07.

Η αντιπροσωπεία μας, αποτελούμενη από τον εκπρόσωπο της πρωτοβουλίας οικοδόμων στο Δ.Σ. του Συνδικάτου Οικοδόμων Αθήνας, μέλος του οποίου είναι και ο συνάδελφος Στεργίου, από τον εκπρόσωπο στο Δ.Σ. του Παραρτήματος Περιστερίου και άλλα τρία μέλη Δ.Σ. σωματείων, έθεσε επί της ουσίας το πρόβλημα λέγοντας ότι ο «ο συνάδελφος που κρατείται πρέπει να απελευθερωθεί διότι συνελήφθη κάτω από τις ίδιες συνθήκες που συνελήφθησαν και οι 60 φοιτητές οι 49 εκ των οποίων πέρασαν από δίκη και αθωώθηκαν πανηγυρικά. Ακριβώς ανάμεσα στους 49 έπρεπε να είναι και οι υπόλοιποι φοιτητές καθώς και ο συνάδελφος. Οι κατηγορίες που του απαγγέλλονται είναι αβάσιμες και κατασκευασμένες. Για το ζήτημα της αίτησης θεωρούμε ότι καθυστερεί σκόπιμα και παραμένει στα συρτάρια».

Ο Προϊστάμενος της Εισαγγελίας, στον οποίο παρέπεμψε την αντιπροσωπεία ο Πρόεδρος Πρωτοδικών μετά από αρκετά τηλεφωνήματα, διαπίστωσε και παραδέχτηκε όντως καθυστέρηση στην εξέταση της αίτησης και έδωσε εντολή να γραφτεί και να σταλεί στο συμβούλιο αυθημερόν.

Η αντιπροσωπεία μας επισκέφτηκε επίσης την αρμόδια Εισαγγελέα για το ζήτημα της εισαγωγής της αίτησης στο Συμβούλιο, η οποία και μας διαβεβαίωσε ότι η αίτηση θα εισαχθεί μέσα σε μία (1) ημέρα στο Συμβούλιο το οποίο ορίζει εισηγητή και το πολύ σε μια βδομάδα θα εξεταστεί η αίτηση αποφυλάκισης του συναδέλφου.

Όλα αυτά αποδεικνύουν ότι η κράτηση και φυλάκιση του συναδέλφου είναι παντελώς αστήρικτη καθώς και ότι η πιο αποτελεσματική πάλη για την απελευθέρωσή του είναι πρωτίστως υπόθεση του μαζικού εργατικού κινήματος.

Η πάλη για την απελευθέρωση συνεχίζεται με την παρουσία του εκπροσώπου της Πρωτοβουλίας Οικοδόμων στο Δ.Σ. του Συνδικάτου, στην εξέταση από το Συμβούλιο της αίτησης αποφυλάκισης του συναδέλφου, με την εκδήλωση στο Δημαρχείο Ιλίου στις 23 Μάη το απόγευμα με τη συλλογή υπογραφών συνδικαλιστών και εργαζομένων, με την έκδοση ψηφισμάτων από σωματεία και συλλόγους, με διάφορες μορφές μαζικής παρέμβασης. Εκκρεμεί επίσης αίτηση επίσκεψης στις Φυλακές Κορυδαλλού από τους εκπροσώπους της Πρωτοβουλίας Οικοδόμων στο Δ.Σ. του Συνδικάτου και στο Δ.Σ. του Παραρτήματος Περιστερίου.

Αθήνα, 15/5/07
Πρωτοβουλία Οικοδόμων

Ανοιχτή επιστολή

Εμείς, που υπογράφουμε αυτό το κείμενο, επιλέξαμε, εκκινώντας από διαφορετικές αφετηρίες, να μην καταταγούμε στον ελληνικό στρατό, ζητώντας να εκπληρώσουμε εναλλακτική πολιτική κοινωνική υπηρεσία η οποία από το 1997 αποτελεί νόμο του ελληνικού κράτους.

Η πραγματικότητα της εναλλακτικής υπηρεσίας είναι γνωστή. Τιμωρητική διάρκεια, άσχημες συνθήκες εκπλήρωσης, ταξικότητα, ποινικοποίηση της συνείδησης, ρατσιστική αντιμετώπιση, με λίγα λόγια εκδικητικό πνεύμα από την πολιτεία προς όσους την επιλέξουν. Και πάνω απ' όλα, πέταμα στα σκουπίδια κάθε σύστασης για βελτίωση, είτε αυτή προέρχεται από το εσωτερικό είτε από το εξωτερικό της χώρας.

Ακόμη όμως και κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες, κάποιοι επιλέξαμε αυτή την εναλλακτική υπηρεσία να την εκπληρώσουμε. Στην προσπάθειά μας βρήκαμε απέναντί μας μια επιτροπή ελέγχου της συνείδησής μας, στελεχωμένη από στρατιωτικούς και -δυστυχώς- πανεπιστημιακούς, η οποία τα τελευταία χρόνια γνωμοδοτεί σταθερά για την απόρριψη της αίτησης οποιουδήποτε μη θρησκευτικού αντιρρησία.

Η επιτροπή αυτή, σύγχρονη έκδοση της μετεμφυλιακής επιτροπής κοινωνικών φρονημάτων, έχει ως αποστολή να κρίνει αν είμαστε «γνήσιοι» αντιρρησίες. Ερωτήσεις του τύπου «είσαι αναρχικός;», «ανήκεις σε κάποιο κόμμα;», «τι πιστεύεις για το τάδε ζήτημα» μάς είναι εξαιρετικά οικείες, τις έχουμε υποστεί όλοι. Έτσι, εξήντα σχεδόν χρόνια μετά τη λήξη του Εμφυλίου και τριάντα τρία χρόνια μετά την πτώση της χούντας, τα κατάλοιπά τους εξακολουθούν να μπολιάζουν τους πιο στεγανούς χώρους της υποτιθέμενης δημοκρατίας μας και άνθρωποι εξακολουθούν να κρίνονται με βάση τις συνειδησιακές τους επιλογές.

Στρατό να πάμε δεν πρόκειται! Όλοι μας τη στιγμή αυτή είμαστε εκτός, χωρίς να νιώθουμε πως έχουμε παραβιάσει κάποιο νόμο. Η πολιτεία είναι που μέσα από τη λειτουργία αυτής της επιτροπής, που σταθερά απορρίπτει αιτήματα των μη θρησκευτικών αντιρρησιών, επιδιώκει την απαξίωση του θεσμού και την μετατροπή του νόμου που η ίδια έχει ψηφίσει σε νεκρό γράμμα.

Δηλώνουμε την αλληλεγγύη μας στις οικογένειες των επτά νέων που ωθήθηκαν στην αυτοκτονία φέτος στον ελληνικό στρατό. Γνωρίζουμε από πρώτο χέρι την ανασφάλεια, τον φόβο μπροστά στο κυνηγητό, την άγνοια, την πίεση από τον στρατό και τον κοινωνικό περίγυρο, τους ηθικούς και ψυχολογικούς εκβιασμούς που δέχεται όποιος τολμά να μην «χωρά» στον ελληνικό στρατό. Τα περάσαμε και μεις, διεκδικώντας στην πράξη την απόφασή μας να μην καταταγούμε.

Για τις δολοφονίες αυτές θεωρούμε αποκλειστικά υπεύθυνη την ελληνική πολιτεία, η οποία συστηματικά κρατά στο σκοτάδι πως υπάρχει και ένας άλλος τρόπος εκπλήρωσης του στρατιωτικού καταναγκασμού, και που με τους νόμους και την πράξη της καθιστά ξεκάθαρο πως προτιμά επτά νέους ανθρώπους νεκρούς, παρά επτά μη στρατευμένους, που θα μπορούσαν να προσφέρουν με άλλον τρόπο στο κοινωνικό σύνολο - και ζωντανούς.

Δηλώνουμε τέλος τη συμπαράστασή μας στους συντρόφους μας που με τη σειρά του Μαΐου αποφάσισαν να μην καταταγούν, είτε αυτοί επέλεξαν να εκπληρώσουν εναλλακτική υπηρεσία είτε όχι. Ακόμα και να το ζητήσαν, το αίτημά τους κατά πάσα πιθανότητα θα απορριφθεί με τη συνηθισμένη αιτιολογία πως «η Επιτροπή δεν πείστηκε». Θα είμαστε στο πλάι τους στον δύσκολο δρόμο που τους περιμένει.

Κυριάκος Κ. (Αθήνα)
Παναγιώτης Γ. (Θεσσαλονίκη)
Νικήτας Λ. (Αθήνα)
Παντελής Π. (Θεσσαλονίκη)
Γιώργος Σ. (Αθήνα)

ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ – ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ – ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ - ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ – ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ- ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙΙ – ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ

Το φοιτητικό κίνημα νίκησε... στις κάλπες

Η συνολική άνοδος που είχαν σε ΑΕΙ και ΤΕΙ οι δυνάμεις του άξονα (ΕΑΑΚ, ΠΚΣ, ΑΡΕΝ) αγγίζει κατά μέσο όρο το 1%. Αντίστοιχα το καθεστώς κατέρρευσε αφού έπεσε κατά 0.5% περίπου. Τρέμε Μαριέττα, **το ποτάμι έγινε τσουνάμι...**

Τι δουλειά έχουν...

Τι δουλειά έχουν οι οικοδόμοι στα πολυτεχνεία; Οι λαθρομετανάστες στα νησιά μας; οι αναρχικοί στο Κολωνάκι; Δύο πράσινα σταράκια μέσα στο άσυλο;
Μήπως πρέπει να αναρωτηθούμε και εμείς για τις εταιρίες στα πανεπιστήμια, τους κουμπάρους στις επιτροπές, τις κάμερες στους δρόμους και στις τουαλέτες, τους μπάτσους στο άσυλο, τις πειραγμένες πλούσιες γκόμενες στις ιλουστρασιόν φιλανθρωπίες, τους ημιμαθείς αδίστακτους στα δελτία, τις «επενδυτικές» ακροβασίες στα ασφαλιστικά ταμεία, λέω μήπως;

Λίγο τσίπα εργατοπατέρες

Με το νόμο Ρέππα χαρίσατε τα κλεμμένα του κράτους προς τα ταμεία από το 1951. Τώρα καλείτε τους εργαζόμενους να βγουν στο δρόμο με κεντρικό σύνθημα «φέρτε πίσω τα κλεμμένα». Λίγο τσίπα δεν βλάπτει...

Τελετή αποφοίτησης

Η φετινή τελετή σε ένα λύκειο της Μασαχουσέτης ήταν διαφορετική από κάθε άλλη χρονιά. Δυο ντουζίνες παιδιά έλειπαν από τη γιορτή. Ένα μαθητής τα είχε εκτελέσει λίγο πριν θέσει και αυτός τέλος στη ζωή του. Πήραν το λόγο πολλοί. Γονείς, φίλοι, συμμαθητές, δάσκαλοί. Την παράσταση όμως έκλεψε ένας πατέρας του οποίου το παιδί τη γλίτωσε. Μέσα από έναν συγκινητικό λόγο γεμάτο συναισθηματικές εξάρσεις και νουθεσίες μίλησε με πάθος στα παιδιά για τα αποτελέσματα της «παράλογης» βίας. Τους είπε ακόμα πως το μέλλον είναι μπροστά τους και πως πρέπει να «επενδύουν» συνεχώς στην ειρήνη. Σοφά λόγια. Αλλά ίσως ακούγονται λιγάκι ειρωνικά όταν ο συγκεκριμένος πατέρας είναι στρατηγός και επικεφαλής των Αμερικανικών δυνάμεων στο Ιράκ.

«Επιχειρώ να διαμορφώσω ένα κλίμα ηθικής συμμαχίας με την κοινωνία»
Β. Πολύδωρας *Ελευθεροτυπία 20/5*

Το θέμα είναι πως δεν υπάρχει καμία κοινωνία που να θέλει να κάνει «ηθική» συμμαχία μαζί σου, Βύρων!

Ο σύγχρονος πολιτικός φασισμός

«Το «κέντρο» έχει αποκτήσει σήμερα πολύ μεγαλύτερη σημασία γιατί οι μεσαίες τάξεις έχουν διευρυνθεί και ένα μεγάλο τμήμα του άλλοτε «προλεταριάτου» ζει υπό τις ίδιες με αυτές συνθήκες. Έχει μάλιστα ταυτιστεί ως προς τα πρότυπά του με αυτές. Τα σοσιαλιστικά κόμματα οφείλουν να λάβουν αυτή την εξέλιξη υπόψη τους. Η πολιτική ρητορική και οι τρόποι προβολής των θέσεων συγκλίνουν γιατί όλα τα κόμματα, από τα κομμουνιστικά μέχρι την άκρα δεξιά, είναι υποχρεωμένα να χρησιμοποιούν τα ίδια μέσα προβολής και να προσαρμόζονται στη λογική της τηλεόρασης, του ραδιοφώνου, της διαφήμισης»
Κ. Σημίτης

Αυτό είναι τελικά το μεγάλο προνόμιο του να είσαι πρώην πρωθυπουργός. Μπορείς να αναλύεις τον σύγχρονο φασισμό σε κοινωνικό, πολιτικό και τηλεοπτικό επίπεδο, να εξηγείς γιατί απαιτείται να τον υπηρετήσουν όλοι όσοι θέλουν να επιβιώσουν πολιτικά και να πλασάρεσαι ως προοδευτικός διανοούμενος. Βέβαια, αυτό που βιώνουμε πολιτικά τα τελευταία χρόνια δεν είναι η μικρο-αστικοποίηση του «προλεταριάτου» αλλά η προλεταριοποίηση των «μεσαίων». Ίσως ο Πρώην να το ξέρει αυτό, αλλά και να μην το ξέρει θα το καταλάβει με την επόμενη οικονομική κρίση. Το παγκόσμιο σύστημα «γεννά» μια τέτοια κάθε λίγα χρόνια, έτσι, για να σφίγγουν τα λουριά...

αμανές

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΕΝΑΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ CONTACT

Σπέρνοντας δαιμόνια

Κυκλοφόρησε το ένατο τεύχος του περιοδικού Contact με τη φιλοδοξία να σπείρει δαιμόνια, όπως διαβάζουμε στο editorial: «Ο Σωκράτης πέθανε επειδή έσπειρε δαιμόνια. Το ζήτημα είναι να σπέρνεις δαιμόνια και να παραμένεις ζωντανός. Το σήμερα είναι μία ευκαιρία για αυτό!». Στην ύλη του τεύχους περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, κείμενα για τα χαρακτηριστικά μίας σύγχρονης αναρχικής πολιτικής («Ελευθερία και εξουσία - αρχή ενός διαλόγου με το πνεύμα του Μπούκτσιν», «Αγρίνιο και Αναρχία»), την εργασία, το περιβάλλον (Αχελώος, Αμβρακικός, δάση), το άρθρο 16, το κυνήγι, τα τρελόχαρτα, το θέατρο ενώ μεγάλο μέρος καταλαμβάνουν κόμικς και σκίτσα..

Πληροφορίες για τα σημεία διανομής του Contact στα τηλέφωνα 6942-476998 και 26510-79051.

Εκδήλωση ενάντια στην Εκτροπή του Αχελώου

Το νερό ανήκει σε όλους!

Ούτε μια σταγόνα στα αντικοινωνικά σχέδια κράτους και εταιριών

Ολοφάνερη η καταστροφή του περιβάλλοντος στα σημεία των έργων εκτροπής του Αχελώου

Την Παρασκευή 25 Μαΐου, πραγματοποιήθηκε στο Nosotros εκδήλωση ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου που διοργάνωσε η Αντιεξουσιαστική Κίνηση. Περίπου 200 άτομα όλων των ηλικιών, από οικολογικές οργανώσεις και συνελεύσεις πολιτών από πολλές περιοχές της Αθήνας καθώς και κάτοικοι των περιοχών του Αχελώου γέμισαν την αίθουσα και έδωσαν τον τόνο της εναντίωσης της κοινωνίας στο πλέον φαραωνικό και παράλογο έργο που σχεδίασε ποτέ το ελληνικό κράτος και το οποίο χρησιμοποιείται ως άλλοθι και συμπλήρωμα δικαίωσης για τα συμφέροντα των κομματικών και κατασκευαστικών λόμπι.

Ο Βαγγέλης Πισίας, πρώτος ομιλητής, ενέταξε την εκτροπή στον παγκόσμιο πόλεμο που εκτυλίσσεται γύρω από το ζήτημα της διαχείρισης του νερού, πόλεμο που οδηγεί σε κοινωνικές και διακρατικές συγκρούσεις και προκύπτει από την πρόθεση του παγκόσμιου κεφαλαίου να ελέγξει πλήρως το νερό, πόσιμο και μη, κατατάσσοντάς το στα εμπορεύσιμα τρόφιμα, αντί στα κοινωνικά αγαθά. Ανέφερε τα παραδείγματα

Από αριστερά Βαγγέλη Πισίας (καθηγητής υδρολογίας ΤΕΙ Αθηνών), Αλέξης Κουτσούρης (Λέκτορας Γεωπονικού Πανεπιστημίου), Νίκος Ιωάννου (από τη συνέλευση ενάντια στην Εκτροπή), Αλέξανδρος Σχισμένος (συντονιστής της συζήτησης). Σε όλη τη διάρκεια της εκδήλωσης προβάλλονταν εικόνες από τα έργα της εκτροπής.

του ποταμού Σενεγάλη και του ποταμού Πάουκε (παραπόταμου του Αμαζονίου) και συνέχισε αναδεικνύοντας την καταστροφή που υπέστησαν τα νερά και το υπέδαφος της Θεσσαλίας στο βωμό της ανορθολογικής πολιτικής εξαντλητικής εκμετάλλευσης των φυσικών πόρων. Έθεσε το καίριο ερώτημα: Ποιος παράγει το έργο; και αποδόμησε τα επιχειρήματα των υποστηρικτών της εκτροπής, αναδεικνύοντας όχι μόνο την επιστημονική τους ανεπάρκεια, αλλά και τα συμφέροντα που κρύβονται πίσω από μελέτες οι οποίες πληρώνονται με ποσοστά επί του όγκου του έργου. Δηλαδή όσο μεγαλύτερο το έργο τόσο μεγαλύτερες οι αποδοχές των μελετητών.

Ο Αλέξης Κουτσούρης, μίλησε για τη λογική που διέπει τις παρεμβάσεις στο περιβάλλον, λογική που συνίσταται στην εκτέλεση των έργων ούτως ή άλλως και, στην καλύτερη, αντιμετώπιση των συνεπειών πολύ αργά, αφού οι παρεμβάσεις είναι μη αναστρέψιμες. Ανέπτυξε τη στάση της Ε.Ε. απέναντι στο περιβάλλον, στάση όψιμης ευαισθησίας, πίσω από την οποία διέγνωσε τόσο την πολιτική βούληση εκμηδένισης του πρωτογενούς τομέα παραγωγής πανευρωπαϊκά, όσο και την κρατική βούληση εκμετάλλευσης των υδάτινων πόρων των φτωχότερων χωρών από κράτη που ήδη έχουν καταστρέψει ανεπανόρθωτα το δικό τους υδροφόρο ορίζοντα (Ολλανδία, Βρετανία, κ.τ.λ.). Τόνισε πως η «αειφόρος ανάπτυξη» είναι μία φενάκη, στο βαθμό που η πραγματική αειφορία προϋποθέτει δομική και ριζική αλλαγή του ίδιου του πολιτικού και παραγωγικού συστήματος του σύγχρονου καπιταλισμού. Τίποτα δεν θα αλλάξει με την εκτροπή για τον αγροτικό πληθυσμό της Θεσσαλίας. Απλώς θα συνεχιστεί η καταστροφή της Θεσσαλικής γης με τις υδροβόρες καλλιέργειες.

Ο Νίκος Ιωάννου ενημέρωσε για την κίνηση που δημιουργήθηκε στην Αιτ/νία ενάντια στην εκτροπή, μία ανοιχτή αμεσοδημοκρατική συνέλευση πολιτών με στόχο να φέρει το ζήτημα της διαχείρισης των φυσικών πόρων στην κοινωνία, αμφισβητώντας έμπρακτα την καταχρηστική εξουσία απόφασης του κράτους. Η εκτροπή του ποταμού Αχελώου είναι το μεγαλύτερης κλίμακας έργο διευθέτησης υδάτων που σχεδιάστηκε ποτέ στην Ελλάδα. Αποτελεί μία τεράστια ωμή παρέμβαση στο φυσικό περιβάλλον μιας ευρύτατης περιοχής κατά μήκος των 220 χιλιομέτρων του ποταμού. Από τη Μεσοχώρα δηλαδή μέχρι την ευρύτερη περιοχή των εκβολών.

Ακολούθησε δίωρη συζήτηση με ερωτήσεις και τοποθετήσεις, από την οποία οφείλουμε να ξεχωρίσουμε την τοποθέτηση των κατοίκων της Μεσοχώρας, όπου πλήττονται από τα έργα της εκτροπής. Μας ενημέρωσαν για τις συνέπειες που βιώνουν στην καθημερινότητά τους, με έσχατη την καταστροφή του χωριού τους στο προσεχές μέλλον, αλλά και για τη σιωπή που επιβλήθηκε από κόμματα και τοπικούς φορείς προκειμένου να αποσιωπηθούν οι πολιτικές και κοινωνικές αιτιάσεις και συνέπειες του έργου. Επίσης στην εκδήλωση παραβρέθηκαν και κάτοικοι της Συκιάς, σημείο όπου σήμερα βρίσκονται σε εξέλιξη τα έργα της εκτροπής, δηλώνοντας την αντίθεσή τους στο έργο.

Ακόμη, τονίστηκε πως το νερό δεν είναι πετρέλαιο και δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με ωμούς όρους αγοράς. Λόγο στη διαχείρισή του μπορεί να έχει μόνο η κοινωνία, συνειδητοποιημένα και ενεργά και όχι οι εξουσιαστικές ελίτ της διαπλοκής του κράτους και του κεφαλαίου. Για να επαναοικειοποιηθεί η κοινωνία το δικαίωμα της πολιτικής απόφασης που της ανήκει, μέσο αποτελούν οι ελεύθερες αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις πολιτών ενάντια στα ειλημμένα διατάγματα και τα συμφέροντα της εκάστοτε άρχουσας ολιγαρχίας.

Αυτή υπήρξε και η ουσιαστική πολιτική πρόταση της εκδήλωσης, πρόταση που ο κόσμος αγκάλιασε. Παρουσιάστηκε η πρόταση της συνέλευσης του Αγρινίου για πανελλαδικό κάλεσμα συγκέντρωσης στη Μεσοχώρα με στόχο τη ματαίωση του έργου της εκτροπής. Η πρόταση υποστηρίχθηκε από τους συγκεντρωμένους και αναμένεται ο καθορισμός της ημερομηνίας που τοποθετείται προς τα τέλει του Αυγούστου ως κορύφωση μιας καμπάνιας για την ουσιαστικά κοινωνική διαχείριση των φυσικών πόρων και την οριστική ακύρωση του παρανοϊκού σχεδίου που επί μισό αιώνα χρησιμοποιούν οι κυβερνώντες για την προώθηση των ιδιοτελών τους συμφερόντων. Το κάλεσμα ανανεώθηκε για την επόμενη Παρασκευή 1/6 ώρα 8.30 στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Nosotros (Θεμιστοκλέους 66, Εξάρχεια), για να συζητηθούν τα πρακτικά ζητήματα προώθησης των αποφάσεων και ανοίγματος του θέματος σε όσο το δυνατόν πλατύτερα κοινωνικά στρώματα.

Η συμμετοχή στη συζήτηση έδειξε πως υπάρχει ένα δυναμικό κίνημα για τα ζητήματα πόλης και περιβάλλοντος. Η εκτροπή του Αχελώου θα ματαιωθεί ακριβώς από αυτό το δυναμικό κίνημα που, όπως πολλοί τόνισαν στη εκδήλωση, είναι διατεθειμένο να φτάσει στα άκρα. Μπορούμε να σώσουμε το ποτάμι και ταυτόχρονα, αμφισβητώντας το δικαίωμα απόφασης του κράτους, να ενηλικιωθούμε ως κοινωνία.
Τηλέφωνο επικοινωνίας 6942476998, contactmag1@yahoo.gr

Γ.Π.

Κάτω τα χέρια από τον Υμηττό

Το κεφάλαιο αναδιαρθρώνεται, εξελίσσεται, επιβάλλει πλήρως τους όρους του, δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την περαιτέρω ανάπτυξή του. Η γη, ο αέρας, το νερό δεν μας ανήκουν. Διαχειριστές της καθημερινότητας γίνονται εταιρείες και εργολάβοι. Το κεφάλαιο επιβάλλεται ανοίγοντας νέους δρόμους μεταφορικά και κυριολεκτικά.

Ένας από τους βασικούς πνεύμονες ζωές για τους Αθηναίους, ο μονίμως στοχοποιημένος Υμηττός, ετοιμάζεται να δεχτεί μια νέα ολομέτωπη επίθεση από επαγγελματίες καταπατητές και οικοπεδοφάγους. Η έτσι και αλλιώς επιβαρημένη περιοχή (από κεραίες μέχρι στρατιωτικές εγκαταστάσεις) έχει ήδη μοιραστεί στα σχέδια που ετοιμάζουν για το δάσος η δημοτική αρχή, οι εταιρείες, οι κατασκευαστές και η εκκλησία. Ο καθένας διεκδικεί για πάρτη του από δεκάδες μέχρι χιλιάδες στρέμματα. (η εκκλησία αξιώνει έκταση 16.000 στρεμμάτων για την ανέγερση συνοδικού μεγάρου).

Η χειρότερη όμως απειλή για τον Υμηττό είναι η κατασκευή μιας νέας περιφερειακής λεωφόρου ανάλογης της Αττικής Οδού. Πρόκειται για έναν αυτοκινητόδρομο ταχείας κυκλοφορίας που θα διασχίζει το βουνό πάνω από τον Καρέα, την Ηλιούπολη και την Αργυρούπολη. Τόνοι τσιμέντου θα πάρουν τη θέση της δεντροφυτεμένης πλαγιάς, κτιριακά τερατουργήματα θα πάρουν τη θέση αυτού του μοναδικού μνημείου φύσης και ιστορίας με μοναδικό πρόσχημα την αποσυμφόρηση των γύρω δρόμων (η Αττική οδός δεν έλυσε ανάλογα προβλήματα). Μπροστά σε αυτή την απειλή οι κάτοικοι των γύρω δήμων συσπειρώθηκαν, αυτοοργανώθηκαν και προχώρησαν σε σύσταση διαδημοτικής συντονιστικής επιτροπής για τη διάσωση του Υμηττού. Την Κυριακή 20 Μάη η «επιτροπή» κάλεσε σε κινητοποίηση - οδοιπορικό στο βουνό. Στο κάλεσμα ανταποκρίθηκαν πάνω από 200 κάτοικοι οι οποίοι διασχίζοντας ένα μεγάλο μέρος του Υμηττού κατέληξαν στον Προφήτη Ηλία (Ηλιούπολη) όπου και πραγματοποίησαν γενική συνέλευση. Μέσα από έναν πλούσιο διάλογο που αναπτύχθηκε και αφού ακούστηκαν πολλές απόψεις και προτάσεις, αποφασίστηκε η συνέχιση των κινητοποιήσεων.

- ΝΑ ΑΡΝΗΘΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥΣ ΡΥΘΜΟΥΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

- Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΤΑΦΟΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ.

- Η ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΟΥ ΥΜΗΤΤΟΥ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΥΠΟΘΕΣΗ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

Στη δημοκρατία δεν υπάρχουν διέξοδοι

Υπάρχουν πολλές μελέτες που εξηγούν, και σωστά, ότι η λογοτεχνία πέθανε. Επειδή όμως η γλώσσα της σε σχέση με τη γλώσσα της καθημερινής επικοινωνιακής πρακτικής είναι πολύ λιγότερο εξαρτημένη από ειδικά κοινωνικά συμφραζόμενα, διαθέτει μεγαλύτερο βαθμό πολυσημίας και επιτρέπει ευρύτερο φάσμα ερμηνειών και επανανοηματοδοτήσεων, δεν είναι παράξενο που η έλευση του Σαρκοζί προαναγγέλθηκε όχι από κάποια πολιτική ανάλυση αλλά από τα μυθιστορήματα του Ουελμπέκ. Εκεί όπου αναδύεται ανάγλυφα η πιεζόμενη μεσαία τάξη της Γαλλίας και η υποταγή της στα φοβικά ιδεολογικά σύνδρομα του σήμερα.

Όλα είναι συνέχεια και εξέλιξη των εκλογών του 2002. Τότε είχε αναδυθεί μια αποστοίχιση, μια έλλειψη αφομοιωτικής πολιτικής και μια υπόγεια πόλωση. Αυτά επιβεβαιώθηκαν από την εξέγερση των προαστίων, την αντιμετώπισή της από τον αντιαποικιακό νόμο ως εμφύλιο και από την ταχύτατη μετατροπή κοινωνικών αντιδράσεων σε πολιτικές συνολικής αμφισβήτησης όπως έδειξε η αντίσταση στον νόμο πρώτης πρόσληψης του Βιλπέν και το όχι στο Ευρωσύνταγμα. Το ρεσιτάλ πολιτικοποίησης που πρόσφερε ο Σαρκοζί στηρίχθηκε στην παραδοχή της κρίσης και της κλιμακούμενης πόλωσης. Δεν απέφυγε τη συζήτηση, αντίθετα προσπάθησε να την καθοδηγήσει. Υποσχέθηκε ρήξεις με το συνολικό πολιτικό και κοινωνικό υπόδειγμα του Γκωλισμού. Απελευθέρωσε τη δεξιά από κάθε σύμπλεγμα, κήρυξε την μεταπολίτευση στο Μάη του 68 και υιοθέτησε τη λογική της τριγωνοποίησης, δηλαδή μια κοινωνική και μη ιδεολογική απεύθυνση συνυφασμένη με τις δομικές αλλαγές που έχει υποστεί η μεσαία τάξη. Η ρήξη με το παρελθόν δημιουργεί προσδοκίες σε αυτό το τμήμα που πιέζεται πολύ, χωρίς ορατή διέξοδο. Οι εκλογές αυτές έδειξαν τα όρια της λογικής του μεσαίου χώρου, όπου το 19% του Μπαϊρού στηρίχθηκε στην κρίση του δικομματισμού ενώ ο Σαρκοζί, μη μιλώντας για το Ευρωσύνταγμα, επικοινώνησε πιο αποτελεσματικά με το όχι από ό,τι η Σαργκολέν.

Η θετική προσχώρηση στις θέσεις του Σαρκοζί άγγιξε το 76% και μόνο το 51% για τη Ρουαγιάλ. Συνεπώς το μισό ποσοστό της Ρουαγιάλ απλώς δεν ήθελε τον Σαρκοζί. Οι δύο τους διατήρησαν τους αντίστοιχους κοινωνικούς χώρους τους, ο δε νικητής δεν υπερέβη τα όρια της παράταξής του. Δεν επήλθε κοινωνική στροφή στη Γαλλία σε σχέση με το 2002, απλώς ο συντηρητικός χώρος αναδιοργανώθηκε σε περισσότερο επιθετική βάση και προοπτική. Μεγάλος άλλωστε νικητής υπήρξε ο πολιτικός λόγος του Λεπέν που αποτέλεσε το κέντρο της πολιτικής αντζέντας, και έδωσε το πρώτο κυβερνητικό μέτρο την ίδρυση του φασιστικής έμπνευσης υπουργείου μετανάστευσης. Η δε αριστερά πήρε στον πρώτο γύρο, συνολικά, 36,44% που αποτελεί το χειρότερο ποσοστό από το 1969. Ως προς τη σοσιαλδημοκρατική εκδοχή της έχουμε πει ότι έχει πληγεί οριστικά ο διαχειριστικός πυρήνας της. Είναι αδύνατος ο συμβιβασμός κεφαλαίου εργασίας που δομικές αλλαγές στον πυρήνα της παραγωγής τινάζουν στον αέρα, και η ιδέα της συμμαχίας εργατών και μεσαίας τάξης που ανατρέπεται λόγω της διεύρυνσης των ανισοτήτων. Τα μαζικά κόμματα έχουν χάσει την αξία τους ακόμα και ως εκφραστές ενός διαλόγου μεταξύ εξουσίας και κοινωνίας. Η πολιτική εκπροσώπηση διαμέσου της κοινωνικής μεσολάβησης των κομμάτων έχει στην ουσία εκλείψει με την έννοια ότι αυτή προβλέπει ένα μηχανισμό πληρεξουσιοδότησης που διαμορφώνεται στην κοινωνία, καθετοποιείται στο κράτος και επιλέγει πολιτικό προσωπικό. Αυτός ο τύπος της αντιπροσώπευσης ανήκε στην κοινωνία στην οποία η υπαγωγή της στο κεφάλαιο δεν ήταν ακόμα πλήρης.

Το πολιτικό τείνει να ακυρωθεί στο συστημικό τερματίζοντας την εικόνα της σοσιαλδημοκρατικής εκδοχής. Προκρίνεται η δημιουργία χώρων-παρατάξεων χωρίς ξεκάθαρες διαχωριστικές γραμμές. Διαχειριστικοί μηχανισμοί όπου οικονομία και πολιτική θα ενοποιούνται. Το πολιτικό προσωπικό, ως manager, θα πλασάρει ένα περίπου κοινό προϊόν με διαφορετικό περιτύλιγμα. Μέσω της χειραγώγησης της κοινής γνώμης από τα ΜΜΕ πλαισιωμένης από την κοινωνία ελέγχου, τις σφυγμομετρήσεις που περιχαρακώνουν τις τάσεις, της ψυχαναλυτικές ερμηνείες που ποσοτικοποιούν την πραγματικότητα, η εξουσία προσπαθεί να προαπεικονίσει την ίδια την κοινωνική της βάση. Η παθητικότητα της νέας συναίνεσης γίνεται ο θεμελιώδης κανόνας. Κάθε παρέκκλιση εντάσσεται στα ποινικά αδικήματα καθώς η εξουσία επανακαθορίζει το δίκαιο με βάση το δίκαιο της αστυνομίας. Το κράτος επιτελεί το ρόλο μυθοποίησης της δημοκρατίας. Αν στη μεταπολεμική περίοδο το ζητούμενο ήταν η δημιουργία καταναλωτικής συνείδησης, σήμερα είναι η ίδια η συνείδηση ο στόχος. Απόδειξη όλων αυτών ήταν η υπουργοποίηση του Κουσνέρ που είχε τον συμβολισμό της οριστικής ενσωμάτωσης του Μάη και της κατάδειξης του εύρους της πολιτικής συμμαχίας πίσω από τους σύγχρονους πολέμους.

Η εξουσία της πραγματικής υπαγωγής δεν ενδιαφέρεται πια για τη μεσολάβηση αλλά για το διαχωρισμό, λειτουργεί με βάση την εξαίρεση. Έτσι, οι θεσμοί της λεγόμενης κοινωνίας των πολιτών χάνουν βαθμιαία τη σημασία τους. Όχι το κράτος, αλλά η κοινωνία των πολιτών διαλύεται. Τα σύγχρονα κοινωνικά υποκείμενα είναι ανίκανα να πραγματώσουν ισχυρές ταυτότητες, και η μη συνοχή του κοινωνικού εργοστασίου είναι σε τελική ανάλυση η αιτία της αδυναμίας του έθνους και των πρακτικών συνολικής ιδεολογικής μεσσιανικού τύπου εκπροσώπησης. Απολύτως απαρχαιωμένη είναι η λεγόμενη αντικαθεστωτική αριστερά που δίνει την πολιτική (έλεος) μάχη τής κάλπης, απομακρυνόμενη από την οριστική ρήξη με τους όρους της νέας συναίνεσης.

Η εξουσία διεξάγει μια διαρκή μάχη ελέγχου του εδάφους και της πολλαπλότητας. Η ανθρώπινη πολλαπλότητα είναι ασυμβίβαστη με μια μαζικοποιημένη κοινωνική θεώρηση, η οποία βρίθει από αποκλεισμούς κάθε είδους. Με τη δεξιά κάθε είδους, ο στίβος μάχης είναι τα κινήματα και ο δρόμος. Διότι οφείλουμε να έχουμε στόχο τη διάλυση του κοινωνικού υπόβαθρου που γεννά αυτές τις πολιτικές. Η οργή τής μη εκπλήρωσης, η οργή της έλλειψης ελπίδας, ο συνεχώς διευρυνόμενος αποκλεισμός, η στρατικοποίηση των κοινωνιών ορίζουν την ανάγκη δημιουργίας ενός χώρου ρήξης. Ο πολιτισμός του Όχι μπορεί να βρει την πλήρη του έκφραση εκεί που οι κοινωνικές πολώσεις βρίσκουν αδιαμεσολάβητα τις διαστάσεις τους. Στόχος είναι η δημιουργία μιας γλώσσας ξένης προς την οικονομία, τη διαχείριση, την αποτελεσματικότητα. Η θεσμοθέτηση της παθητικότητας θα σπάσει μόνο αν η αποστοίχιση πάρει διαστάσεις κοινωνικής μάχης.

Φιλήμονας Πατσάκης

Η εκλογή Σαρκοζί στην προεδρία της Γαλλικής Δημοκρατίας δεν αποτελεί κεραυνό εν αιθρία, αλλά σηματοδοτεί την ολοκλήρωση της στροφής προς το συντηρητισμό, ως αποτέλεσμα της κρίσης σοσιαλδημοκρατίας.

Το νέο μοντέλο συμπεριφοράς

Ο νεοσυντηριστισμός βασίζεται γενικά στο φοβικό συναίσθημα των κατεχόντων μικροϊδιοκτησία, για κοινωνική τάξη και ασφάλεια. Χαρακτηριστικά τα οποία η Γαλλική κοινωνία αποζητούσε ως αντιστάθμισμα της ελευθεριότητας και της νεωτερικής κληρονομιάς του Μάη του 68. Η Γαλλική κοινωνία της ανοχής μεταβλήθηκε αργά αλλά σταθερά τη δεκαετία του 90 σε κοινωνία αποκλεισμού, για τους νεολαίους, τους μετανάστες, με υψηλά ποσοστά ανέργων, πράγμα που μετατόπισε αρχικά την προσοχή στην ξενοφοβία και την επιστροφή στον γαλλικό σωβινισμό. Η άνοδος του Λεπέν και η ταυτόχρονη πτώση του Κομμουνιστικού Κόμματος στις προηγούμενες προεδρικές εκλογές ήταν σαφή ένδειξη ότι η περίοδος της γαλλικής σοσιαλδημοκρατίας και των παροχών βρίσκονταν στα τελευταία της.

Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του νεοσυντηρητισμού είναι η πλήρης αποδοχή του φονταμενταλισμού της θρησκείας και της αγοράς. Η πλήρης και άνευ όρων ένταξη αποτελεί μονόδρομο του ατόμου για την κοινωνική επιτυχία. Σύμφωνα με αυτό το ιδεολόγημα, η απελευθέρωση των μηχανισμών της αγοράς και ο σκληρός οικονομικός ανταγωνισμός δεν παράγει μόνο περισσότερο πλούτο αλλά συγχρόνως τον διανέμει κατά πιο δίκαιο τρόπο. Ανταμείβει αυτούς που παίρνουν ρίσκα, έχουν ικανότητες και εργάζονται σκληρά, ενώ τιμωρεί τους ανεύθυνους, ανίκανους και τους οκνηρούς. Με βάση αυτή την ιδεολογία η νεοσυντηρητική κοινωνικοοικονομική πολιτική συνοψίζεται στη μείωση των φόρων και στη σταδιακή συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας.

Ως κοινωνική πολιτική προβάλλεται το ατομικό - ιδιωτικό συμφέρον ενώ το «δίκαιο» επιβάλλεται ως μηχανική αλληλεγγύη από το κράτος για την καταπολέμηση της «ανομίας» των αποκλεισμένων. Η αντικατάσταση της οργανικής αλληλεγγύης, δηλαδή της κοινωνικής μέριμνας προνοιακού τύπου, σηματοδοτεί πολύ απλά την οριστική ήττα του σοσιαλδημοκρατικού μοντέλου.

Ο νεοφοβικός συντηρητισμός και η εκλογή Σαρκοζί

Είναι ακριβώς σε αυτό το σημείο που βλέπουμε την πιο βασική αντίφαση του νεοσυντηρητικού λόγου: είναι λιγότερο η ελευθεριότητα και ο σχετικισμός των νέων και περισσότερο ο κοινωνικός δαρβινισμός και η θεοποίηση της λογικής της αγοράς που εντείνει τον εγωιστικό ατομικισμό και την κοινωνική αποδιοργάνωση που τόσο απεχθάνονται. Γιατί όσο η λογική της αγοράς κυριαρχεί, όχι μόνο στον οικονομικό αλλά και στον κοινωνικό και πολιτισμικό χώρο, τόσο οι οικονομικές ανισότητες και η κοινωνική περιθωριοποίηση θα αυξάνονται. Είναι ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο που τα φαινόμενα της κοινωνικής αποδιοργάνωσης είναι πολύ πιο έντονα μεταξύ των μη προνομιούχων, και αποκλεισμένων, περιθωριοποιημένων ομάδων στα Παρισινά προάστια.

Ο Σαρκοζί προέταξε τη ρήξη με την «κοινωνική ανομία» στηριζόμενος σε ένα λογικοφανές ιδεολόγημα, σύμφωνα με το οποίο στη σημερινή εποχή της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας το να εργάζεται κανείς ισοδυναμεί να συναινεί στο εσωτερικό ενός μηχανισμού, όπου οι ενέργειες του καθένα έχουν ήδη προκαταβολικά περιγραφεί και δεν χωράει καμία παρέκκλιση. Βρισκόμαστε μπροστά στην ανατολή ενός νέου ψυχοκοινωνικού μοντέλου: Του υπερκομφορμισμού. Βασικά χαρακτηριστικά είναι η ομογενοποιημένη συνείδηση που στηρίζεται στη συμμόρφωση, στον υγιή ρεαλισμό της προσαρμοστικότητας στις απαιτήσεις των άλλων και στη γενικευμένη ασυνειδησία στην οποία ο ένας και μοναδικός κόσμος του σήμερα να αποτελεί φυσική συνθήκη της ύπαρξης.

Η «ταχύτατη» άνοδος του Σαρκοζί στο γαλλικό πολιτικό σκηνικό στηρίχθηκε στην επικοινωνιακή σταθερότητα που επέδειξε ότι μπορεί να διαχειρισθεί την πολιτική κρίση και να τη μεταβάλει σε κρίση της πολιτικής, με το «έννομο συμφέρον» να φαντάζει ως η απόλυτη προτεραιότητα.

Με την οικονομία ως επακόλουθο

Στο πρόσωπο του Ν. Σαρκοζί, δεν μπορεί κανείς παρά να δει όχι έναν μεταρρυθμιστή, αλλά έναν επιθετικό και φιλόδοξο κοινωνικό απορρυθμιστή. Το βασικό του επιχείρημα είναι ότι ο καθένας πρέπει να αντιμετωπίζει με τις δικές του μόνο δυνάμεις της υποθέσεις της ζωής. Με το κράτος να κρατάει έναν πρωταρχικό ρόλο μόνο σε πανοπτικό επίπεδο ελέγχου.

Για το νεοσυντηρητισμό γενικά και τη γαλλική εκδοχή του ειδικά, το κράτος πρόνοιας κοστίζει πολύ, λόγω των αυξημένων δαπανών για συντάξεις, υγεία και πρόνοια σε ένα περιβάλλον που ο εγγενής πληθυσμός γερνάει και οι μετανάστες συσσωρεύονται στα μητροπολιτικά προάστια. Αρνούμενος τα πραγματικά αίτια και τις κοινωνικές αιτίες που δημιουργούν την ύφεση στην οικονομία, γεννούν την ανεργία στην Γαλλική περιφέρεια και τον γενεαλογικό αποκλεισμό στα προάστια, ο Σαρκοζί έχει σαν στόχο να μειώσει τη συνιστώσα της αλληλεγγύης προς όφελος του ατομικισμού. Γι' αυτό και στράφηκε σε αυτούς που είναι ευκατάστατοι κοινωνικά, οικονομικά, κατέχουν σταθερές θέσεις και θεωρούν ότι απειλούνται από αυτούς που ζουν στην ανασφάλεια και εξεγείρονται. Κατά κάποιο τρόπο η ταξική σύγκρουση σήμερα μετατοιχειώθηκε ενάντια προς όσους φαινομενικά αποκλίνουν ή επιβιώνουν «παρασιτικά». Γι' αυτό και όποιος θεωρεί ότι έχει μια ευνοϊκή τύχη, όποιος νομίζει ότι έχει ένα βέβαιο μέλλον δεν θέλει να επωμιστεί το κόστος και το βάρος της ευθύνης για το κοινωνικό σύνολο.

Έτσι δημιουργείται μια ροπή προς τον φορολογικό και κοινωνικό ανταγωνισμό. Δημιουργείται ένα νέο σύγχρονο κράτος το οποίο θα υπερπροστατεύει μόνο τους ήδη προστατευμένους με αντάλλαγμα την παθητικότητα. Στο βαθμό αυτό, ο Σαρκοζί είναι ο μόνος που με συνέπεια θα ενισχύσει τις δημογραφικές και θεσμικές ακαμψίες του συστήματος επανασχεδιάζοντας την προστασία εις βάρος των ασθενών κοινωνικών ομάδων. Αυτό μεταφράζεται στις πιο ακραίες εκδοχές της ελεύθερης οικονομίας. Ξεκινώντας από την εργασία, το νέο γαλλικό όραμα στηρίζεται στην ελαχιστοποίηση των πολιτικών πλήρους απασχόλησης που χωρίς αυτές δεν μπορεί να υπάρξει σε οικονομικό επίπεδο κοινωνική πρόνοια.

Την εξωτερική πολιτική ως πρόσοδο

Αν ο χαρακτήρας του κράτους στη Γαλλία φαίνεται ότι «κλείδωσε» με την εκλογή Σαρκοζί, στην Τουρκία τα πράγματα δεν είναι καθόλου ξεκάθαρα. Η εξωτερική πολιτική του Σαρκοζί παραμένει αρνητική και αδιάλλακτη. Ως αιτίες προβάλλονται οι βαθιές διαφορές στις πολιτιστικές - θρησκευτικές αξίες της Ευρώπης με τον νέο Γάλλο πρόεδρο να εμφανίζεται ως υπέρμαχος. Η ουσία είναι ότι η Τουρκία θεωρείται σαν την εν δυνάμει κερκόπορτα για την Ευρώπη στο τομέα των επιχορηγήσεων και των δαπανών. Οι Γάλλοι φοβούνται ότι η ένταξη της Τουρκίας θα λειτουργήσει ως απειλή υπερπολλαπλάσια του «Πολωνού υδραυλικού».

Στον αντίποδα, η Τουρκία ταλανίζεται από μόνη της και χωρίς τη Γαλλία σε μια κρίση ταυτότητας. Το δίλημμα του κοσμικού ή θρησκευτικού χαρακτήρα του κράτους, αναδεικνύει ένα πρωτόγνωρο «δημοκρατικό» παράδοξο στο οποίο ούτε η δύση, ούτε ο Σαρκοζί αλλά ούτε και ο νεοσυντηρητισμός μπορούν να απαντήσουν. Το παράδοξο αυτό είναι ότι στην Τουρκία ο κύριος υποστηρικτής και υπέρμαχος του κοσμικού - αστικού χαρακτήρα του κράτους είναι ο Στρατός. Και σε αυτό φαίνεται η γύμνια και η πραγματική ανακολουθία του νεοσυντηρητικού ιδεολογήματος. Από τη μια μεριά οι νεοσυντηρητικές κυρίως ελίτ επιδιώκουν την εξάπλωση των δημοκρατικών θεσμών, ιδίως στον μουσουλμανικό κόσμο. Από την άλλη όμως, αντιδρούν αρνητικά όταν ο εκδημοκρατισμός φέρνει στην εξουσία θρησκευτικές - φονταμενταλιστικές κυβερνήσεις. Το «δημοκρατικό παράδοξο», με άλλα λόγια, παραπέμπει σε μια βασική υποκρισία μεταξύ ουσιαστικού εκδημοκρατισμού και του δυτικού κόσμου, με τη Γαλλία να μην αποτελεί εξαίρεση. Ο Σαρκοζί χρειάζεται κάτι πολύ περισσότερο από την ισλαμική μαντίλα ή τη γενοκτονία των Αρμενίων για να πείσει περί της κακής Τουρκίας, που παραμένει γεωστρατηγικά στις υψηλές προτιμήσεις της αμερικανικής πολιτικής.

Και την τραγική αριστερά ως επίλογο

Η αριστερά στη Γαλλία, αφού απεμπόλησε την ιστορία από το μέρος της, έγινε φορέας διαχείρισης όχι της ελπίδας αλλά της απαισιοδοξίας, ένας χώρος που δεν έχει απαντήσεις για το μέλλον. Η πολιτική ήττα της ήταν ότι παραδέχτηκε ότι ο Σαρκοζί σε ό,τι εκφράζει, μπορεί να έχει έστω και λίγα ψήγματα δίκιου. Στην ουσία παραδέχτηκε ότι ο καπιταλισμός νίκησε έναντι του γαλλικού «αριστερισμού». Άλλωστε αυτή ήταν και η ουσία όταν παρότρυνε το εκλογικό σώμα να τελειώνει με τα καταστροφικά αποτελέσματα του Μάη του 68. Η αριστερά δεν μπορούσε και δεν μπορεί να απαντήσει, όχι μόνο γιατί δεν της αναλογεί αλλά και διότι στον σημερινό υπαρξιακό αγνωστικισμό της, ταυτολογικά δεν έχει καταλήξει ποιο είναι το λιγότερο κακό. Η απόρριψη της ιστορίας ή η ενσωμάτωση στην διαχείριση.

Το μεγαλύτερο παράδοξο, και αυτό οφείλεται στην γενικευμένη ήττα της αριστεράς, είναι ότι η ρητορική για τον μετασχηματισμό του κόσμου αφέθηκε στον νεοσυντηρητισμό να μιλάει οξύμωρα για μετασχηματισμό της νεωτερικότητας, όταν εκ προοιμίου οι βασικοί του πυλώνες είναι εχθροί της ελεύθερης σκέψης. Το τραγικό με την απανταχού αριστερά είναι ότι όχι μόνο παρέδωσε το έδαφος στους αντεπαναστάτες, αλλά τους άφησε να το "εκσυγχρονίσουν", καταργώντας τα κοινωνικά δικαιώματα, ανοίγοντας τα σχολεία στις επιχειρήσεις, την ανάπτυξη του εθνοκεντρισμού και του θρησκευτικού φονταμενταλισμού.

Απομένει λοιπόν στην πραγματική αντιπολίτευση της Γαλλίας να εναντιωθεί όπως αυτή γνωρίζει. Και ήδη ο εφιάλτης των παρισινών προαστίων επέστρεψε κατά πολλούς. Αν η μικροϊδιοκτησία είναι αυτή που ανέβασε τον Σαρκοζί, η αντίσταση σε αυτόν σημαίνει την καταστροφή της. Η πραγματική απάντηση στην άνοδο του απανταχού νεοσυντηρητισμού είναι να «αποκρατικοποιήσουμε» την κοινωνία από την εξουσία. Επομένως το ζήτημα παραμένει όχι να μεταρρυθμίσουμε τη σοσιαλδημοκρατία, ούτε να υπερασπιστούμε άκριτα το γραφειοκρατικό κράτος πρόνοιας, αλλά να το ανατρέψουμε προς όφελος της κοινωνίας.

Αργύρης Αργυριάδης

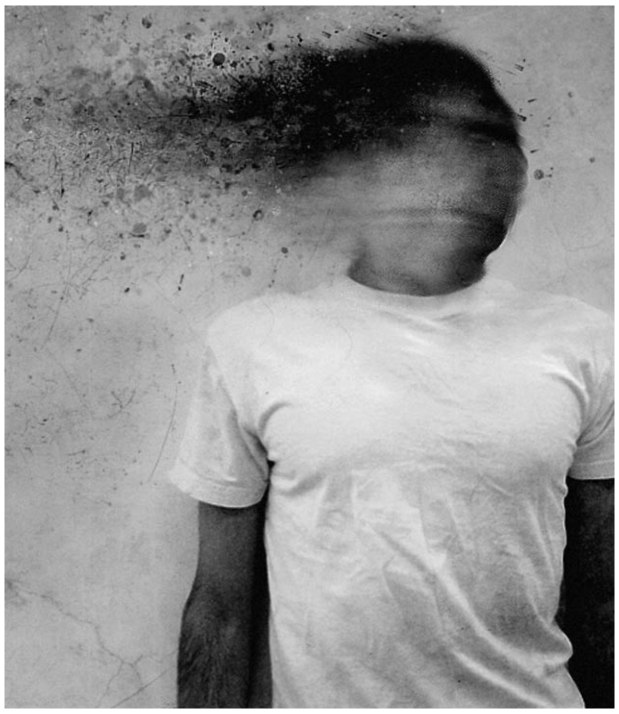
Η εποχή της 17Ν και του ΕΛΑ τελείωσε. Τι αρχίζει;

Μια πρώτη προσέγγιση σχετικά με την πολιτική βία και το ένοπλο.

Για να είμαστε* σαφείς από την αρχή, αυτό που κατά τη γνώμη μας πρέπει ν' αρχίσει είναι ένας διάλογος γενικευμένος, καθολικός και ανοιχτός, χωρίς τα κλισέ και τα ταμπού της επαναστατικής μυθολογίας. Δεν είναι πολλές οι ευκαιρίες που δίνονται για ουσιαστικό στοχασμό και αυτοστοχασμό στην ιστορική πορεία των κινημάτων. Αν αυτή η διαδικασία δεν αρχίσει και τώρα, πρέπει να θεωρείται δεδομένο ότι δεν υπάρχει, ούτε υπήρχε, ούτε θα υπάρξει δυνατότητα, και αυτό το πράγμα με τη σειρά του οδηγεί σε μια ομολογία μετρίων: Δεν μπορούμε.

«Το ένοπλο είναι κρησφύγετο πολιτικής ανεπάρκειας» λένε αρκετοί κι έχουν δίκιο. «Το ένοπλο, η βία είναι η μαμή της ιστορίας» λένε άλλοι κι αυτοί έχουν δίκιο. Όποιος τώρα υιοθετεί το δεύτερο χωρίς να έχει βιώσει, κατανοήσει το πρώτο αργά ή γρήγορα (γρήγορα κατά τη γνώμη μας) θα εκπέσει σε μια αποξενωμένη από το κίνημα δραστηριότητα και το μόνο που θα τον νομιμοποιεί είναι η παραδοσιακοί ρόλοι της αγωνιστικής «πανούκλας». Και στις μέρες μας αυτοί οι ρόλοι δεν υπάρχουν στο βαθμό που το φαντασιακό στο οποίο στηρίχθηκαν έχει αποδράσει από την κοινωνία οριστικά προς μεγάλη ανακούφιση όλων μας. Η παγίδα είναι στημένη. Είναι η α-νόητη αγκαλιά της κοινής γνώμης (καλά κάνανε, ωραία η προκήρυξη) που εύκολα υποκαθίσταται από τους φορείς του ένοπλου με τη γνώμη της κοινωνίας και του κινήματος. Η γνώμη αυτή των δύο δομών (κοινή γνώμη - κοινωνία, κίνημα) είναι τελείως διαφορετική γιατί η γνώμη της κοινωνίας και του κινήματος οδηγεί σε δράση και αναπαραγωγή, ενώ της κοινής γνώμης οδηγεί σε απάθεια τα ήδη σε ιδιώτευση άτομα και σε ιδιωτικοποίηση της ένοπλης δράσης. Ο ετεροκαθορισμός της δράσης από τον καναπέ του μικροαστού ή από την καρέκλα του αγροτικού καφενείου, είναι και το τέλος της επαναστατικής δράσης που αντικαθίσταται από μια δράση τελείως προσωποκεντρικής ή ομαδικής επιβεβαίωσης. (Το ένοπλο είναι εκδοχή του επαναστατικού κινήματος, αλλά για να είναι επαναστατική εκδοχή δεν αρκούν τα όπλα, προϋπόθεση είναι το νόημα γιατί ο άνθρωπος ορίζει το αντικείμενο και όχι το αντίστροφο). Ακόμη, η απονέκρωση του πολιτικού νοήματος και η μη ενδελεχής ανάλυση στρατηγικής (και όχι προκήρυξης) οδηγεί σε υποδεέστερο επιχειρησιακό επίπεδο και ας φαίνεται ανώτερο από τον καναπέ, γιατί όταν αποσπασματικά σκέφτεσαι αποσπασματικά πράττεις και δρας. Η αποτυχία αλλά και το δράμα της απαξίωσης εσωτερικά και εξωτερικά είναι πλέον μονόδρομος καθώς η κοινή γνώμη είναι ολέθριος δείκτης. Αυτό είναι το χειρότερο και όχι ο κίνδυνος του θανάτου -που είναι υπαρκτός στην εμπλοκή αυτή- γιατί είναι σίγουρο ότι όσοι εμπλέκονται σε αυτή τη διαδικασία το θάνατο για τον εαυτό τους τον «έχουν γραμμένο».

Με βάση τη νόηση, αν είναι να πεθάνουμε γιατί να το κάνουμε για το μικροαστό του καναπέ (δώδεκα μίλια, κάθαρση) και όχι για την υπόθεσή μας που είναι αρκετά σοβαρή και είναι η γνωστή υπόθεση της ελευθερίας σε μια κοινωνία ίσων και διαφορετικών, ποιο είναι το εμπόδιο προς αυτή την κατεύθυνση; Μήπως η απουσία νόησης; Ασφαλώς όχι, πρόκειται για την ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ που παρεμβάλλεται ανάμεσα στη νόηση και στην πραγματικότητα και «γριές ομπυασμένες σε καλλονές μετατρέπει» και αυτή ακριβώς η ιδεολογία μάς κάνει να υιοθετούμε την αυθαιρεσία του ολοκληρωτισμού: «έχουμε δίκιο» επειδή είμαστε αναρχικοί ή κομμουνιστές. Με την κριτική σκέψη να πηγαίνει περίπατο -και στην περίπτωση των αναρχικών και η άμεση δράση να πηγαίνει περίπατο- παρόλο που μας είναι όχι μόνο η αναγκαία, αλλά και η επαρκής συνθήκη για το ΔΡΟΜΟ.

Στην Ελλάδα...

Αλλά ας έρθουμε τώρα στα κατεξοχήν πολιτικά προβλήματα του ζητήματος.
Στην Ελλάδα από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα, δεν υπήρξε ένοπλο κίνημα, ούτε ένοπλες οργανώσεις, υπήρξαν ένοπλες ενέργειες από βραχύβιες συλλογικότητες. Ο βασικός λόγος ήταν η πλήρης απουσία στρατηγικής μαζικής απεύθυνσης και αναπαραγωγής παρόλο που το ιστορικό κοινωνικό προηγούμενο ήταν σχετικό (τα δύο αντάρτικα). Μια διευκρίνιση εδώ είναι αναγκαία, εδώ μιλάμε για τις αριστερές ή ακροαριστερές εκδοχές γιατί η αντιεξουσιαστική/αναρχική κατεύθυνση δεν υιοθετεί σαν πνεύμα το θεσμιμένο ένοπλο, ούτε ήταν ποτέ στην προτεραιότητα της δράσης της, είναι άλλο πράγμα αυτό και απαιτεί άλλου τύπου ανάλυση και έρευνα. Επίσης, για λόγους οικονομίας δε θα αναφερθούμε στον ορισμό της οργάνωσης παρά σαν παραπομπή (Ερυθρές Ταξιαρχίες και κατά δεύτερο λόγο RAF). Γεγονότα τα οποία συνετέλεσαν στις παραπάνω διαπιστώσεις -κατά τη γνώμη μας πάντα- είναι:

- Η χούντα έπεσε γρήγορα και το ΠΑΣΟΚ ήρθε γρήγορα. Μόλις γκρεμίστηκε η πόρτα του Πολυτεχνείου από το τανκς, νομιμοποιήθηκε ταυτόχρονα το ένοπλο στην κοινωνία σε έκταση απερίγραπτη. Η φιλολογία γύρω από το ένοπλο είχε κορυφωθεί και τα σχέδια επί χάρτου ετοιμάζονταν μιας και οι διαθεσιμότητες ήταν έξω από κάθε πρόβλεψη. Η μεταπολίτευση αποσυμπίεσε και «ματαίωσε» αυτές τις μαζικές διαδικασίες. Παρόλα αυτά, παραμονές του 81 ήταν η κατάσταση ανάλογη, φασιστικοποίηση (υπόθεση Κυρίτση, αντιτρομοκρατικός, πολύς κόσμος στην ημιπαρανομία). Το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση, αλλαγή κοινωνικών σημασιών, πλήρης επικράτηση της αναρχίας στο χώρο, αφομοίωση της εναπομείνασας άκρας αριστεράς από την κυβέρνηση.

- Η απουσία του επαναστατικού κινήματος, η γρήγορη κατάρρευση της άκρας αριστεράς (σαν αναγκαίο υποκείμενο) και η ταυτόχρονη εμφάνιση του αναρχοαυτόνομου ρεύματος ως εναλλακτική επιλογή και αποθάρρυνση του λενινιστικού μοντέλου του ένοπλου. Η διάσπαση είχε συμβεί. Το όνομα «αναρχικός» καθώς και οι ψευδολογίες του Σανγκουινέτι ήταν κριτήριο ένταξης στον αναρχικό χώρο ή παραμονής στην ομιχλώδη κατάσταση του ελευθεριακού κομμουνιστή ή οπαδού του ένοπλου ή «ταξικού» αγωνιστή. Τότε χωρίσαμε με πολλούς για να επιστρέψουν αργότερα αφού βέβαια, υιοθετήσουν την αναρχία ως το όνομα της ψυχής μας. Ακόμη και ο ΕΛΑ ο οποίος είχε αξιόλογη στρατηγική μαζικής κοινωνικής παρέμβασης σαν λογική (απ' ό,τι μπορούμε να αξιολογήσουμε από τα κείμενα της Αντιπληροφόρησης) κατέρρευσε σαν τέτοια προοπτική από το συνεχώς ογκούμενο αναρχικό ρεύμα.

Η κατάρρευση...

Ποιο φαντασιακό ήταν αυτό που κατέρρευσε και μαζί του κατέρρευσαν οι εν δυνάμει ένοπλες οργανώσεις, η άκρα αριστερά και όλα τα συναφή, και μάλιστα σε μια ζωντανή ακόμη περίοδο;

Κατέρρευσε η νοητική δομή που τα συνέδεε όλα αυτά, είναι η λενινιστική διαδικασία του ένοπλου πρωτοπόρου κόμματος είτε για άμεση χρήση, είτε για τη μεγάλη νύχτα. Αυτό ακριβώς το φαντασιακό συνετρίβη γιατί αδυνατούσε να διαχειριστεί τα καινούργια ζητήματα της κοινωνίας και της νεολαίας ιδιαίτερα. Ο Ξυλούρης αντικαθίσταται από τους Doors και ο Θεοδωράκης (με τα χώματα και τα αίματα) από το Σαββόπουλο και αυτός γρήγορα από τον Παύλο Σιδηρόπουλο και την Κατερίνα Γώγου. Γρήγοροι ρυθμοί, αργές οι κεφαλές των ενόπλων συλλογικοτήτων.

Αυτές οι εξελίξεις οδήγησαν στη θωράκιση αντί στο άνοιγμα. Ποιες ήταν οι χρονικές στιγμές για άνοιγμα, τις είπαμε. Ωστόσο, παρά την ανυπαρξία επαναστατικού κινήματος, αυτό το ριζοσπαστικοποιημένο κομμάτι της νεολαίας ήταν υποκείμενο κοινωνικό για να λειτουργήσει σα μαζική αλληλεπίδραση στις ένοπλες ομάδες και να έχει καταλυτική επίδραση ακόμη περισσότερο απ' τα συμβάντα στην Ιταλία. Όσο όμως πέρναγε ο καιρός, τα ζητήματα γίνονταν όλο και πιο μητροπολιτικά, με αποτέλεσμα να θωρακίζεται με τη σειρά του και αυτό το ριζοσπαστικό κίνημα της νεολαίας το οποίο εδώ και τριάντα χρόνια συνεχώς αναπαράγεται ως κίνημα αντίστασης. Οι επικλήσεις των ένοπλων ομάδων για περισσότερη ασφάλεια, συνωμοτισμό κ.λπ. για να αιτιολογηθεί το κλειστό μοντέλο, δε μας αφορούν καθόλου. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι όταν «στρατολογείς» εκτός κινήματος θα βρεθείς «εκτός κινήματος», εκτός του ότι οι επικλήσεις αυτές δεν εμπίπτουν στην πολιτική ανάλυση. Έτσι εξαντλήθηκε το ένοπλο σε επιχειρησιακό επίπεδο απευθυνόμενο εκεί που δεν έπρεπε, σε ένα κοινό ά-χρηστο.

Σε αυτό το επίπεδο οι αγωνιστές -με την πραγματική ουσία της λέξης- της 17Ν παρόλη την επιχειρησιακή τους απειρία (πολιτικό ζήτημα που συνδέεται με τα παραπάνω) υπερέβησαν εαυτούς, ρίσκαραν πάρα πολύ με αποτέλεσμα να ηγεμονεύσουν και να μετατραπούν σε μακροκοινωνική αξία και αντίστασης και τρομοκράτησης των αστών διατηρώντας το μέτρο των ένοπλων ενεργειών. Η απουσία ωστόσο πολιτικής, κινηματικής αλληλεπίδρασης οδήγησε σε παράβαση του «μηδέν άγαν» απευθυνόμενοι πλέον στον πατριωτικό υπόκοσμο των μικροαστών, σε τελείως εξωκινηματικές καταστάσεις (σκανδαλολογία, Κύπρος, Τούρκοι κλπ) και ο κίνδυνος μετατροπής από επαναστατική συλλογικότητα σε αριστερή αντιπολίτευση έγινε σχεδόν πραγματικότητα.

Πολλοί, προσπαθώντας να εξηγήσουν διάφορα, τα εντοπίζουν στο γεγονός της απαξίας τόσο της 17Ν όσο και του ΕΛΑ. Εμείς τα εντοπίζουμε στη λάθος πολιτική απεύθυνση επειδή γνωρίζουμε ότι η κοινή γνώμη εύκολα γυρνάει την πλάτη. Για μας (που για κάποιους κάποτε ήμασταν από τους Καραγκιόζηδες των Εξαρχείων) κανένας αγωνιστής δεν είναι απαξιωμένος. Και δεν αναφερόμαστε στον Κουφοντίνα που υπεράσπισε την υπερηφάνεια της 17Ν με ιδιαίτερο τρόπο, αναφερόμαστε και στο Σάββα Ξηρό και στο Χριστόδουλο, αλλά και στον Τσελέντη, στον Κονδύλη και σε όσους εμπλέκονται σε αυτή την υπόθεση με όποιο τρόπο. Και επειδή ο ΔΡΟΜΟΣ συνεχίζει να βρίσκεται αφού ακόμη περπατάμε, η απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων είναι μπροστά.

Νώντας Σκυφτούλης

* Ο πληθυντικός αφορά σε εκείνο το κομμάτι της νεολαίας που στη διαδικασία ριζοσπαστικοποίησης και αναζήτησης ταυτότητας υιοθέτησε το όνομα "αναρχικός" για να διαφοροποιηθεί από τα υπόλοιπα ρεύματα της εποχής (αυτόνομοι κ.λπ.) και όχι βεβαίως επειδή είχε ασπαστεί τον Μπακούνιν (1978-1980). Το όνομα αυτό, καλώς ή κακώς, έχει μέχρι και σήμερα την ίδια σημασία με παραλλαγές "ιδεολογημάτων", ιδίως στη νεολαΐστικη εκδοχή του.

φάκελος / φυλακές: Το πραγματικό άβατο

Φωτίζοντας το σκοτάδι

Σε αυτή την εποχή ποιο το νόημα άραγε για δράση στο χώρο των φυλακών; Είναι όμως ακριβώς τώρα που αυτή η εναντίωση γίνεται μία κρίσιμη κοινωνική μάχη. Τώρα που η εξουσία με βάση το "ή με αυτούς ή με εμάς" επενδύει πάνω στη νέα συναίνεση που δημιουργεί το ιδεολόγημα του φόβου, τώρα που το πανοπτικό του Bentham αφήνει την επιτήρηση του κλειστού χώρου των φυλακών για να αγκαλιάσει το σύνολο των ανθρώπινων δραστηριοτήτων, τώρα που η εξουσία επιχειρεί να αποβάλει τις συγκρούσεις από το κέντρο των κοινωνικών διεργασιών και ποινικοποιεί κάθε μορφή αντίστασης, που η κατάσταση εξαίρεσης διαρκώς επεκτείνεται μέχρι τα όρια της ίδιας της σκέψης, που κάθε κατάκτηση των κοινωνικών κινημάτων επανεξετάζεται (απεργία, πορεία, άποψη) είναι φανερό ότι η απειλή του εγκλεισμού βγαίνει από το "περιθώριο" και εντάσσεται στο σύνολο του διαρρηγμένου κοινωνικού συνόλου.

Η φυλακή είναι ίσως το πιο διαδεδομένο και ανθεκτικό σύστημα τιμωρίας, πειθαρχίας και καταστολής. Η ικανότητα της ιστορικής αυτής απόφασης για τη νομική αποτύπωση της τιμωρίας να επιβιώσει μέσα από διαφορετικές ιστορικές περιόδους είναι παροιμιώδης. Φτάνει ως το σημείο οι λέξεις ποινή και φυλακή να ταυτίζονται. Ενώ η φυλακή είναι στην ουσία δημιούργημα του "γενικού συμφέροντος", του κοινωνικού συμβολαίου, του διαχωρισμού ανθρώπου και πολίτη, της τάσης ομογενοποίησης της συμπεριφοράς που επέβαλε η ηθική της εργασίας, η αντικατάσταση του θεού από τον νόμο, είναι και κάτι που πάει ακόμα παραπέρα. Είναι εδώ που η ποινή μετατρέπεται από μια τέχνη αβάσταχτων σωματικών ταλαιπωριών σε μια διαβάθμιση της στέρησης των δικαιωμάτων. Το σώμα κατέχει τη θέση του οργάνου και αν επεμβαίνουν πάνω του μέσω της κάθειρξης ή της αναγκαστικής εργασίας αυτό γίνεται για να στερήσουν το άτομο από μια ελευθερία που θεωρείται ταυτόχρονα δικαίωμα και αγαθό.

Η φυλακή πρόσφερε, επίσης, την τεχνική για τη διασταύρωση της καθυπόταξης με την αντικειμενοποίηση καθώς έδωσε το υλικό υπόστρωμα επιστημονικοποίησης του καθορισμού της συμπεριφοράς. Ο άνθρωπος έγινε υποκείμενο γνώσης και αντικείμενο γνώσης. Η φυλακή έδωσε το έδαφος για να περάσουμε από την αταξία στο πταίσμα, από την παράβαση του νόμου στην εκτροπή σε σχέση με έναν κανόνα, με ένα μέσο όρο, μια απαίτηση, μια νόρμα. Η εξουσία άρχισε να λειτουργεί κατανεμημένη σε όλο τον κοινωνικό ιστό, την βλέπουμε παντού σαν μόνιμη αποκωδικοποίηση της νόησης των πολιτών. Η εγκάθειρξη εμπέδωσε την ικανότητα της εξουσίας να ορίζει τα όρια συμπεριφοράς και τα δικαιώματα, οργάνωσε μια σχολαστική έρευνα για το σώμα και το χρόνο του "ενόχου", μια απομόνωση από τον κοινωνικό ιστό όσων απειλούν τη συνοχή του. Το κελί, το εργοστάσιο, το σχολείο, το νοσοκομείο έτσι δείχνουν να είναι γεννημένα από την ίδια μήτρα.

Η φυλακή επέζησε της εποχής όπου κυριάρχησαν οι υπηρεσίες και φαίνεται να διατηρεί σημαντικές αντοχές και στο σήμερα. Σήμερα που ζούμε μια περίοδο αναμόρφωσης του δικαίου, που δείχνει να μετατοπίζει το επίπεδο στέρησης των δικαιωμάτων από την ελευθερία κατευθείαν σε αυτό της ύπαρξης, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ξαναβλέπουν το φως του ήλιου, τα βασανιστήρια γίνονται νόμιμες κατασταλτικές μέθοδοι, οι δημόσιες εκτελέσεις, σε ηλεκτρονικές αυτή τη φορά πλατείες, είναι και πάλι ένα θέαμα συνετισμού, ενώ στο καθαρά νομικό επίπεδο η ποινή και πάλι επενδύεται με διασφάλιση όχι μόνο της ασφάλειας αλλά και της κοινωνικής συνοχής, προτάσσεται το ενδιαφέρον για το θύμα, ενώ παραγνωρίζονται οι εγγυήσεις και οι οριοθετήσεις υπέρ των κατηγορουμένων και των κατάδικων. Αυτό το πνεύμα εξυπηρετούν και οι διαρκείς επιμηκύνσεις των προφυλακίσεων. Η κυριαρχία επανέρχεται σε ένα προνεωτερικό σχήμα απροϋπόθετου ποινικού ελέγχου των εσωτερικών εχθρών μιας οργανωμένης κοινωνίας και εγκαταλείπει το θεωρητικά φιλελεύθερο σχήμα που τιμωρούσε ένοχες πράξεις. Το άτομο και οι εν δυνάμει αντιλήψεις του είναι ο στόχος.

Έχει φυσικά πέσει οριστικά και το τελευταίο φύλλο συκής της δικαιολόγησης του εγκλεισμού. Γνωρίζουν όλοι πλέον ότι ο ρόλος της φυλάκισης δεν είναι ούτε κατ' όνομα βελτιωτικός ή επανεντακτικός. Η αναγκαστική εγκατάλειψη σημαντικών μερίδων πληθυσμού παγκοσμίως χωρίς πρόνοια περίθαλψης ή εκπαίδευσης και η αποβολή τους από κάθε παραγωγική διαδικασία επαναφέρει στο κέντρο της σωφρονιστικής πολιτικής τη λογική που υπήρχε στο Γενικό Νοσοκομείο του Παρισιού το 1656, όταν δηλαδή στέγαζε τους μη χρήσιμους (λεπρούς, φτωχούς, τρελούς). Εδώ βρίσκεται και το κέντρο της ιδεολογίας της μηδενικής ανοχής, με το ταυτόχρονο τέλος της αρχής της αναλογικότητας της ποινής. Έτσι, δεν είναι περίεργη η λογική των ιδιωτικών φυλακών (που στην Ελλάδα δημιουργούνται με την σύμπραξη ιδιωτικού και κρατικού κεφαλαίου) που είναι ένα βήμα πριν την ιδιωτικοποίηση της τιμωρίας.

Σε αυτό το περίγραμμα πρέπει να υπάρχουν πολιτικά σχήματα που να επανατοποθετούν τις έννοιες της αλληλεγγύης και της αξιοπρέπειας στο κέντρο της δράσης τους. Θα δίνουν μια συνολική μάχη για την πολιτικοποίηση των εγκλείστων. Έτσι, μακριά από λογικές ευαισθησίας και αριστερής διαχείρισης δικαιωμάτων που έχουν μόνο αποδέκτη το κράτος, θα δημιουργούν τους όρους συνολικής πολιτικής απάντησης από το εσωτερικό των φυλακών. Μάχες που θα αναιρούν το δικαίωμα της εξουσίας να αναμορφώνει το δίκαιο κατά το δοκούν, δημιουργώντας ρωγμές και ρήξεις. Κρίσιμη είναι η προσπάθεια για την τόνωση της συζήτησης γύρω από τη δικαιοδοσία του νόμου και τον ορισμό της έννοιας της παραβατικότητας. Ενδεικτικό της συζήτησης που έχει εκλείψει είναι ένα απόσπασμα από τη "φάλαγγα" που έβγαινε από τους οπαδούς του Φουριέ. «Δεν υπάρχει εγκληματική φύση αλλά μονάχα συσχετισμοί δύναμης που, ανάλογα με την κοινωνική τάξη στην οποία ανήκουν τα άτομα, τα οδηγούν ή όχι στη φυλακή». Από τους ίδιους ανθρώπους οι ποινικές υποθέσεις προσεγγίζονταν σαν μια σύγκρουση κωδικοποιημένη από τον πολιτισμό και οι παρανομίες αντιμετωπίζονταν όχι ως φαινόμενα περιθωρίου αλλά σαν τη γνήσια βοή των μαχών που διεξάγονταν στην κοινωνία. Για να ανοίξει όμως μια τέτοια συζήτηση πρέπει να διατυπωθούν αιτήματα που θα ενεργοποιούν το εσωτερικό των φυλακών, θα δημιουργούν μια όσμωση με τις κοινωνικές αντιστάσεις και θα δημιουργούν όρους τέτοιους ώστε οι τοίχοι των φυλακών να γίνουν διάφανοι.

Φιλήμονας Πατσάκης

φάκελος / φυλακές: Το πραγματικό άβατο

Ο αγώνας συνεχίζεται και μετά την εξέγερση

Στόχος να γίνουν οι τοίχοι των φυλακών διάφανοι

Η πρόσφατη εξέγερση των κρατουμένων έφερε στο προσκήνιο τα προβλήματα ενός κόσμου που το σύστημα της κυριαρχίας κρύβει επιμελώς πίσω από τους ψηλούς και σιδερόφραχτους τοίχους των φυλακών.

Η τραγική κατάσταση που δημιουργεί και συντηρεί ο εξουσιαστικός μηχανισμός έχει πάρει πλέον δραματικές διαστάσεις, καθώς η απάνθρωπη λογική του εγκλεισμού αποτελεί εργαλείο «εξαφάνισης» κοινωνικών κομματιών που κρίνονται «μη χρήσιμα» για το σύστημα.

Οι φυλακές, όσο διαρκούσε η εξέγερση, βρέθηκαν για λίγο στο επίκεντρο της προσοχής, ωστόσο η ευαισθησία των ΜΜΕ και των διάφορων καθεστωτικών πολιτικών δυνάμεων εξαντλήθηκε γρήγορα και επικράτησε πάλι η σιωπή. Το στοίχημα που καλείται λοιπόν να κερδίσει ο Α/Α χώρος είναι να σπάσει αυτή η σιωπή και να γκρεμιστούν τα τείχη πίσω από τα οποία εξελίσσεται η πιο άγρια κατασταλτική επιχείρηση στο όνομα της «ασφάλειας» και της «τάξης».

Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση σε συνεννόηση με τους ίδιους τους κρατούμενους και το περιβάλλον τους, πριν ακόμη ξεσπάσει η πρόσφατη εξέγερση ξεκίνησε μια προσπάθεια ανάδειξης των αιτημάτων τους που παραμένουν προς διεκδίκηση. Μια προσπάθεια που συνεχίζεται καθώς οι κρατούμενοι στις φυλακές-κολαστήρια αποτελούν μέρος του κινήματος αντίστασης στα κατασταλτικά και «αντιτρομοκρατικά» σχέδια της εξουσίας.

Εκδήλωση και πορεία στην Πάτρα

Η εικόνα του γκρίζου κόσμου της φυλακής, ξεδιπλώθηκε σε εκδήλωση που διοργανώθηκε το Σάββατο 28 Απρίλη στην Πάτρα στην οποία παραβρέθηκαν περισσότεροι από 200, νέοι κυρίως, αλληλέγγυοι.

Στην εκδήλωση παρουσιάστηκε η στατιστική της φρίκης που αποκαλύπτει ότι ο αριθμός των κρατουμένων υπερδιπλασιάστηκε τα τελευταία χρόνια αν και η περίφημη εγκληματικότητα παραμένει στάσιμη, ενώ περιγράφηκε η τραγική καθημερινότητα που βιώνουν οι κρατούμενοι. Αναδείχθηκε ακόμη η αναγκαιότητα της δράσης προκειμένου οι τοίχοι των φυλακών να γίνουν διάφανοι για την υπόλοιπη κοινωνία ώστε να σπάσει το άβατο που κρύβει τα καθημερινά εγκλήματα της εξουσίας.

Τα συνθήματα αλληλεγγύης στους αγώνες των κρατουμένων ακούστηκαν στους κεντρικούς δρόμους της Πάτρας, ενώ η πορεία που πραγματοποιήθηκε μετά την εκδήλωση έφθασε λίγα μέτρα έξω από το κτίριο της Ασφάλειας της πόλης προκαλώντας πανικό στα κάθε τύπου αστυνομικά όργανα που προφανώς αιφνιδιάστηκαν καθώς δεν περίμεναν «επισκέψεις» και μάλιστα λίγο πριν τα μεσάνυχτα του Σαββάτου.

Αλληλεγγύη στους εξεγερμένους του Μαλανδρίνου

Ένα καραβάνι αλληλεγγύης έφθασε το μεσημέρι της Κυριακής 29 Απρίλη έξω από το γκρίζο φρούριο της φυλακής στο Μαλανδρίνο εκεί όπου λίγες μέρες πριν είχε δοθεί άνισος αγώνας από τους κρατούμενους που πλέον βίωναν την εκδικητικότητα του μηχανισμού που τους απαγόρευσε τα επισκεπτήρια και τον προαυλισμό.

Η ανατριχιαστική σιωπή που επικρατεί στην περιοχή που βρίσκεται η φυλακή -κυριολεκτικά στην άκρη του πουθενά- έσπασε από τα συνθήματα και τους ήχους των τραγουδιών που ακούγονταν από τη μικροφωνική που στήθηκε μια ανάσα έξω από την πύλη του κολαστηρίου. Συγκλονιστική ήταν η στιγμή όταν οι φωνές των αντιεξουσιαστών και αναρχικών ενώθηκαν με τις φωνές των κρατουμένων που έστειλαν το δικό τους μήνυμα δηλώνοντας ότι ο αγώνας δεν τελείωσε με την καταστολή της εξέγερσης αλλά συνεχίζεται.

Στις Σέρρες και στην Κομοτηνή

Με μεγάλη συμμετοχή έγινε την Παρασκευή 25 Μάη η εκδήλωση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης στις Σέρρες με θέμα την κατάσταση στις φυλακές και το διεκδικητικό πλαίσιο που προβάλλουν οι κρατούμενοι και το κίνημα αλληλεγγύης. Σημειώνεται ότι πρόκειται για την πρώτη εκδήλωση της Α.Κ. που πρόσφατα συγκροτήθηκε στη πόλη.

Με επιτυχία τέλος, έγινε το Σάββατο 26 Μάη, ανάλογη εκδήλωση που διοργανώθηκε στην Κομοτηνή.

Μαρία Γερογιάννη

Οι πρόσφατες εξεγέρσεις στα περισσότερα σωφρονιστικά καταστήματα της χώρας επαναφέρουν με δραματικό τρόπο το ζήτημα των συνθηκών ζωής στις φυλακές και ανοίγουν ξανά το ζήτημα του εγκλεισμού ως μεθόδου σωφρονισμού και κοινωνικής προστασίας από το ποινικό έγκλημα.

Χρήσιμο είναι για τη συζήτηση και τον προβληματισμό στο θέμα να γνωρίζει κανείς ορισμένα στατιστικά στοιχεία:

1. Οι κρατούμενοι με αριθμούς

Με στοιχεία του Υπουργείου Δικαιοσύνης, του Α΄ εξαμήνου του 2006 ο συνολικός πληθυσμός κρατουμένων στις ελληνικές φυλακές ανερχόταν σε 10.627 άτομα, ενώ η συνολική χωρητικότητα των φυλακών αρκεί για 6. 843 κρατουμένους. Ήδη η Ελλάδα υπολείπεται των προδιαγραφών της Ευρωπαϊκής Ένωσης που είναι επτά τετραγωνικά μέτρα ανά κρατούμενο, καθώς διαθέτει το 1/10 του χώρου (0,70 τ.μ.).

Στον παραπάνω αριθμό δεν περιλαμβάνονται οι κρατούμενοι ενόψει διοικητικής απέλασης αλλοδαποί, καθώς επίσης και περιστασιακοί κρατούμενοι υπολογιζόμενοι σε 70.000 τουλάχιστον ετησίως, που έχουν την τύχη να διανυκτερεύσουν συνήθως για αυτόφωρα αδικήματα ή φυγόποινα για μία ή περισσότερες μέρες πρόσκαιρα σε κάποιο αστυνομικό τμήμα.

Κατηγοριοποιώντας αναλυτικότερα τον πληθυσμό των κρατουμένων, όπως αυτός είχε την 1.6.2006 (στοιχεία Υπουργείου Δικαιοσύνης, εφημ. «Απογευματινή», 10.12.2006), επί συνόλου αριθμού κρατουμένων 10.058:

Α) 2.948 κρατούμενοι (περίπου το 30%) ήσαν υπόδικοι και οι υπόλοιποι κατάδικοι.
Β) 4.402 ήσαν αλλοδαποί.
Γ) 4.429 κρατούνταν για παραβάσεις του νόμου περί ναρκωτικών.
Δ) 875 ήσαν κατάδικοι με ποινή ισόβιας κάθειρξης.

2. Άδειασαν ή γέμισαν οι φυλακές αυτά τα χρόνια;

Στους μύθους του Υπουργείου Δικαιοσύνης περί δήθεν αποσυμφόρησης του πληθυσμού των φυλακών και αύξησης της εγκληματικότητας αξίζει να απαντήσουμε τα ακόλουθα:

Α) Το έτος 1979 ο συνολικός αριθμός των κρατουμένων στις ελληνικές φυλακές ανερχόταν μόλις σε 2.815, το ¼ περίπου από όσους είναι σήμερα.

Αν συνεκτιμηθεί ότι τη χρονική εκείνη περίοδο: α) φυλακιζόταν κάποιος για ποινή άνω των 18 μηνών, αντί του ορίου των 3 ετών που ισχύει σήμερα για μετατροπή και αναστολή της ποινής, β) προφυλακιζόταν ακόμη και για πλημμέλημα, γ) δεν υπήρχε δεύτερος βαθμός δικαιοδοσίας για κακουργηματικές πράξεις αρμοδιότητας ΜΟΔ, δ) δεν χωρούσε αναστέλλουσα δύναμη έφεσης για κακουργηματικές καταδίκες, εύκολα γίνεται αντιληπτή η υπέρμετρη αύξηση του πληθυσμού των κρατουμένων σε αναλογία με το συνολικό πληθυσμό της χώρας.

Ο πολύ μικρός αριθμός καταδίκων σε ποινή ισόβιας κάθειρξης (875/10.058) διαψεύδει ολοκληρωτικά τους μύθους περί δήθεν υψηλής εγκληματικότητας. Ενώ μικρός είναι και ο αριθμός των καταδίκων με ποινή φυλάκισης άνω των 15 ετών, 989/10.058.

Β) Εξίσου σημαντικά στοιχεία που δείχνουν ποιοί γεμίζουν τις φυλακές είναι:

Βα) Ο τεράστιος αριθμός των υποδίκων περίπου 30 % του συνολικού πληθυσμού των φυλακών, πράγμα το οποίο επιβεβαιώνει την συστηματική παραβίαση του τεκμηρίου αθωότητας και την τάση διόγκωσης των κατηγοριών σε βαθμό κακουργήματος στην προδικασία με αποτέλεσμα την πρόκληση προφυλακίσεων.

φάκελος / φυλακές: Το πραγματικό άβατο

ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΧΩΜΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Ββ) Ο πολύ υψηλός αριθμός, 45% του συνόλου των κρατουμένων, που εκτίουν ποινές ή κρατούνται προσωρινά για παραβάσεις του νόμου περί ναρκωτικών.

Βγ) Ο επίσης πολύ υψηλός αριθμός επί του συνόλου των κρατουμένων, αριθμού αλλοδαπών, 4.402/10.058 που επιβεβαιώνει το ταξικό κριτήριο του εγκλεισμού, δεδομένου ότι μεγάλη κατηγορία από αυτούς φυλακίζονται διότι δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να εξαγοράσουν την ποινή τους.

Επίσης ενδεικτικό είναι ότι στο σωφρονιστικό κατάστημα των Διαβατών το 63 % δε διαθέτουν χρήματα για να αγοράσουν το οτιδήποτε.

Οι κρατούμενοι έχουν ηλικία 21 έως 30 ετών (46%), οι αναλφάβητοι και στοιχειώδους εκπαίδευσης ανέρχονται στο 67 % και οι εργάτες, ανεπάγγελτοι, τεχνίτες και αγρότες, φθάνουν το 70%.

3. Οι κρατούμενοι στην Ελλάδα και στον κόσμο

Σύμφωνα με στοιχεία του Συμβουλίου της Ευρώπης του έτους 2002, η Ελλάδα βρισκόταν σε μεσαία περίπου θέση σε επίπεδο αναλογίας πληθυσμού και κρατουμένων, έχοντας 78,4 κρατουμένους ανά 100.000 κατοίκους, ενώ ο χαμηλότερος μέσος όρος ήταν 64 στην περίπτωση της Δανία και ο υψηλότερος 137 στην περίπτωση της Αγγλίας.

Όμως, η διεθνοποίηση του δικαίου στα πλαίσια των σημερινών κρατικών ενώσεων και οργανισμών όχι μόνο δεν συμβάλλει στην εξάπλωση του νομικού πολιτισμού όπως υπόσχονταν οι ιθύνουσες τάξεις των χωρών αυτών, αλλά αντίθετα το δίκαιο διεθνοποιείται προκειμένου, αντί να διευρυνθεί κάθε θετικό κεκτημένο δικαιωμάτων και ελευθεριών από την μία χώρα στην άλλη, για να περιοριστεί και να αποικοδομηθεί το κάθε εσωτερικό σύστημα νομικού πολιτισμού, να ανατραπούν οι δημοκρατικές κατακτήσεις και τελικά να υπάρξει ενοποίηση του ουσιαστικού και δικονομικού ποινικού δικαίου στο χαμηλότερο δυνατό επίπεδο της έλλειψης σεβασμού στοιχειωδών δικαιωμάτων. Το άλλοθι της τρομοκρατίας έτσι και αλλιώς είναι αρκετά ισχυρό, όσο μπορεί να κυριαρχεί ιδεολογικά και πολιτικά, για να νομιμοποιεί στη συνείδηση των μαζών αυτή την αποικοδόμηση.

Έτσι, αν ληφθεί υπόψη ότι η πηγή εισαγωγής νομικού πολιτισμού (Η.Π.Α.), έχει δεκαπλάσια σχεδόν αναλογία κρατουμένων ανά 100.000 πληθυσμού (640 κρατούμενοι ανά 100.000 κατοίκους με στοιχεία του 1998), και λαμβανομένου υπόψη ότι στη χώρα αυτή εξακολουθεί να ισχύει και να εφαρμόζεται η θανατική ποινή, μάλλον ζοφερή διαγράφεται η προοπτική του μέλλοντος.

Τέλος, οι συνθήκες ζωής αλλά και ο ανύπαρκτος σεβασμός της ανθρώπινης αξιοπρέπειας στις ελληνικές φυλακές έχει σταθεί κατ' επανάληψη αιτία είτε καταδίκης της Ελλάδας από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, είτε δυσμενών πορισμάτων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής του Συμβουλίου της Ευρώπης για την πρόληψη των βασανιστηρίων.

Σωρεία παρατυπιών που ξεκινούν από τις συνθήκες ζωής και καταλήγουν στις κακοποιήσεις, τα βασανιστήρια, την κακομεταχείριση, και την έλλειψη ιατρικής περίθαλψης, έχουν ονομάσει δίκαια τις φυλακές στην Ελλάδα ως ανθρώπινες χωματερές, ενώ πρόσφατη είναι και η μνήμη από το άθλιο περιστατικό της πυρκαγιάς σε κελί κρατουμένων στον Κορυδαλλό, με αποτέλεσμα το θάνατο τεσσάρων ανθρώπων, χωρίς να υπάρξει έγκαιρη αντιμετώπισή του. Αλλά δυστυχώς και στον τομέα αυτόν, τα σημερινά σωφρονιστικά πρότυπα που έρχονται από τις χώρες εισαγωγής νομικού πολιτισμού (Γκουαντανάμο, Αμπου Γκράιμπ κλπ) κάθε άλλο παρά εγγυώνται επηρεασμό της Ελλάδας για συμμόρφωση.

4. Ποινικό δίκαιο και φυλακές

Ωστόσο το ποινικό σύστημα δεν παύει να είναι βασικό μέσο καταστολής με σκοπό την αναπαραγωγή των κοινωνικών και οικονομικών σχέσεων και την πειθάρχηση του κοινωνικού συνόλου στις αξίες που διαμορφώνουν οι δεδομένες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες.

Το δίκαιο δεν «είναι έτσι επειδή πρέπει να είναι έτσι», αλλά «πρέπει να είναι έτσι, επειδή είναι έτσι». Και είναι έτσι διότι αποτελεί εποικοδόμημα το οποίο παράγεται για να υπηρετεί δομές, βάσεις που είναι δημιουργημένες από τα συμφέροντα εκείνων, οι οποίοι ελέγχουν, διαχειρίζονται και κυριαρχούν στο πεδίο της οικονομικής δραστηριότητας.

Τα έννομα αγαθά, των οποίων η προσβολή τυποποιείται ως ποινικό αδίκημα δεν αποτελούν διαχρονικές, ανθρώπινες, ηθικές αξίες, αλλά μεταβάλλονται από εποχή σε εποχή και από σκοπιμότητα σε σκοπιμότητα, και η συνειδητοποίηση της σχετικότητας του δικαίου δεν μπορεί παρά να οδηγεί σε πολύ σοβαρές σκέψεις για την απολυτότητα της στέρησης της ανθρώπινης ελευθερίας και την αμφίβολη γενικοπροληπτική τουλάχιστον αξία της όσον αφορά το κοινωνικό σύνολο.

Βρισκόμαστε σε τραγική στασιμότητα στο επίπεδο της επεξεργασίας κανόνων δικαίου, οι οποίοι να μην καταφεύγουν στην ποινικοποίηση, πολύ περισσότερο στη διασταυρούμενη και πολλαπλή υπερποινικοποίηση των νομοθετημάτων των τελευταίων ετών, αλλά τουναντίον να αξιοποιούν θεσμούς που προβλέπονται από τον ποινικό κώδικα και παραμένουν ανενεργοί, όπως είναι οι εναλλακτικές ποινές, η κοινωφελής εργασία, κατ' οίκον περιορισμός κλπ, αντί της κλειστής φυλάκισης.

Και ακόμα ζούμε μία παρατεταμένη συγκυρία δύο ετών, που με έναυσμα τις αποκαλύψεις περί δικαστικού κυκλώματος και τη συντήρησή του από διάφορους μηχανισμούς, αστυνομικούς και άλλους, που έχουν συμφέρον να καταγγέλλουν τις αθωωτικές ή έστω και επιεικείς δικαστικές κρίσεις και αποφάσεις, όπου έχει καταστεί κανόνας ότι η αυστηρότητα αποτελεί μόνη επιβεβαίωση της εντιμότητας του δικαστικού, με αποτέλεσμα τις αθρόες προφυλακίσεις, τις αθώες διογκώσεις των ποινικών διώξεων και τις εύκολες αναβαθμίσεις σε κακουργηματικές διακεκριμένες μορφές και τις αυστηρές ποινές.

Ενώ ακόμη εμφανίζεται τελευταία και το ανησυχητικό φαινόμενο της διασποράς θεσμικών εξαιρέσεων στον κανόνα για τις αναστολές και τις μετατροπές ποινών, την αναστέλλουσα δύναμη της έφεσης, το όριο των 3/5 της υφ' όρων απόλυσης, ακόμη και την πρόσφατη αμφισβήτηση της δυνατότητας παροχής πενθήμερων αδειών σε αλλοδαπούς.

5. Περισσότερες φυλακές ή λιγότεροι φυλακισμένοι;

Στο καθολικό αίτημα της κοινωνίας για λιγότερους φυλακισμένους, το Υπουργείο Δικαιοσύνης απαντά με περισσότερες φυλακές. Αντιλαμβάνεται προφανώς το πρόβλημα του υπερπληθυσμού των φυλακών ως πρόβλημα υπέρβασης της χωρητικότητας των υπαρχουσών (υπάρχει πράγματι και τέτοιο αφού στον Κορυδαλλό σε φυλακή χωρητικότητας 640 θέσεων φιλοξενούνται σήμερα 1.943 κρατούμενοι).

Ελάχιστο χρέος του νομικού κόσμου της χώρας είναι, θέτοντας το ζήτημα των φυλακών ανάμεσα στα ζητήματα υψηλής προτεραιότητας των στόχων του, να ανοίξει τη συζήτηση, έχοντας πάντα ως στόχο μία κοινωνία χωρίς φυλακές (τέτοια θα είναι μόνο μία κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση), διεκδικώντας (ενδεικτικά):

1) Την αποποινικοποίηση και τη μείωση των ελαχίστων ορίων ποινών του Π.Κ.

2) Την απόδοση ποινικής δικαιοσύνης με εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας και με επίγνωση του ύψους των ποινών που επιβάλλονται.

3) Την άμεση υλοποίηση των προβλεπόμενων διατάξεων για εναλλακτικές μορφές ποινών (κοινωφελής εργασία, ημιελεύθερη διαβίωση, τμηματική έκτιση ποινών, αναστολή υπό επιτήρηση, γενικευμένη υφ' όρων απόλυση για όλους κλπ.).

4) Την παροχή καθολικής δυνατότητας παροχής εργασίας στις φυλακές για ευεργετικό υπολογισμό των ημερομισθίων, χωρίς διακρίσεις και ρουσφέτια.

5) Την αποστεγανοποίηση των φυλακών, την κατάργηση του άβατου και τη δυνατότητα των κοινωνικών φορέων και να εκπροσωπούνται θεσμικά στα όργανα διοίκησης των φυλακών και να επισκέπτονται τους χώρους διαβίωσης των κρατουμένων. Πρέπει να θεσπιστεί άμεσα η συμμετοχή των τοπικών δικηγορικών συλλόγων και φορέων της τοπικής αυτοδιοίκησης στα κατά τόπους συμβούλια διοίκησης των φυλακών καθώς επίσης για να προβλεφθεί θεσμικά η συμμετοχή εκπροσώπων της ολομέλειας των Δικηγορικών Συλλόγων της Ελλάδας στο Κεντρικό Επιστημονικό Συμβούλιο των Φυλακών (Κ.Ε.Σ.Φ.).

Επίσης να δίδεται η δυνατότητα σε φορείς όπως η Διεθνής Αμνηστία, ο Συνήγορος του Πολίτη, ο Ιατρικός Σύλλογος Αθηνών και άλλοι φορείς κοινωνικού κύρους να μπορούν να πραγματοποιούν τακτικά επισκέψεις στις φυλακές.

Δεν είναι τυχαίο ότι τα αιτήματα αυτά του Δ.Σ.Α.-στοιχειώδη δημοκρατικά αιτήματα διαφάνειας και κοινωνικού ελέγχου- το Υπουργείο αρνείται από χρόνια ακόμη και να συζητήσει.

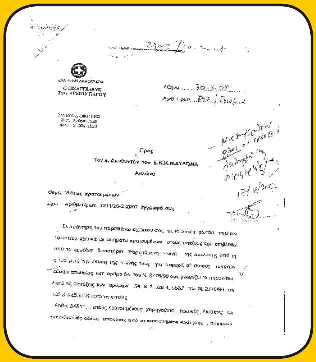
6) Την απρόσκοπτη επικοινωνία κρατουμένων με συνηγόρου και την κατάργηση των διατάξεων που επιτρέπουν την ύψωση υαλόφρακτων.

7) Την θέσπιση τρόπων αποκατάστασης της δυνατότητας εκπροσώπησης των κρατουμένων με εκλογή επιτροπών, οι οποίες και να έχουν δικαίωμα επαφής με τα όργανα διοίκησης των φυλακών, αλλά και με κοινωνικούς φορείς εκτός της διοίκησης, προκειμένου και να δημοσιοποιούν τις συνθήκες ζωής και να διεκδικούν τα αιτήματά τους.

Κώστας Παπαδάκης

φάκελος / φυλακές: Το πραγματικό άβατο

Κόβονται οι άδειες για τους αλλοδαπούς κρατούμενους

-Ρατσιστική γνωμοδότηση του αντιεισαγγελέα του Αρείου Πάγου
-Πάνω από 200 κρατούμενοι στις φυλακές Πάτρας και Μαλανδρίνου ζητούν να μην εφαρμοστεί η σκανδαλώδης διάκριση

Ακόμη ένα κρούσμα αυθαιρεσίας του δικαστικού μηχανισμού σε βάρος μιας μεγάλης μερίδας κρατουμένων αποτελεί η κατάργηση των αδειών για τους αλλοδαπούς που τους έχει επιβληθεί εκτός από την ποινή φυλάκισης και η ποινή της απέλασης από τη χώρα. Σε έγγραφο που υπογράφει ο αντιεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Ιωάννης Χρυσός με ημερομηνία 30/3/2007, με αφορμή σχετικό ερώτημα της διεύθυνσης των φυλακών Αυλώνα, αφού γίνεται εκτενής αναφορά στο νομοθετικό πλαίσιο και το σωφρονιστικό κώδικα αναφορικά με το καθεστώς αδειών, δίνεται το πράσινο φως για την κατάργηση του μέτρου.

Ειδικότερα, ο αντιεισαγγελέας του Αρείου Πάγου, αν και παραδέχεται πως «η ιδιότητα του αλλοδαπού, του άστεγου ή του στερούμενου οικογένειας δεν αποκλείει τη χορήγηση άδειας», ερμηνεύει αυθαίρετα τη διάταξη του άρθρου 10584 του Ποινικού Κώδικα υποστηρίζοντας ότι «έμμεσα πλην σαφώς»(!) «καθιερώνει απαγορευτικό καθεστώς για χορήγηση αδειών απουσίας σε αλλοδαπούς» με το ιδιαίτερης ευφυΐας επιχείρημα πως πρέπει «να απελαύνονται αμέσως και χωρίς χρονοτριβή». Η επίμαχη γνωμοδότηση 797 έχει κοινοποιηθεί στις διευθύνσεις όλων των φυλακών και έχει προκαλέσει τις αντιδράσεις των κρατουμένων, ενώ παρέμβαση για το θέμα έκανε ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθήνας,.

Πάνω από 200 αλλοδαποί κρατούμενοι στις φυλακές του Μαλανδρίνου και της Πάτρας υπογράφουν υπόμνημα που κοινοποιήθηκε στους ιθύνοντες του κρατικού μηχανισμού, τον ΔΣΑ, τον Συνήγορο του Πολίτη και την Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Με το υπόμνημά τους οι κρατούμενοι προειδοποιούν ότι αν εφαρμοστεί η αυθαίρετη γνωμοδότηση θα προσφύγουν στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο και αφήνουν ανοιχτό το ενδεχόμενο νέων κινητοποιήσεων στις φυλακές.

Η Διεθνής της Καταστολής

«Δεν θέλουμε και δεν μπορούμε να δεχτούμε να μας σφάζουν και να μας καταπιέζουν. Θέλουμε να παρθούν μέτρα γιατί δεν πρόκειται να κάτσουμε με σταυρωμένα τα χέρια μπροστά σε όσα συμβαίνουν στις φυλακές. Δηλώνουμε ξεκάθαρα ότι ο αγώνας μας είναι ενάντια στους κυβερνήτες και τους αστυνομικούς... (η) μάχη είναι ανάμεσα σ' εσάς και σ' εμάς.» Πρώτο Κομάντο της Πρωτεύουσας (Βραζιλία)

Σε εποχές μεγάλων κοινωνικών αναταραχών η αυτονόητη αντίδραση κάθε εξουσιαστικού συστήματος διακυβέρνησης είναι η σκλήρυνση της καταστολής. Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, όπου η επιτάχυνση της ανισοκατανομής του πλούτου και η μεγέθυνση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο προκαλεί σοβαρές κοινωνικές αντιδράσεις, η γενίκευση της καταστολής μετατρέπεται σε στρατηγική επιλογή της εξουσίας. Ο θεσμός, όπου φαίνεται καλύτερα αυτό, δεν είναι άλλος από τη φυλακή, το κεντρικό στοιχείο κάθε κατασταλτικού μηχανισμού.

Οι διεθνείς τάσεις που παρατηρούνται γύρω από το θεσμό της φυλακής είναι ενδεικτικές της κατασταλτικής εντατικοποίησης του συστήματος. Παγκοσμίως παρατηρείται ραγδαία αύξηση του αριθμού των φυλακισμένων ανθρώπων. Τα σκήπτρα σηκώνουν φυσικά οι ΗΠΑ με 743 φυλακισμένους ανά 100.000 κατοίκους και συνολικά 2.000.000 ανθρώπους περίπου μέσα στη φυλακή, ενώ ακολουθούν η Ρωσία με 715 φυλακισμένους, η Αυστραλία με 126 και το Ηνωμένο Βασίλειο με 124. Η δε αύξηση αυτή, που γίνεται αισθητή από τη δεκαετία του '90 και έπειτα, δεν προβλέπεται ότι θα αντιστραφεί αλλά επίκειται όλο και πιο ραγδαία στο μέλλον. Άμεσο αποτέλεσμά της είναι ο υπερπληθυσμός στις φυλακές ανά τον κόσμο με αναπόφευκτη συνέπεια την εξαθλίωση της ζωής των φυλακισμένων.

Από τις χώρες του Ευρωπαϊκού χώρου, που χρησιμοποιούν τις φυλακές τους ως αποθήκες ανθρώπων, στη δεύτερη χειρότερη θέση βρίσκεται η Ελλάδα, με 172 κρατουμένους για κάθε 100 θέσεις κρατουμένων, μόλις λίγο πιο κάτω από την πρώτη Βουλγαρία (194/100) και πολύ πιο πάνω από την τρίτη Ουγγαρία (145/100). Η εξαθλίωση στις φυλακές επιτείνεται από την εκδικητικότητα του συστήματος, που εκφράζεται παγκοσμίως με ευρεία ποινικοποίηση προηγούμενα μη τιμωρητέων συμπεριφορών, με σκλήρυνση των υπαρχόντων ποινικών νόμων, με αύξηση των ποινών και με μείωση των δικαιωμάτων των φυλακισμένων (π.χ. άδειες, αναστολές).

Από τις στατιστικές προκύπτει, όπως είναι αναμενόμενο, ότι η πλειοψηφία των φυλακισμένων στα μπουντρούμια των σύγχρονων «δημοκρατιών» προέρχεται από τις χαμηλότερες και τις πιο καταπιεζόμενες κοινωνικές τάξεις. Στις ΗΠΑ οι πιθανότητες που έχουν οι μαύροι (αλλά και οι ισπανόφωνοι) άντρες και γυναίκες να γίνουν τρόφιμοι του σωφρονιστικού συστήματος είναι 17 φορές (και 9 φορές αντίστοιχα) περισσότερες από τους λευκούς. Έτσι, ένας στους δέκα αφροαμερικάνους και ένας στους είκοσι χισπάνος μεταξύ 20 και 30 χρονών έχει κάνει φυλακή. Αλλά και σε πολλές από τις «ανεπτυγμένες» χώρες του ευρωπαϊκού χώρου (π.χ. Ελλάδα) το ποσοστό των μεταναστών κρατουμένων αγγίζει το 50% επί του συνολικού, αποδεικνύοντας τη ρατσιστική χροιά του κατασταλτικού συστήματος. Όταν δε η στατιστική ανάλυση γίνεται με κριτήρια ταξικής προέλευσης και εισοδήματος, τότε τα ποσοστά εκρήγνυνται και φτάνουν το 90%.

Από την άλλη, τα εγκλήματα λευκού κολάρου, όπως το «δικό μας» έγκλημα των ομολόγων, βρίσκονται πάντοτε σε καθεστώς ιδιότυπης ασυλίας από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, παρόλο που προκαλούν, και αριθμητικά αν ερευνηθεί, πολύ μεγαλύτερη οικονομική ζημιά στην κοινωνία από τα κλασσικά οικονομικά εγκλήματα του αστικού δικαίου (πχ κλοπή, ληστεία κτλ). Η σκλήρυνση της καταστολής σε παγκόσμιο επίπεδο δε μπορεί λοιπόν να σημαίνει τίποτε άλλο παρά τη στοχοποίηση συγκεκριμένων κοινωνικών τάξεων και ομάδων και την περιφρούρηση των κεκτημένων της άρχουσας τάξης σε καιρό οξυμένης κοινωνικής αναταραχής.

Αξιοπρόσεκτη επίσης ως φαινόμενο ενδεικτικό μετάλλαξης του συστήματος είναι η διεθνής τάση για ιδιωτικοποίηση των φυλακών. Δεν είναι σύνηθες το κράτος να απεκδύεται εξουσίες που ανήκουν στο στενό πυρήνα του, όπως αυτή της καταστολής, και να τις εκχωρεί σε ιδιώτες. Στην εποχή όμως του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού μία τέτοια μετάλλαξη φαντάζει λογική, καθώς καθιστά την άσκηση κατασταλτικής εξουσίας πιο άμεση και πιο ευέλικτη απευθείας στα χέρια του κεφαλαίου και χωρίς τη διαμεσολάβηση του δυσκίνητου κρατικού μηχανισμού. Ο αναπτυγμένος κόσμος δείχνει και εδώ το δρόμο. Περισσότεροι από το 17% των φυλακισμένων της Αυστραλίας είναι τρόφιμοι ιδιωτικών φυλακών, ενώ ακολουθούν σε επιδόσεις οι συνήθεις ύποπτοι, το Ηνωμένο Βασίλειο με 10% και οι ΗΠΑ με 7%. Οι λογικές ιδιωτικοποίησης των φυλακών είναι πλέον κοινά αποδεκτές και επεκτείνονται και σε άλλες ανεπτυγμένες χώρες στην Ευρώπη και αλλού.

Η διεθνής τάση για ιδιωτικοποίηση των φυλακών έρχεται και δένει ωραία με το θεσμό της εργασίας μέσα στη φυλακή. Μόνο στις ΗΠΑ, η εργασία των φυλακισμένων αποφέρει τζίρο 600 εκατομμύρια δολάρια στα αφεντικά. Είναι δε τόσο προσοδοφόρα για το κεφάλαιο η εκμετάλλευση ενός εργατικού δυναμικού χωρίς δικαιώματα και ελευθερίες και πλήρως απαξιωμένου από την κοινωνία, όπως οι φυλακισμένοι, που έχει αναφερθεί ότι οι επιχειρήσεις ιδιωτικών φυλακών στις ΗΠΑ κάνουν lobbying σε κυβερνητικούς αξιωματούχους για σκλήρυνση των ποινών, ώστε να εξασφαλίζουν μεγαλύτερο αριθμό τροφίμων και μεγαλύτερα κέρδη. Έτσι, οι τρόφιμοι στις φυλακές-επιχειρήσεις ανά τον κόσμο, δουλεύοντας σε καθεστώς απολύτου βίας και στέρησης της ελευθερίας από το κράτος-αφέντη και το κεφάλαιο-επιστάτη, παράγουν τα πάντα, από ρούχα μέχρι ηλεκτρονικές συσκευές, ακόμη και ελαφριά όπλα και σφαίρες για τους στρατούς των «πατρίδων» τους. Και ο πιο καλοπροαίρετος επικροτητής του συστήματος δεν μπορεί παρά να εντοπίσει το πανομοιότυπο του θεσμού της εργασίας στη φυλακή με τον δήθεν καταργημένο εδώ και εκατονταετίες θεσμό της σκλαβιάς.

Ενώ όμως το πρόσωπο της εξουσίας υποβαθμίζει κάθε ανθρώπινη αξία μέσα στις φυλακές του κόσμου, την ίδια ώρα εφαρμόζει αργά αλλά σταθερά τις ίδιες αξίες και αρχές και απέξω, στις κοινωνίες. Οι σύγχρονες μητροπόλεις, όπου κατοικεί πλέον το 50% του ανθρώπινου πληθυσμού, βρίθουν από διαρκώς επεκτεινόμενα γκέτο και φαβέλες, για να στοιβάζονται οι φτωχές κοινωνικές τάξεις. Το κύριο μέλημα της εξουσίας σε αυτές τις συνθήκες είναι η περιχαράκωση των προλετάριων στα όρια των γκέτο τους και η περιφρούρηση των πλούσιων συνοικιών από τις επιδρομές τους. Αυτό επιτυγχάνεται άλλοτε με κατάλληλη χάραξη του πολεοδομικού τοπίου των πόλεων, άλλοτε με νόμους σχετικούς με την ελευθερία κίνησης ή το καθεστώς ιδιοκτησίας και άλλοτε πιο ακραιφνώς με τη χρήση αστυνομικής βίας και στοχοποιημένων μεθόδων παρακολούθησης, πάντως κάθε φορά με σκοπό να περιοριστούν οι κινήσεις των κατοίκων των γκέτο μέσα σε αυτά, εκτός από το όταν πρόκειται να ταξιδέψουν μέσα στις μητροπόλεις, για να εργαστούν. Τόσο όμως οι εξαθλιωμένες φαβέλες της αστυνομικής βίας και της μηδενικής ανοχής όσο και τα αποστειρωμένα περιβάλλοντα των δήθεν ευημερούντων συνοικιών είναι ασφυκτικά περιβάλλοντα που δεν απέχουν καθόλου από τη λογική της φυλακής και του στρατοπέδου. Το μόνο που ουσιαστικά αλλάζει είναι τα όρια του κελιού.

Σε μία εποχή, όπου η καταστολή γενικεύεται, η λογική της φυλακής θα μας βρίσκει πάντα απέναντί της. Ο αγώνας των απανταχού φυλακισμένων για ζωή και αξιοπρέπεια είναι κοντά στο δικό μας αγώνα για μία κοινωνία χωρίς εξουσίες. Η τραγική κατάσταση στις Ελληνικές φυλακές, που κορυφώθηκε με τις πρόσφατες εξεγέρσεις, έχει γίνει αφορμή για μια καλύτερη οργάνωση αυτού του αγώνα. Η απάθεια και η υπνηλία της ελληνικής κοινωνίας δείχνει όμως ότι έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας, για να αντιστρέψουμε το κλίμα.

Αντώνης Μπρούμας

φάκελος / φυλακές: Το πραγματικό άβατο

Μια ματιά από "μέσα" και από "έξω"

Είχαμε και έχουμε πολλούς λόγους που και στο παρελθόν αλλά και τώρα θέτουμε το πρόβλημα των φυλακών στις προτεραιότητές μας. Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι ένα ολόκληρο κίνημα αντίστασης αναδύθηκε στις αρχές του '80 σχετικά με αυτό. Ίσως γιατί ήταν και το πρώτο ουσιαστικά κοινωνικό πρόβλημα που το κίνημα έθεσε με τρόπο ανοιχτό προς την κοινωνία. Η ευρύτερη κοινωνική αποδοχή που τύγχανε το κίνημα αυτό σε σχέση με τις φυλακές, τόσο μέσα όσο και έξω από αυτές, αποδείκνυε ότι κάτι άσχημο συμβαίνει εκεί, μέσα στα μπουντρούμια. Βασανιστήρια, σταυρώσεις, ψυχοφάρμακα συνιστούσαν την τάξη και την ισορροπία των εγκλείστων.

Η παραβατικότητα της εποχής εκείνης ήταν συγκεκριμένη, και αυτό βοηθούσε στην πειστικότητα των επιχειρημάτων μας σχετικά με τις δυσανάλογες ποινές που επέβαλλε το κράτος συνεπικουρούμενο βέβαια από μια άκρως συντηρητική κοινωνία σε σχέση με αυτό το πρόβλημα. Η επιτυχία ήταν ότι το κίνημα αυτό έσπασε τη σιωπή και η κραυγή μέσα από τους τοίχους ακούστηκε, και ακούστηκε δυνατά. Ακόμη περισσότερο επιτυχές ήταν το γεγονός ότι ο διάλογος που κορυφώθηκε στην κοινωνία κατέληξε το "άνοιγμα" των φυλακών στα τέλη του '80, αρχές του '90. Για λόγους μνήμης, θα αναφέρω μόνο ότι ο δίσκος του Σαββόπουλου για το Νίκο, καθώς και η ταινία του Τάσιου η οποία ξεπέρασε κάθε ρεκόρ εισπράξεων εκείνη την εποχή είναι ενδεικτικά στοιχεία για το πού έφτασε αυτός ο «διάλογος».

Η ταύτιση των εξεγερμένων φυλακισμένων και του κινήματος απ' έξω έφτασε σε στιγμές πρωτοφανούς ενότητας. Βέβαια, επειδή η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ήταν το ηλεκτρικό ρεύμα της εποχής, η σύγχυση ρόλων έφτανε και στην παρωδία της "αναρχοποίησης των ποινικών" και της "ποινικοποίησης των αναρχικών" με τα γνωστά αρνητικά αποτελέσματα. Από αυτή την παρωδία δεν κινδυνεύει κανείς σήμερα μιας και η παραβατικότητα έχει αλλάξει αλλά και ο "χώρος" είναι πιο "ενταγμένος". Ας κρατήσουμε όμως τα θετικά από αυτήν την ιστορία, θετικά τα οποία εισέπραξαν οι φυλακισμένοι με τα 3/5, τις άδειες και άλλα ευεργετήματα.

Όταν με τον άλφα ή βήτα τρόπο ζητάμε "εκσυγχρονισμό" των φυλακών πρέπει να είμαστε ιδιαιτέρως προσεκτικοί.
Παράδειγμα: Καινούργια φυλακή – νέες κτιριακές εγκαταστάσεις – ατομικά κελιά – εργασία-ωράριο – καθαριότητα – καλό φαγητό – ιατροφαρμακευτική περίθαλψη – κάμερες παντού – περισσότερα σίδερα – κατάργηση προαυλισμού.
Ή: Διεύρυνση του προαυλισμού - καλό φαγητό – ελεύθερο ωράριο – παρέμβαση στο ποινικό δίκαιο – γενίκευση αδειών – απεξάρτηση του κρατούμενου από τον δεσμοφύλακα.
Ποιο από τα δύο είναι ο εκσυγχρονισμός; Και σε ποιον τύπο εκσυγχρονισμού μπορεί να καταλήξουν οι διαμαρτυρίες μας – μιας και δεν είναι δυνατόν να ελέγξουμε τη διαχείρισή τους όταν γενικολογούμε;
Αυτός είναι ο λόγος που για όποιον σκέπτεται το ζήτημα αυτό είτε μέσα είτε έξω από τα κάγκελα βρίσκεται, να "προβλέπει" το εκάστοτε α'ιτημα με την εκάστοτε συνέπεια.

Η τριετής αμνήστευση απαντά στο πρόβλημα της αποσυμφόρησης. Με αυτό τον τρόπο το πρόβλημα της αποσυμφόρησης δεν οδηγεί σε καινούργια Μαλανδρίνα αλλά στην αποδέσμευση της κράτησης, μιας και οι υπεύθυνοι για τη συμφόρηση δεν είναι οι έγκλειστοι αλλά το σύστημα απονομής δικαίου. Γι' αυτό και η κατάργηση των 4/5 για τα ναρκωτικά, αυτό το νόημα έχει. Δηλαδή να υπενθυμίσει τις βαρύτατες ποινές που υπάρχουν στην Ελλάδα.

Όπως όμως και να 'χουν τα πράγματα, ο εγκλεισμός δεν οδηγεί ούτε στην ένταξη ούτε στο σωφρονισμό, και αυτό πλέον ήδη ακούγεται από επίσημα χείλη. Η προοπτική της ποινής χωρίς εγκλεισμό, κάτι αντίστοιχο με την "εξωσχολική εκπαίδευση" είναι μονόδρομος.

Ε.Σ.

ΤΟΥ ΑΠΕΡΡΙΨΑΝ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΑΔΕΙΑΣ ΕΠΕΙΔΗ ΔΕΝ ΣΥΜΜΟΡΦΩΘΗΚΕ...

Η περίπτωση του Παναγιώτη Γεωργιάδη

Τις εξεγέρσεις των κρατουμένων στις περισσότερες φυλακές της χώρας, με αφορμή τον απαράδεκτο ξυλοδαρμό του Γ. Δημητράκη και κύριο αίτημα τη βελτίωση των απάνθρωπων συνθηκών διαβίωσης, ακολούθησε ο "διάλογος" του υπουργού Παπαληγούρα: Βίαιες επεμβάσεις των ΜΑΤ, ασφυκτικές ποσότητες δακρυγόνων, άγριοι ξυλοδαρμοί και εκδικητικές μεταγωγές. Με την απομάκρυνση του ζητήματος από το πρόσκαιρο, έστω, ενδιαφέρον των περισσότερων -τηλεοπτικών, κυρίως- ΜΜΕ, η καταστολή εις βάρος των φυλακισμένων κορυφώνεται. Τη θέση των ξυλοδαρμών παίρνουν τώρα η στοχοποίηση και ο "παραδειγματισμός". Τα ελάχιστα δικαιώματα των κολασμένων ακυρώνονται και η ανθρώπινη αξιοπρέπεια καταρρακώνεται. Ενδεικτική είναι η περίπτωση του απεργού πείνας **Π. Γεωργιάδη**, που, χαρακτηριζόμενος ως "πρωτεργάτης" των εξεγέρσεων μέσα από το νοσοκομείο των φυλακών (!) -όπου βρίσκεται λόγω της κρίσιμης κατάστασης της υγείας του- χάνει την πενθήμερη άδεια που δικαιούται. Να σημειώσουμε ότι ο 61χρονος πατέρας τεσσάρων ανήλικων παιδιών πληροί όλες τις νόμιμες προϋποθέσεις για την εν λόγω άδεια. Έπειτα, λοιπόν, από την αδικαιολόγητη απόρριψη των αιτήσεων αποφυλάκισής του και παρά το σοβαρό κλονισμό της υγείας του, με δεδομένη την πλήρη αποδόμηση των κατηγοριών που τον βαρύνουν, ο Γεωργιάδης καλείται να πληρώσει την επιλογή του να μιλήσει μαζί μας, αλλά και με διάφορα ΜΜΕ, για την αθλιότητα των ελληνικών σωφρονιστικών καταστημάτων και τα τεράστια προβλήματα των εγκλείστων.

Φοβόμαστε ότι τη συγκεκριμένη περίπτωση εκφοβισμού, εκδίκησης και παραδειγματισμού θ' ακολουθήσουν κι άλλες παρόμοιες που, είτε με πειθαρχικά παραπτώματα είτε με ανάκληση αδειών και άλλα "σωφρονιστικά" μέσα, θα επιχειρήσουν να φιμώσουν τις δίκαιες κραυγές αγανάκτησης που ακούγονται μέσα και έξω από τις φυλακές.

Να θυμίσουμε, δε, ότι ο Γεωργιάδης δεν είναι ο μοναδικός αυτή τη στιγμή απεργός πείνας στο νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού. Άλλοι τρεις κρατούμενοι απεργούν, διεκδικώντας τα αυτονόητα: επίσπευση της δίκης τους και ανθρώπινη μεταχείριση.
Αθήνα, 10 / 05/2007

Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων

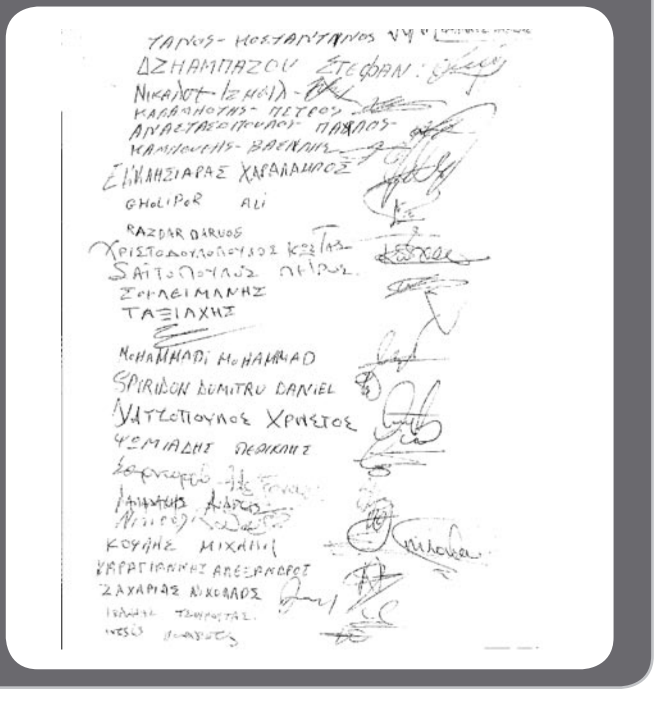
Ενημερωτική καμπάνια στα επισκεπτήρια

Περισσότεροι από 60 κρατούμενοι στην Α΄ πτέρυγα των φυλακών Λάρισας υπογράφουν κείμενο με το οποίο διεκδικούν τριετή αμνήστευση ποινών, κατάργηση του εξευτελιστικού όρου των 4/5 για τα ναρκωτικά και τον «αντιτρομοκρατικό» και ζητούν να μην προφυλακίζονται οι διαδηλωτές. Το ίδιο κείμενο διακινείται σε πολλές φυλακές της χώρας με στόχο τη συλλογή υπογραφών για να ακουστεί όσο πιο δυνατά γίνεται η φωνή των κρατουμένων.

Για τα αιτήματα που προβάλλονται ενημερώνονται και οι συγγενείς των κρατουμένων που συνωστίζονται στα επισκεπτήρια, ενώ ανάλογη εξόρμηση έγινε και στα δικαστήρια της Ευελπίδων. Από τις επαφές με τους οικείους των έγκλειστων επιβεβαιώνεται ότι η πλειονότητα των φυλακισμένων προέρχεται από τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα και μεγάλο μέρος τους είναι τοξικοεξαρτημένοι που, αντί να αντιμετωπιστούν σαν ασθενείς, αντιμετωπίζονται σαν εγκληματίες.

Είναι χαρακτηριστικά τα λόγια μητέρας νεαρού κρατούμενου στις φυλακές Κορυδαλλού που περιγράφει στη «Βαβυλωνία» τον εγκλεισμό σαν μέσο τελικής εξόντωσης ανθρώπων που εξαρτώνται από ουσίες. Με την περιπέτεια του παιδιού της διαπίστωσε από κοντά το κοινό μυστικό, ότι στη φυλακή κανείς μπορεί να βρει κάθε είδους ναρκωτικά τα οποία, όπως λέει με έμφαση, διαθέτει ο ίδιος ο μηχανισμός της φυλακής φυσικά με το αζημίωτο.

Συλλογή υπογραφών κρατουμένων

Κίνημα και Καταστολή στη Βρετανία

Το παρακάτω κείμενο είναι από την εκδήλωση με τίτλο «κίνημα και καταστολή στη Βρετανία» που διοργανώθηκε σε πολλές πόλεις της Ελλάδας τους τελευταίους μήνες. Την παρουσίαση έκαναν άτομα από την συντακτική ομάδα του περιοδικού «Φωνές Αντίστασης από το Κατεχόμενο Λονδίνο»

"Πολεμήσαμε τον εξωτερικό εχθρό στον πόλεμο των Φώκλαντ.
Μα πρέπει να είμαστε σε εγρήγορση και για τον εσωτερικό εχθρό, ο οποίος είναι πολύ πιο δύσκολος στην αντιμετώπισή του και πολύ πιο επικίνδυνος για την ελευθερία

Μάργκαρετ Θάτσερ, αναφερόμενη στην απεργία των μεταλλορύχων

"Στα είκοσι χρόνια που έμεινα μέσα, τα πράγματα άλλαξαν τόσο! Τώρα πια, χτίζουν φυλακές και έξω από τη φυλακή

Patricio Pallares Bayona, αναρχικός και πρώην φυλακισμένος στην Καταλωνία, κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στο Λονδίνο

Το Βρετανικό Μοντέλο...

Το βρετανικό κράτος στηρίζεται, από αυτοκρατορίας και μετά, στην 'έξυπνη' καταστολή. Λόγω του μεγέθους και της φύσης της, η βρετανική αυτοκρατορία στηρίχτηκε κυρίως στο ναυτικό για τη διατήρηση της κυριαρχίας και της τάξης. Ο στρατός ξηράς δεν αναπτύχθηκε στο βαθμό που αναπτύχθηκε αλλού (ΗΠΑ, κεντρική Ευρώπη κτλ). Έτσι, η φυσική βία είναι συγκριτικά λιγότερη - καταστολή είχε πάντα ένα πιο "έξυπνο" και συστηματικό χαρακτήρα. Το "έμμεσο διακυβερνητικό σύστημα" της Αυτοκρατορίας ("indirect rule") αντικατοπτρίζεται πλήρως στον αστικό έλεγχο των βρετανικών μητροπόλεων σήμερα: Το γκλομπ του μπάτσου αντικαθίσταται από την κάμερα παρακολούθησης και ο τοπικός επιτηρητής της αυτοκρατορίας από τον "φιλήσυχο πολίτη". Έτσι, η καταστολή ενσωματώνεται μέσα στα ίδια τα υποκείμενά της: Λογική είναι επομένως η φαινομενική απουσία μπάτσων από τους δρόμους του Λονδίνου, που όταν όμως χρειαστεί θα είναι πάντα εκεί. Η συμμετοχική παρακολούθηση παρεισφρύει στην κοινωνία, με τη συνεχή ενθάρρυνση του κοινού να καταδίδει ύποπτους. Ο πολίτης μπαίνει πια σε ρόλο μπάτσου. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, τα προγράμματα neighborhood watch (παρακολούθηση γειτονιάς) μέσω των οποίων οργανώνονται περιπολίες γειτονιών κτλ.

Αστυνομικό Κράτος;

Η Βρετανία δεν είναι ακόμα αστυνομικό κράτος, αλλά το νομικό οπλοστάσιο για να συμβεί αυτό υπάρχει ήδη και ενισχύεται συνεχώς. Όχι μόνο η αντίσταση, αλλά και η αντίδραση ακόμα του μεγαλύτερου μέρους του πληθυσμού είναι ελάχιστη. Τα media και οι πολιτικοί συνεισφέρουν ευχαρίστως στο κλίμα απάθειας, απο-πολιτικοποιώντας κάθε συζήτηση γύρω από την παρακολούθηση και την καταστολή. Εξαίρεση όσον αφορά την κοινωνική αντίσταση αποτελούν κυρίως τα νέα παιδιά στις εργατικές γειτονιές, πολλά από τα οποία προβαίνουν σε εκτεταμένες φθορές περιουσίας (σπασμένα τζάμια, αυτοκίνητα κτλ) και γι' αυτό στοχοποιούνται. Τα ASBOs* έχουν σχεδιαστεί ειδικά γι' αυτά και τα παιδιά τα θεωρούν μεταξύ τους σαν παράσημα!

Ο μεγάλος ύπνος των κινημάτων

Από τα μέσα της δεκαετίας του ογδόντα και μετά τα κοινωνικά κινήματα στη Βρετανία χάνουν τη μαζικότητά τους. Καθοριστική καμπή ήταν η μεγάλη απεργία και η μεγάλη ήττα των μεταλλωρύχων (1985-86). Η σιδερένια πυγμή της Θάτσερ συνοδεύεται από μια στρατηγική κίνηση: Οι εργατικές κατοικίες ιδιωτικοποιούνται και οι ένοικοί τους αποκτούν την ευκαιρία να αγοράσουν το σπίτι που μένουν σε εξαιρετικά χαμηλή τιμή. Το βρετανικό κράτος σπάει έτσι το όποιο συναίσθημα ταξικής αλληλεγγύης και προωθεί την εξατομίκευση. Η έλλειψη μαζικότητας των κινημάτων και η ασφυκτική, παράλληλα, καταστολή, προωθούν τον πειραματισμό και τη φαντασία στην πολιτική δράση. Στα τέλη της δεκαετίας του 1990, τα περίφημα πλέον πάρτι της Reclaim the Streets

συγκεντρώνουν χιλιάδες κόσμου. Στις 18 Ιουνη 1998 το οικονομικό κέντρο του Λονδίνου (Liverpool Street) καταστρέφεται...

Ο αναρχικός/αντι-εξουσιαστικός χώρος στη Βρετανία σήμερα

Αν και υπάρχουν περισσότερα άτομα του αναρχικού/ αντι-εξουσιαστικού χώρου απ΄ όσο συχνά φαντάζεται κανείς, ο 'χώρος' φαίνεται να είναι μικρότερος του πραγματικού καθώς
είναι πολυ-διασπασμένος με τον κόσμο να 'εξειδικεύεται' πάνω σε διαφορετικές πολιτικές θεματικές (υπάρχουν ακτιβιστές για τα δικαιώματα των ζώων, της φύσης, σε αλληλεγγύη με τους μετανάστες, media ακτιβιστές, αναρχο-κομμουνιστές, πράσινοι αναρχικοί κτλ κτλ). Τα στεγανά μεταξύ των διαφορετικών ομάδων του χώρου, δηστυχώς, δύσκολα σπάνε.

Σχετικά μεγάλες ακτιβιστικές κοινότητες υπάρχουν στο Leeds (eco-anarchists), το Μάντσεστερ, το Bristol (κοινωνικά κέντρα), το Nottingham και τη Γλασκώβη. Με διαφορά ο μεγαλύτερος αριθμός ακτιβιστών βρίσκεται στο Λονδίνο, όπου όμως επιπλέον δυσκολίες δυσχεραίνουν τη δυνατότητα οργάνωσης και δράσης (οι μεγάλες γεωγραφικές αποστάσεις αλλά και το συνήθως περιορισμένο χρονικό διάστημα που περνούν οι ακτιβιστές στην πόλη).

Κίνημα και Καταστολή

Στην Βρετανία υπάρχει τα τελευταία χρόνια ειδική αστυνομική μονάδα για την παρακολούθηση των χούλιγκαν και των πολιτικών ακτιβιστών (Forward Intelligence Team, ή απλά FIT). Η αστυνομία αυτή προβαίνει σε βιντεοσκόπηση διαδηλωτών στις περισσότερες διαδηλώσεις και συνεχής παρενόχληση όσων συμμετέχουν συχνά σε αυτές. Επιπλέον, κάνει επιλεγμένες συλλήψεις των γνωστών, πάντα, διαδηλωτών στις πορείες. Προχωράει ακόμα σε βιντεοσκοπήσεις καταλήψεων και καταληψιών

Κι εδώ θα γίνει Γαλλία (;)

Υποβόσκουσες εντάσεις μεταξύ των αυστηρά καθορισμένων κοινωνικών τάξεων της Βρετανίας: Η ταξική συνείδηση υπάρχει (αν και όχι τόσο έντονα όσο στην προ-Θάτσερ εποχή) αλλά δε μεταφράζεται, προς το παρόν, σε πολιτική συνείδηση.

Το κενό πολιτικής συνείδησης αντικαθίσταται από άλλες κοινωνικές κουλτούρες: οι διαμάχες μεταξύ των συμμοριών στις μητροπόλεις δεν είναι τόσο μακριά από τους εμφύλιους που προκαλούσε το σύστημα έμμεσης διακυβέρνησης της Αυτοκρατορίας. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, οι διαμάχες των συμμοριών ενισχύουν την κρατική κυριαρχία.
Το κύμα των μεταναστών στην εποχή της αυτοκρατορίας ενσωματώνεται έξυπνα στον βρετανικό κοινωνικό ιστό, χωρίς τον χωρικό αποκλεισμό που έλαβε χώρα στη Γαλλία.
Το πιο πρόσφατο κύμα μεταναστών είναι εξαιρετικά επισφαλές και η πολιτική δράση από μέρους τους είναι εξαιρετικά δύσκολη. Ακόμα και νόμιμοι μετανάστες/καταληψίες παρενοχλούνται συχνά από την αστυνομία. Τα στοιχεία αυτά δυσχεραίνουν την ανάπτυξη μαζικών κινημάτων στη χώρα μα οι κοινωνικές εντάσεις παραμένουν: απέχουμε πολύ από το "μοντέλο κοινωνικής συναίνεσης" της Σκανδιναβίας!

Αποτυχία κοινωνικής προσέγγισης

Το αναρχικό κίνημα παραμένει σε μεγάλο βαθμό αποκλεισμένο από τα πλέον καταπιεσμένα κοινωνικά τμήματα της Βρετανικής κοινωνίας. Στις διαδηλώσεις ενάντια στις Ισραηλινές επιδρομές στο Λίβανο απέτυχε να συνειδητοποιήσει την ύπαρξη μεγάλης δυσφορίας απέναντι στις τετριμμένες μορφές διαμαρτυρίας (βαρετές πορείες), από τη μεριά τόσο μεγάλου τμήματος της αριστεράς όσο και της κοινωνίας γενικότερα.
Σε καταλήψεις του Λονδίνου, είναι συχνό το φαινόμενο του να επισκέπτονται μετανάστες οι οποίοι εκφράζουν τη στήριξή τους στο εγχείρημα αλλά εξηγούν πως αδυνατούν να ταυτιστούν ή και να συμμετέχουν σε αυτό. Οι λόγοι παραμένουν ο σεχταρισμός και η έλλειψη σε μεγάλο βαθμό πολιτικής συζήτησης και σκέψης αλλά και η ακτιβιστική νοοτροπία: Δράσε πρώτα, σκέψου μετά

Φωνές Αντίστασης από το Κατεχόμενο Λονδίνο

Το πρώτο τεύχος του περιοδικού κυκλοφόρησε σε 1000, προς το παρόν, αντίτυπα, ανά την Ευρώπη. Κύριος στόχος μας είναι να ανοίξει διάλογος με συντρόφους και συντρόφισσες εκτός Βρετανίας. Σκοπός είναι το περιοδικό να βοηθήσει κατά το δυνατόν στην ανασύνταξη του αναρχικού/αντι-εξουσιαστικού χώρου στην πόλη του Λονδίνου με την προοπτική της οργάνωσης, σε περίπου ένα χρόνο από σήμερα, μιας πανευρωπαϊκής συνέλευσης. Η συνέλευση θα έχει τον τίτλο...

Η Σύνοδος Ενάντια στα Πάντα (*Απρίλης 2008, Λονδίνο)*

Η σύνοδος αποτελεί ένα κάλεσμα για μια πανευρωπαϊκή συνέλευση ομάδων και ατόμων του αναρχικού/αντι-εξουσιαστικού χώρου. Ενάντια στη λογική της υπαγόρευσης του πότε και πού θα συναντιόμαστε από τις συνόδους των κυριάρχων. Η συνέλευση θα οργανωθεί στα πρότυπα του Beyond the European Social Forum (πέρα από το ΕΚΦ, κάτι ανάλογο με το εδώ αντι-φόρουμ), με προσωρινές καταλήψεις στέγης για τον κόσμο που θα έρθει αλλά και για την ίδια τη συνέλευση. Ελπίζουμε να σας δούμε εκεί.

Αντώνης Βραδής

* Anti-Social Behaviour Orders (ASBOs, Διατάγματα Αντι-κοινωνικής Συμπεριφοράς)

Διεθνής Συνδικαλιστική Συνάντηση i 07

Αν η εκλογή του Σαρκοζί ήταν ό,τι χειρότερο μπορούσε να συμβεί στη γαλλική κοινωνία, τότε σίγουρα η ψήφος στη Ρουαγιάλ θα είχε κριθεί παράνομη…

Ο Μάης της Γαλλίας χρωματίστηκε έντονα από το κλίμα των εκλογών, από τις απειλές, το αίσθημα φόβου και πανικού για τους πολίτες, την ανασφάλεια των εργαζομένων και την οργή των αποκλεισμένων. Ο τρόμος της εκλογής Σαρκοζί συσπείρωσε ένα ευρύ φάσμα πολιτικών δυνάμεων και κόσμου σε ένα ασαφές "αντι-Σαρκοζί" μέτωπο ποικίλων απόψεων και κατευθύνσεων. Ο εκλεκτός της αστικής τάξης, των βιομηχάνων, ο εκφραστής ακροδεξιών αντιλήψεων και διαθέσεων Σαρκοζί "έπαιξε" με τα συντηρητικά ανακλαστικά της κοινωνίας και ιδιαίτερα των μικροαστικών στρωμάτων.

Το σύνολο της αριστεράς, χάνοντας το χαλί κάτω από τα πόδια, είδε το ποσοστό του να πέφτει κάτω από το 50% εκείνου των προηγούμενων εκλογών και έσπευσε να συμμαχήσει και να συναινέσει στην ενίσχυση του αντι-Σαρκοζί κεντροδεξιού πόλου. Το ΚΚΓ, η "Λίγκα", η "Εργατική Πάλη", οι πράσινοι και ο πολύχρωμος "αντιπαγκοσμιοποιητικός" συνδυασμός του Μποβέ δεν κατάφεραν να δώσουν ικανοποιητική απάντηση στα καυτά ερωτήματα του σύγχρονου Γάλλου πολίτη και κάλυψαν το πολιτικό τους έλλειμμα δίνοντας "ψήφο χωρίς αυταπάτες" στη Ρουαγιάλ.

Το μόνο ίσως παρήγορο της εκλογικής αναμέτρησης ήταν η ενεργοποίηση ενός τμήματος των προαστίων, κι αυτό έγινε περισσότερο κάτω από τις απειλές του Σαρκοζί παρά από την παρέμβαση της αριστεράς ή των σοσιαλιστών. Στα θετικά πρέπει να καταγραφεί σίγουρα και το τριήμερο συγκρούσεων διαδηλωτών και αστυνομίας στο Παρίσι και σε άλλες πόλεις της Γαλλίας μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων του δεύτερου γύρου. Ήταν ένα σαφές μήνυμα για το τι θα επακολουθήσει στη Γαλλία, αρκεί τα μέτωπα κοινωνικής αντίστασης να μη στήνονται ευκαιριακά λίγο πριν ανοίξουν οι κάλπες αλλά στη βάση, στους εργατικούς χώρους, στους δρόμους.

Η βασική όμως προϋπόθεση για την οργάνωση της αντίστασης στη Γαλλία είναι να αντιληφθεί το κίνημα ότι ο Μάης του '68 είναι μια τελειωμένη ιστορία, εδώ και καιρό, με ευθύνη και των δυνάμεών του. Ο Σαρκοζί λέγοντας ότι θέλει να τελειώνει με το πνεύμα του Μάη, ουσιαστικά σηματοδοτεί το ξεκίνημα μιας νέας εποχής και εκφράζει μια γενιά που δε φοβάται πια τα φαντάσματα. Όποιος δε βγήκε το '68 μαζί με τον Ντε Γκωλ να πανηγυρίσει για το "τέλος της αναρχίας" κούνησε τώρα το σημαιάκι του.

Στον αντίποδα

των εκλογών και στο διάστημα 27 Απρίλη με 1η Μάη, το Παρίσι φιλοξένησε την Τρίτη κατά σειρά διεθνή αναρχοσυνδικαλιστική συνάντηση γνωστή και ως "i 07". Μετά από κάλεσμα της CNT (Γαλλίας) συγκεντρώθηκαν στο Παρίσι εκατοντάδες αγωνιστές από όλο τον κόσμο, συμβάλλοντας έτσι στο να γίνει ένα ακόμα βήμα προς τη διεθνοποίηση της αντίστασης, την οργάνωση των δυνάμεων, τη διεθνή ενότητα των εργαζομένων.

Το κενό του γραφειοκρατικού - κρατικού συνδικαλισμού, η υποχώρηση του εργατικού κινήματος, η ολομέτωπη επίθεση του διεθνοποιημένου κεφαλαίου απαιτούν άμεσα τη συγκρότηση του μετώπου άμυνας και αντεπίθεσης της εργατικής τάξης για να πάρει πίσω ό,τι της ανήκει. Η αναγκαιότητα της κοινής προσπάθειας, της ανταλλαγής εμπειριών, της αλληλοβοήθειας, της έμπρακτης αλληλεγγύης οδήγησε στην πρώτη απόπειρα διεθνούς συνάντησης στο Σαν Φραντσίσκο το 1999, στη δεύτερη στο Έσσεν το 2002 και στο i 07 φέτος.

Στο κάλεσμα της CNT ανταποκρίθηκαν δεκάδες οργανώσεις από 28 χώρες από όλο τον κόσμο. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε τις CGT, CNT, Solidaridad Obrera (από Ισπανία), SAC (Σουηδία), USI (Ιταλία), FAU (Γερμανία), ACI (Πορτογαλία), IT, CK-LA (Πολωνία), IWW (Αμερική), APPO, CHIAPAS, ATENCO (Μεξικό), ACI (Τουρκία), ΕΣΕ (Ελλάδα) ενώ συμμετείχαν 20 οργανώσεις από την Αφρική και 6 από την Ασία.

Το τετραήμερο των εκδηλώσεων (27-30 Απρίλη) πραγματοποιήθηκε σε τρεις συνεδριακούς χώρους και περιελάμβανε ξεχωριστές θεματικές ενότητες (κόστος ζωής, ζητήματα Ε.Ε., πρεκαριάτο, ανειδίκευτοι εργάτες, καταστολή, φυλακές, οικολογία, γυναίκες, αντιφασισμός, Τσιάπας-Ζαπατίστας) αλλά και ομάδες εργασίας ανά κλάδο (οικοδομή, καθαριότητα, υγεία, εκπαίδευση, αρχαιολόγοι, δημόσιος τομέας) από τις οποίες προέκυψε και η δημιουργία διεθνών ομοιοεπαγγελματικών συσπειρώσεων, καθώς επίσης και συναντήσεις εργαζομένων στα αυτοκίνητα, στις τηλεφωνείες, στα κομπιούτερ, στον πολιτισμό και τα ΜΜΕ.

Στις συναντήσεις έγιναν πλούσιες συζητήσεις, ενδιαφέρουσες ενημερώσεις και ανταλλαγή εμπειριών και απόψεων. Βασικά ζητήματα που απασχόλησαν τους περισσότερους εργαζόμενους ήταν τα προβλήματα των μεταναστών και γενικότερα η μετανάστευση ως κεντρική επιλογή του κεφαλαίου, η επισφαλής εργασία, οι προϋποθέσεις κοινής δράσης σε συγκεκριμένους τομείς (π.χ. καταγγελία συνθηκών εργασίας των υπαλλήλων στα STARBUCKS σε ευρωπαϊκό επίπεδο). Στο πλαίσιο των εκδηλώσεων πραγματοποιήθηκαν συναυλίες ενώ καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας λειτουργούσαν χώροι για φαγητό και καφέ.

Αποκορύφωμα της i 07 ήταν η διοργάνωση των δύο πρωτομαγιάτικων συγκεντρώσεων - πορειών (στις οποίες δημιουργήθηκε ένα αναρχικό μπλοκ με τη στήριξη και άλλων συλλογικοτήτων και ομάδων). Της πρωινής, η οποία διέσχισε το 20ο Διαμέρισμα, μια εργατική παριζιάνικη συνοικία και της απογευματινής, στο πλαίσιο της κεντρικής κοινής πορείας. Το κοκκινόμαυρο μπλοκ ήταν εντυπωσιακό σε παλμό, όγκο και φαντασία (η συμμετοχή του κόσμου ξεπέρασε τις 8.000) ενώ κυριάρχησε το βασικό σύνθημα τις CNT: «Ας μείνουμε ακυβέρνητοι!»

Τάσος Χριστόπουλος

ΣΥΜΒΑΣΙΟΥΧΟΙ
Μεταξύ της ομηρίας και της επισφάλειας

Η πραγματικότητα των εργασιακών σχέσεων στον Δημόσιο και ευρύτερο Δημόσιο τομέα απέχει πολύ από τη φιγούρα του αραχτού και εξασφαλισμένου δημόσιου υπάλληλου που περιμένει πίσω από ένα γραφείο να μεσημεριάσει για να σχολάσει και να πάει στο σπίτι του. Όχι πως δεν υπάρχει και αυτό το κομμάτι των εργαζομένων, αλλά αυτή η μορφή εργασιακής σχέσης έρχεται από το παρελθόν και δίνει σιγά σιγά τη θέση της σε άλλες πιο επισφαλείς θέσεις εργασίας. Βέβαια το Κράτος-Εργοδότης για να μπορέσει να εξασφαλίσει την απρόσκοπτη λειτουργία του πάντα θα έχει ένα μεγάλο εξασφαλισμένο και συναινετικό κομμάτι εργαζομένων, το οποίο θα εργάζεται με προνομιακούς όρους σε σχέση με τους υπόλοιπους εργαζόμενους του Ιδιωτικού και Δημόσιου τομέα. Για αυτό το κομμάτι, η γενίκευση των ελαστικών σχέσεων εργασίας γύρω του θα λειτουργεί "παραδειγματικά" ως μέσο εκφοβισμού και πειθάρχησης.

Πολλές φορές στην κριτική που κάνουμε στον κρατικό σχηματισμό ξεχνάμε την πλευρά που αφορά το Κράτος-Εργοδότη (με όλες τις παραφυάδες του όπως είναι, εκτός από τα υπουργεία, οι Ο.Τ.Α., οι Δ.ΕΚ.Ο., καθώς και οι διάφοροι κρατικοί και ημικρατικοί οργανισμοί). Το Κράτος-Εργοδότης (όπως κάθε εργοδότης) λειτουργεί με βασικό κριτήριο τη συμπίεση του εργατικού κόστους και των εργατικών δικαιωμάτων. Πολλές φορές μάλιστα το Κράτος-Εργοδότης βρέθηκε να πρωτοστατεί στην εφαρμογή των ελαστικών μορφών απασχόλησης, καταπατώντας και αυτά τα ελάχιστα πλαίσια προστασίας που επέβαλε η εργατική νομοθεσία που το ίδιο έχει θεσπίσει. Το ίδιο το Κράτος-Εργοδότης αναδεικνύεται σε έναν από τους μεγαλύτερους οφειλέτες στο ΙΚΑ, αφού χρωστάει 2,22 δις ευρώ (πρόκειται για το 60% από το συνολικό ποσό των 3,7 δις ευρώ που είναι τα χρέη των εργοδοτών στο ΙΚΑ).

Μέσω των "πρακτικών ασκήσεων" και των προγραμμάτων STAGE το Κράτος-Εργοδότης προωθεί τη μαύρη εργασία, ανασφάλιστη και κακοπληρωμένη. Μετακυλύει μάλιστα και αυτό το ελάχιστο κόστος αυτών των μορφών εργασίας στα κονδύλια τα οποία υποτίθεται ότι προορίζονται για την ενίσχυση των ανέργων. (Οι νέες "ενεργητικές" πολιτικές κατά τις ανεργίας ουσιαστικά αντί να επιδοτούν τους ίδιους τους ανέργους επιδοτούν τους εργοδότες ώστε αυτοί να εξασφαλίζουν ουσιαστικά τζάμπα εργατικό δυναμικό).

Όμως η πιο διαδεδομένη μορφή επισφαλούς εργασίας που χρησιμοποιεί εδώ και πάρα πολλά χρόνια το Κράτος-Εργοδότης είναι οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου. Οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου "τυπικά" χρησιμοποιούνται από το Κράτος-Εργοδότη για να καλύψουν έκτακτες ή εποχιακές ανάγκες. Βέβαια η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική. Η συντριπτική πλειοψηφία των συμβασιούχων εργαζόμενων καλύπτει πάγιες και διαρκείς ανάγκες και μάλιστα συνήθως σε θέσης "αιχμής" των φορέων στους οποίους εργάζεται. Γιατί τις περισσότερες φορές οι συμβασιούχοι είναι αυτοί που παράγουν έργο στον κρατικό τομέα. (Ποιοι σβήνουν τις φωτιές στα δάση; Ποιοι κάνουν τις ανασκαφές και συντηρούν τις αρχαιότητες; Ποιοι λειτουργούν τους δημοτικούς παιδικούς σταθμούς; Ποιοι μαζεύουν τα σκουπίδια; Κ.λπ.).

Βέβαια εκτός από τη συμπίεση του εργατικού κόστους και των εργατικών δικαιωμάτων, το εργατικό δυναμικό των συμβασιούχων προσφέρει άλλο ένα πλεονέκτημα στο Κράτος-Εργοδότη το οποίο πέρα από την εργασιακή ανασφάλεια εκμεταλλεύεται και την πολιτική ομηρία των συμβασιούχων. Το καθεστώς των συμβασιούχων εργαζομένων στον ευρύτερο κρατικό τομέα, αφού παρακάμπτει και αυτές τις δομές "αξιοκρατίας" που το ίδιο το κράτος έχει δημιουργήσει (π.χ. ΑΣΕΠ) μετατρέπει τους εργαζόμενους σε εξαρτώμενους από τα πολιτικά κέντρα εξουσίας που διαχειρίζονται το συγκεκριμένο καθεστώς ομηρίας (βλέπε υπουργικά γραφεία, βουλευτές, κομματάρχες κλπ). Κάθε κυβέρνηση δημιουργεί τμήματα εκλογικής πελατείας και επωφελείται από την ανασφάλεια των χιλιάδων συμβασιούχων για να τους κρατά όμηρους στους εκλογικούς της σχεδιασμούς. Σχεδόν όλες οι μορφές ελαστικής εργασίας, από τα STAGE μέχρι τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου αποτελούν πολλές φορές παράλληλα και μια μορφή φτηνού ρουσφετιού με ημερομηνία λήξης.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το πρόγραμμα STAGE 2006-7 που αφορούσε 9000 θέσεις ανασφάλιστης και κακοπληρωμένης "εργασίας", για 12 έως 18 μήνες, στον ευρύτερο κρατικό τομέα και έγινε εν κρυπτώ προς "εξυπηρέτηση" των υμετέρων. Αυτή η εναλλαγή μεταξύ εργασίας και ανεργίας που διέπει την εργασιακή και κοινωνική πραγματικότητα των συμβασιούχων τούς κάνει ευάλωτους στον πολιτικό εκβιασμό των κομμάτων εξουσίας. Πρέπει να πούμε εδώ ότι αυτή η σχέση της πολιτικής ομηρίας δεν είναι καθολική για όλους τους συμβασιούχους, αλλά ισχύει σε τέτοιο βαθμό ώστε να καθορίζει τις συνειδήσεις, τις συμπεριφορές και τις νοοτροπίες, σε μεγάλο τμήμα αυτών των εργαζομένων, όχι πάντως με γραμμικό ή στατικό τρόπο. Η ταξική συνείδηση και συμπεριφορά ενός μεγάλου μέρους των συμβασιούχων κινείται σαν εκκρεμές ανάμεσα στην αγωνιστικότητα και τη συλλογική πάλη που προκύπτει από την εργασιακή σχέση της επισφάλειας και την ατομική λύση και προοπτική που συγκροτείται γύρω από την πολιτική εξάρτηση και ομηρία, από τα κόμματα εξουσίας. Το θέμα των συμβασιούχων παραμένει άλυτο, από την μεριά της εξουσίας, γιατί βολεύει από όλες τις σκοπιές το Κράτος-Εργοδότη.

Το κίνημα των συμβασιούχων για το δικαίωμα στη σταθερή και μόνιμη εργασία ακολουθεί και αυτό σε μεγάλο βαθμό την πορεία αυτού του εκκρεμούς. Το εκκρεμές που η μια άκρη του τείνει στη χειραγώγηση και η άλλη στη χειραφέτηση. Είναι κάποιες στιγμές που, κάτω από το βάρος της άμεσης απειλής των απολύσεων και της ανεργίας, τα δεσμά τις πολιτικής εξάρτησης σπάνε και οι αγώνες έρχονται στο προσκήνιο με έντονα κινηματικά χαρακτηριστικά. Συσπείρωση των εργαζομένων μέσα από τα σωματεία τους, Συντονιστικές Επιτροπές, Γενικές Συνελεύσεις, Συνελεύσεις ανά χώρους δουλειάς κ.λπ. Είδαμε πρόσφατα τις πορείες των συμβασιούχων να συγκρούονται με τα ΜΑΤ (15-11-06, 15-2-07), καθώς και καταλήψεις δημαρχείων και άλλες μορφές δυναμικών κινητοποιήσεων (αποκλεισμός της Ακρόπολης και του Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου από τους συμβασιούχους του ΥΠ.ΠΟ.).

Παρ' όλες τις δυσκολίες και την προσπάθεια χειραγώγησης των εργαζομένων από τα κόμματα εξουσίας και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, υπάρχουν οι δυνατότητες να συγκροτηθούν στο χώρο των συμβασιούχων αγωνιστικά μπλοκ τα οποία θα δώσουν σε αυτές τις σκόρπιες μάχες την προοπτική ενός νικηφόρου αγώνα, με βασικό αίτημα να καταργηθεί επιτέλους αυτό το καθεστώς εργασιακής και πολιτικής ομηρίας που διέπει την εργασιακή σχέση των συμβάσεων ορισμένου χρόνου και γενικότερα όλες τις μορφές ελαστικής και προσωρινής εργασίας στο Κράτος-Εργοδότη (STAGE, Συμβάσεις Έργου, Ωρομίσθιο, Ενοικίαση Εργαζομένων κλπ). Ωστόσο μια τέτοια προοπτική προϋποθέτει να μπορέσουν να πάρουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι τον αγώνα στα χέρια τους μέσα από τις Γ.Σ. των σωματείων τους είτε συγκροτώντας Επιτροπές Αγώνα. Προϋποθέτει επίσης να ξεπεράσουν τις συντεχνιακές λογικές, που πολλές φορές και οι ίδιοι αναπαράγουν, να συντονίσουν και να επικεντρώσουν τον αγώνα στην μετατροπή ΟΛΩΝ των συμβασιούχων σε αορίστου χρόνου.

Κώστας Σβόλης

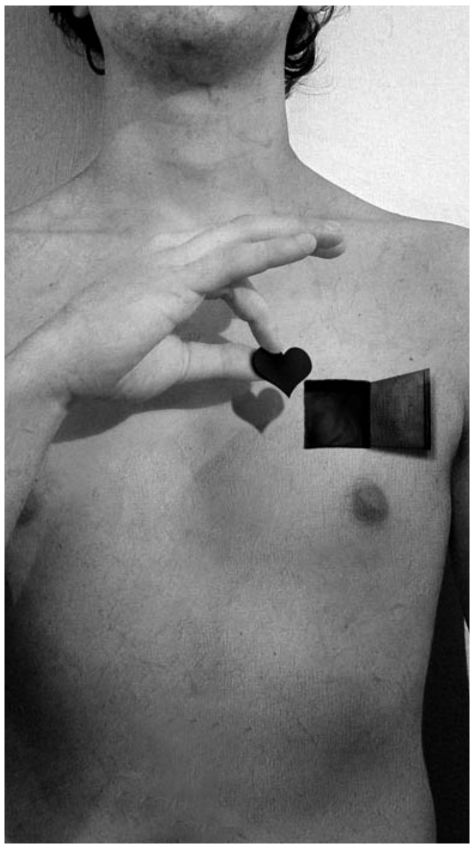
Ενάντια στην αστυνομική βία !

Άσυλο στους πρόσφυγες τώρα !

Οι εξελίξεις των τελευταίων ημερών όσον αφορά το θέμα των προσφύγων δείχνουν το αληθινό πρόσωπο της Ευρώπης φρούριο, τη μεταναστευτική πολιτική που θα επικρατήσει από δω και πέρα σε όλες τις χώρες τις Ε.Ε και ιδιαίτερα στην Ελλάδα, τη χώρα που εμείς ζούμε.

Κάθε μέρα γίνονται γνωστές ιστορίες φρικτές από στρατόπεδα συγκέντρωσης και απαγωγές, απελάσεις, μεταγωγές και διώξεις μεταναστών και προσφύγων, ανθρώπων που κινδυνεύουν από τη μια να χάσουν τη ζωή στις χώρες τους και από την άλλη να γίνουν θύματα της ψυχολογικής και σωματικής βίας στις χώρες "υποδοχής" τους. Στο ίδιο πλαίσιο ήταν και η προσαγωγή από τις δυνάμεις της ασφάλειας των δυο συντρόφων μέλη της Ο.Μ.Π.Θ, που μετά από παρακολούθηση τους σταμάτησαν την Κυριακή 22/4 στο Ρετζίκι, και τους συνόδευαν στο Α.Τ. Νεάπολης, όπου μετά από τον έλεγχο ένας απ' τους δύο αφέθηκε ελεύτερος ενώ ο άλλος μεταφέρθηκε στο Τμήμα Αλλοδαπών Κορδελιού. Μετά από άμεση κινητοποίηση που έγινε από αλληλέγγυους συντρόφους και φίλους, με την παρουσία βέβαια και των δυνάμεων των ΜΑΤ και ασφαλιτών, έγινε δυνατή και η απελευθέρωση του άλλου συντρόφου, πολιτικού πρόσφυγα από την Τουρκία.

Όλα αυτά έγιναν φανερά για να μας τρομοκρατούν και να χτυπήσουν έτσι κάθε αντίδραση και κινητοποίηση που έρχεται από τους μετανάστες, εφόσον οι δυο σύντροφοι ήταν από τους διοργανωτές της μικροφωνικής συγκέντρωσης που έγινε σε συμπαράσταση των ιρανών και ιρακινών προσφύγων την Παρασκευή στη Καμάρα. Αυτό όμως σε καμία περίπτωση δεν θα μας αναγκάσει να κάνουμε πίσω, θα είμαστε και πάλι στο δρόμο κάθε φορά που θα είναι αναγκαίο. Για μας τους πρόσφυγες, η Ευρώπη δεν είναι ο παράδεισος που νομίζαμε αλλά η είσοδος σε μια ζωή που κανένας δεν ονειρεύεται, κανένας δε μπορεί να ανεχτεί. Μια από αυτές τις "ιστορίες" που σήμερα αποτελούν πραγματικότητα είναι και η κατάσταση την οποία βιώνουν οι ιρακινοί και ιρανοί πρόσφυγες εδώ και αρκετές εβδομάδες, υποφέροντας λόγω των απάνθρωπων συνθηκών μεταφοράς τους από το έναν χώρο κράτησης στον άλλο, πότε με τη δύναμη του "νόμου" και πότε με κλομπ και κλοτσιές. Η παράνομη κράτηση τους αποτελεί παραβίαση του ίδιου του ελληνικού Συντάγματος, και συγκεκριμένα του νόμου 3386/2005, της σύμβασης της Γενεύης και το Π.Δ. 61/99. Με βάση την ευρωπαϊκή και ελληνική νομοθεσία σε όλα τα θύματα βίας, βασανιστηρίων και δίωξης λόγω πολιτικών πεποιθήσεων πρέπει να τους προσφέρεται ειδική μέριμνα, περίθαλψη και νομική υποστήριξη από τις χώρες υποδοχής τους, ανεξάρτητα με τον τρόπο που εισέρχονται σ' αυτές. Αντίθετα, έγινε η πρώτη απόπειρα να εφαρμοστεί το διακρατικό πρωτόκολλο που υπέγραψε η Ελλάδα με την Τουρκία το 2001 και το οποίο ορίζει την επαναπροώθηση των προσφύγων που προέρχονται από τις αντίστοιχες χώρες χωρίς να έχουν δικαίωμα αντιρρήσεων, προσφυγής και οποιασδήποτε άλλης νομικής υποστήριξης. Απαιτούμε να αφεθούν ελεύθεροι!

Κρατικές "αυτοκτονίες"

Η αστυνομική βία δεν τίποτα άλλο παρά μόνο η βιτρίνα της κατασταλτικής πολιτικής του ίδιου του κράτους. Οι πυροβολισμοί στους δρόμους, στις πλατείες, στα σύνορα και οι τελευταίες "αυτοκτονίες" και αυτοπυρπολισμοί στα κρατητήρια των τμημάτων δεν είναι και δεν μπορεί να είναι τυχαία.

Ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων έχει πέσει θύμα της κρατικής βίας και ακόμα περισσότεροι (οι οικογένειές τους) περιμένουν ακόμα να δικαιωθούν από τη δικαιοσύνη η οποία με τη σειρά της δικάζει με φυλάκιση ή απέλαση κάθε μέρα εκατοντάδες περιπτώσεις ανθρώπων που συνήθως προέρχονται από φτωχές οικογένειες ή αποτελούν τις γνωστές πλέον κατηγορίες των μεταναστών, προσφύγων και τσιγγάνων.

Η τελευταία πολύ ωραία σχεδιασμένη "αυτοκτονία" του νεαρού μετανάστη από την Αλβανία στο Αστυνομικό Τμήμα Ιλίου δείχνει για ακόμα μια φορά τις διαθέσεις και τους τρόπους με τους οποίους θέλει να περιφρονήσει το κράτος κάθε τι που αντιδρά. Οι φοιτητικές διαδηλώσεις στο κέντρο της Αθήνας και ο άγριος ξυλοδαρμός των διαδηλωτών είναι και αυτός μέρος της πολιτικής της κυβέρνησης και της Νέας Τάξης Πραγμάτων. Κάθε νεαρός που τρέχει είναι εγκληματίας, τρομοκράτης. Αντιθέτως, κάθε μπάτσος που σκοτώνει απλώς κάνει το καθήκον του. **Σε μια τέτοια κατάσταση είναι δύσκολο να βγάλει κανείς τον εαυτό του απ' έξω, η βία είναι δίπλα μας πιο φανερά από ποτέ, ας απαντήσουμε λοιπόν όλοι μαζί.**

ΟΜΑΔΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ & ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μαθήματα επαγγελματικού προσανατολισμού

Στις 20 Μαρτίου του 2007, και κατά τη διάρκεια του μαθήματος, από τη 2η μέχρι και την 7η ώρα, έγινε εκδήλωση σε Λύκειο της Θεσσαλονίκης με τίτλο: «Ένστολα επαγγέλματα με την οπτική του φύλλου» στα πλαίσια του μαθήματος του επαγγελματικού προσανατολισμού. Μας επισκέφτηκαν τρεις γυναίκες από το λιμενικό, την πυροσβεστική και την αστυνομία.

Όμως, αντί να μας μιλήσουν για το θέμα της εκδήλωσης αναλώθηκαν σχετικά με τα θετικά του επαγγέλματος, όπως το ότι είναι επικερδές, με εξασφαλισμένο μέλλον και το μόνο αρνητικό είναι τα ωράρια και οι μεταθέσεις.

Στον διάλογο που ακολούθησε, δυο μαθητές ρώτησαν για την άλλη πλευρά των ένστολων επαγγελμάτων και συγκεκριμένα για την εκμηδένιση της προσωπικότητας αυτών που κρύβονται κάτω από μια στολή, αν είναι άβουλα πιόνια της ηγεσίας, για το ποιόν των ανθρώπων που αναλαμβάνουν την αστυνόμευση διαδηλώσεων όπως και για αυτούς που δίνουν της εντολές, για τη σχέση αστυνομίας και ΜΜΕ, για τα δακρυγόνα και πόσο επιβλαβή είναι για την υγεία μας και για το πόσο αισθάνονται ασφαλείς οι πολίτες με την παρουσία της αστυνομίας, για τους κουκουλοφόρους αστυνομικούς, για τη χρήση σιδηρογροθιάς και για τη "δική μας" ζαρντινιέρα κτλ.

Η αντίδραση της αστυνομικού, η οποία είναι βαθμοφόρος αξιωματικός, ήταν ο εκνευρισμός και οι υπεκφυγές, επαναλαμβάνοντας το επικερδές και την ασφάλεια που παρέχει το επάγγελμα καθώς και τη κοινωνική του αποδοχή. Η ίδια υποστήριξε πως οι κουκουλοφόροι αστυνομικοί είναι ψέματα, ρίχνοντας το φταίξιμο στη στάση των ΜΜΕ τα οποία τάσσονται κατά της αστυνομίας και παρουσιάζουν διαρκώς την αρνητική της πλευρά αποκρύπτοντας της επιτυχίες της. Όσον αφορά τη χρήση σιδερογροθιάς και ανάποδων γκλοπ αλλά και ζαρντινιέρας, τσουβάλιασε τους θύτες λέγοντας πως είναι εξαιρέσεις όπως και σε κάθε άλλο επάγγελμα!!! Τόσο απλά και μάλιστα μπροστά σε 17χρονα παιδιά. Μάλιστα τόνισε πως ο αστυνομικός με τη σιδερογροθιά ήταν σε θέση άμυνας. Άσε που κάποια στιγμή μας είπε πως όλα αυτά δεν είναι αποδεδειγμένα.

Οι τόνοι ανέβηκαν και όταν τη ρωτήσαμε για τα δακρυγόνα και πως είναι παράνομα από ευρωπαϊκά δικαστήρια, αλλά νομίζω και από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Μας είπε πως δεν είναι επιβλαβή για την υγεία αλλά και πως χρησιμοποιούνται για να μη καταστραφεί η περιουσία του αδελφού και της μάνας μας. Υποστήριξε πως είναι νόμιμα, αλλά στην ερώτησή μας πως τα δακρυγόνα τα εισπνέουν και αυτοί που τέλος πάντων δε τα σπάνε δεν πήραμε απάντηση. Τα ίδια και για την ερώτησή μας για την έννομη βία που δεν τιμωρείται από κανέναν, η μόνη που δεν τιμωρείται από κανέναν.

Και ενώ τα πνεύματα είχαν ανάψει για τα καλά, σε ερώτηση για το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο των ΜΑΤ, η ίδια υποστήριξε ότι σπουδάζουν όπως όλοι, και σε ερώτηση για τους διορισμούς με μέσο, μιας και ένας συμμαθητής μας έχει με μέσο διορισμένο συγγενή του στα ΜΑΤ, απάντησε πως δεν υπάρχουν τέτοια πράγματα. Ένας από τους μαθητές τής είπε ότι βάζουν τους αμόρφωτους να δέρνουν το κόσμο και τους μορφωμένους στα γραφεία να δίνουν εντολές τότε η αξιωματικός νευρίασε πιο πολύ από κάθε άλλη στιγμή και κοιτάζοντας προς τους καθηγητές έμμεσα καταφέρθηκε εναντίον μας.

Στο τέλος τής είπαμε πως η δουλειά της είναι για φτύσιμο. Η αναστάτωση συνεχίστηκε τόσο από τους καθηγητές όσο και από τους ομιλητές, κάποιοι μας έκαναν συστάσεις και η ίδια είπε ακριβώς έτσι: «δεν περίμενα να βρω σκεπτόμενους μαθητές...» αλλά και πως είμαστε το μοναδικό σχολείο που συνάντησε με κόμπλεξ ενάντια στην αστυνομία και πως το σώμα είναι αποκλειστικά και μόνο για την ασφάλεια των πολιτών και ότι δεν υπάρχουν συμφέροντα.

Κατά τη διάρκεια της παρουσίασης, τα ένστολα επαγγέλματα παρουσιάστηκαν σαν τα ιδανικά, αν όχι τα ιδανικότερα για τη σύγχρονη εποχή. Σχεδόν καθόλου δεν έγινε αναφορά σε θέμα φύλλου, όπως και ήταν το αρχικό θέμα. Μας παρουσίασαν τη μισή αλήθεια, από τη στιγμή που η επιβίωση είναι το ζητούμενο για το μαθητή και όχι το να ζει καλά. Και όμως πιστεύω ότι οι πιο πολλοί από τους μαθητές ικανοποιήθηκαν από αυτό. Άμεσα μας προέτρεψαν και οι τρεις ομιλητές -με εκφράσεις όπως «το μέλλον των νέων είναι αβέβαιο» και «μεγαλώνετε σε κλίμα αβεβαιότητας», σε «εποχές ανεργίας»- να καταταγούμε στα ένστολα επαγγέλματα επιμένοντας ότι προσφέρουν κοινωνικό έργο.

Στο τέλος, τής είπα, αν είχα να διαλέξω ανάμεσα στα σώματα ασφαλείας και στην αξιοπρέπεια θα διάλεγα την αξιοπρέπεια (αφού μας τα έπρηξε με τα χρήματά τους).

Μάριος Τουρσουνίδης

*Αργότερα μάθαμε πως σε σχολείο στα Εξάρχεια τους πέταξαν αυγά!!!

Γιατί μια αισθητική θεωρία σήμερα;

Να επαναπροσδιορίσουμε την αναγκαιότητα μιας αισθητικής θεωρίας σημαίνει να επαναπροσδιορίσουμε, σε κάποιον βαθμό, την αναγκαιότητα και τις θεμιτές μορφές του ίδιου τού φιλοσοφικού αναστοχασμού σήμερα. Διότι η μείζων αισθητική φιλοσοφία, όπως τη γνωρίσαμε από τα μέσα του δέκατου όγδοου αιώνα μέχρι τις αρχές του εικοστού, ήταν αναπόσπαστο μέρος της ευρύτερης προσπάθειας που ανέλαβε η νεότερη ευρωπαϊκή φιλοσοφία να επανασημασιοδοτήσει τον κόσμο στο φως των νέων αναγκών και επιδιώξεων, στο φως των ιστορικών προταγμάτων του Διαφωτισμού· και η έκλειψη της Αισθητικής στον ορίζοντα του εικοστού αιώνα συνδέεται στενά με την ευρύτερη κρίση της φιλοσοφίας, εν μέρει υπό από την αντεπίθεση του εξειδικευμένου λόγου της τεχνοεπιστήμης που εισέρχεται στο προσκήνιο με νέα αυτοπεποίθηση αξιώνοντας να εκτοπίσει ως παρωχημένο ό,τι δεν έχει τη διπλή επικύρωση του επιστημονικού εργαστηρίου και του επίσημου πανεπιστημιακού θεσμού.

Να επαναπροσδιορίσουμε την αναγκαιότητα μιας αισθητικής θεωρίας σημαίνει να επαναπροσδιορίσουμε, σε κάποιον βαθμό, την αναγκαιότητα και τις θεμιτές μορφές του ίδιου τού φιλοσοφικού αναστοχασμού σήμερα. Διότι η μείζων αισθητική φιλοσοφία, όπως τη γνωρίσαμε από τα μέσα του δέκατου όγδοου αιώνα μέχρι τις αρχές του εικοστού, ήταν αναπόσπαστο μέρος της ευρύτερης προσπάθειας που ανέλαβε η νεότερη ευρωπαϊκή φιλοσοφία να επανασημασιοδοτήσει τον κόσμο στο φως των νέων αναγκών και επιδιώξεων, στο φως των ιστορικών προταγμάτων του Διαφωτισμού· και η έκλειψη της Αισθητικής στον ορίζοντα του εικοστού αιώνα συνδέεται στενά με την ευρύτερη κρίση της φιλοσοφίας, εν μέρει υπό από την αντεπίθεση του εξειδικευμένου λόγου της τεχνοεπιστήμης που εισέρχεται στο προσκήνιο με νέα αυτοπεποίθηση αξιώνοντας να εκτοπίσει ως παρωχημένο ό,τι δεν έχει τη διπλή επικύρωση του επιστημονικού εργαστηρίου και του επίσημου πανεπιστημιακού θεσμού.

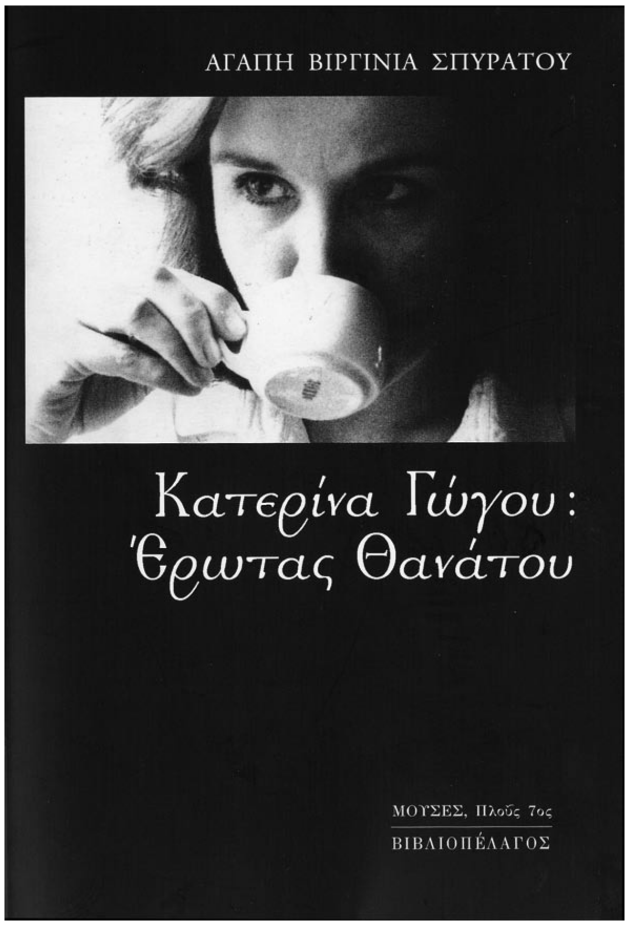
Το πρόγραμμα του παροπλισμού μίας γενικής Αισθητικής υπέρ εξειδικευμένων και τεχνικών θεωρητικών κλάδων των επιμέρους τεχνών —μουσικολογία, εικαστική κριτική, θεατρολογία, θεωρία της λογοτεχνίας, κοκ.— είναι θετικιστικό. Εμποδίζει την ολοποίηση της ιστορικής εμπειρίας και την αναστοχαστική σύνδεσή της με οικουμενικούς ανθρώπινους σκοπούς ή αξίες· συσκοτίζει τις σχέσεις που πλέκονται διαρκώς ανάμεσα σε κάθε μεμονωμένο τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας και τη συνολική κίνηση της κοινωνίας, την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, την κυριαρχούσα μορφή των παραγωγικών σχέσεων και τις λογικές που διέπουν τη σχέση των μοντέρνων κοινωνιών με τη φύση. Το έσχατο νόημα μιας επιστημονικής ανακάλυψης, για παράδειγμα, όπως ακριβώς και η πλήρης σημασία μιας νέας τεχνοτροπίας, δεν προκύπτουν αποκλειστικά εντός του επιστημονικού ή του καλλιτεχνικού πεδίου αντίστοιχα αλλά από τον συσχετισμό των όσων συμβαίνουν στο εν λόγω πεδίο με την ευρύτερη δέσμη των κοινωνικών πρακτικών. Ο αναστοχασμός αυτής της λεπτής και συχνά αόρατης σχέσης δεν είναι έργο που μπορεί να αναλάβει η ίδια η επιστήμη, όμως, παρά μόνο εφόσον θέσει υπό ερώτησιν τα ίδια τα «επιστημονικά» της εννοιολογικά και μεθοδολογικά εργαλεία· η τέχνη μοιάζει από τη φύση της πολύ πιο προικισμένη να την συλλάβει και να την αποκρυσταλλώσει σε παραδειγματικές μορφές, ωστόσο οι μορφές αυτές είναι κρυπτικές, απαιτούν δηλαδή και πάλι αποκρυπτογράφηση και ερμηνεία – με μία λέξη, αναστοχασμό. Αυτός ο αναστοχασμός είναι η αρμοδιότητα και το καθήκον εκείνου που εξακολουθούμε να ονομάζουμε φιλοσοφία.

Η καχυποψία, ωστόσο, απέναντι στην παλαιά φιλοσοφική Αισθητική, όπως και στην παραδοσιακή φιλοσοφία εν γένει, έχει με το μέρος της ένα ποσοστό δικαίου που πρέπει να σταθμίσουμε επακριβώς. Μετά την κρίση του φιλοσοφικού συστήματος —τελευταίο πραγματικό σύστημα ήταν ίσως η φιλοσοφία του Χέγκελ— αναπτύσσεται ένας κριτικός τύπος του φιλοσοφείν που θέτει στον εαυτό του πολύ πιο συγκεκριμένα καθήκοντα. Με μία έννοια, ανακατανέμονται οι προτεραιότητες μεταξύ του γενικού και του ειδικού. Γίνεται κοινή συνείδηση ότι πρέπει να ξεκινάμε από το ειδικό, το συγκεκριμένο, από τα προσδιορισμένα προβλήματα που μας θέτει η υλικοϊστορική μας ύπαρξη, των οποίων η αντιμετώπιση απαιτεί μια διαρκώς διευρυνόμενη εννοιοποίηση· αυτή η τελευταία όμως δεν πρέπει να χάνει ποτέ από τα μάτια της τον ειδικό και συγκεκριμένο της στόχο. Σε αυτό το φως η παραδοσιακή φιλοσοφία κρίνεται ένοχη μιας υπερβολικής ροπής στο αφηρημένο, ενός υπερβάλλοντος δογματισμού στην τάση της να ζητεί ή να αξιώνει διιστορικώς ισχύουσες «πρώτες αρχές» (ή αμετακίνητους «τελικούς σκοπούς»). Τηρουμένων των αναλογιών, η παραδοσιακή αισθητική πάσχει από ένα ανάλογο πρόβλημα. Έλαβε ως αφετηρία της μιαν αφηρημένη έννοια του ωραίου, ξεχνώντας να αναστοχαστεί την ιδιάζουσα ιστορική εμπειρία που γεννά και καθιερώνει τέτοια κοινωνικά αισθήματα και αξίες, όπως και τη σχέση που κατ' ανάγκην υφίσταται, μετά την καθιέρωση ενός τέτοιου αισθήματος και μιας τέτοιας αξίας, ανάμεσα στο ίδιο και σε ό,τι χρειάστηκε αυτό να αρνηθεί —απωθήσει— προκειμένου να καθιερωθεί ως τέτοιο (εν προκειμένω, το «άσχημο»). Κατά μία έννοια, ο παραδοσιακός αισθητικός στοχασμός στη Δύση αξίωσε μιαν απόλυτη αξία, το ωραίο (στον Πλάτωνα φαίνεται ήδη καθαρά το πρώτο δογματικό βήμα), κι εν συνεχεία εξέτασε την δραστηριότητα που αποκαλούμε τέχνη σαν κιβωτό και ενσάρκωση, περισσότερο ή λιγότερο επιτυχημένη κατά περίπτωση, αυτού του στοιχείου. Σήμερα ξέρουμε καλά ότι πρέπει να ξεκινάμε αντίστροφα: η ίδια η τέχνη είναι η δραστηριότητα που κατασκευάζει τα κοινωνικά μας αισθήματα περί ωραίου, τα οποία παρουσιάζουν δραματική ανομοιογένεια από πολιτισμό σε πολιτισμό και από κοινωνία σε κοινωνία, και το κάνει αυτό ανταποκρινόμενη σε συλλογικές ανάγκες ή αιτήματα ολοκλήρωσης και ευτυχίας τα οποία μένουν ανεκπλήρωτα στις τρέχουσες συλλογικές πρακτικές του εκάστοτε πολιτισμού· γι' αυτό και όλη η ατελείωτη ποικιλία των δραστηριοτήτων τις οποίες μπορούμε σε οιονδήποτε πολιτισμό να υπαγάγουμε σε κάποια έννοια τέχνης (όπως την αντιλαμβανόμαστε σήμερα), παρουσιάζουν αξιοσημείωτη αντίθεση (που είναι σε κυμαινόμενο βαθμό και συμπληρωματικότητα, αναλόγως του πόσο συνεκτική εσωτερικά είναι η κοινωνία ή ο πολιτισμός που εξετάζουμε) με τις εργαλειοτεχνικές, δηλαδή εργασιακές και πολιτικοδιοικητικές πρακτικές του ίδιου αυτού πολιτισμού. Εξ άλλου η ίδια η «τέχνη» είναι μια ιστορικά συστημένη ανθρώπινη δραστηριότητα, η οποία εμφανίζεται σε ορισμένου τύπου κοινωνίες και όχι άλλες· για ένα μεγάλο διάστημα της ανθρώπινης ιστορίας, και σε ορισμένους πολιτισμούς ακόμα, λειτουργίες ανάλογες με αυτές που επιτελεί στις δικές μας κοινωνίες η «τέχνη» ανήκαν στην αρμοδιότητα των λειτουργών του ιερού και στη σφαίρα της μαγικοθρησκευτικής τελετουργίας. Μια ιστορική και ανθρωπολογική εξέταση των καλλιτεχνικών μορφών με τις οποίες είμαστε σήμερα εξοικειωμένοι δείχνει ότι σε μεγάλο βαθμό κατάγονται από ιερές τελετουργίες.

Όλες αυτές οι παρατηρήσεις μπορούν να συνοψιστούν σε δύο θέσεις, εκ πρώτης όψεως αντιφατικές μεταξύ τους: πρώτον, η παραδοσιακή φιλοσοφική Αισθητική είναι οριστικά πεπαλαιωμένη και κάθε απόπειρα παλινόρθωσής της σήμερα είναι καταδικασμένη σε αποτυχία· δεύτερον, επείγει όσο ποτέ άλλοτε ένας φιλοσοφικά ενήμερος αισθητικός αναστοχασμός, ριζικά ιστορικοποιημένος και με κριτική στόχευση, στενά συνδεδεμένος με την αγωνία για το μέλλον της τέχνης στις κοινωνίες μας. Και όταν λέμε «το μέλλον της τέχνης», εννοούμε όχι τόσο τις καθιερωμένες μορφές τέχνης οι οποίες μπορούν να αλλάζουν απεριόριστα σχήμα, ακόμη και όνομα, αλλά κυρίως εκείνο που διακυβεύεται μέσ' από την τέχνη: το αίτημα μιας απεριόριστης εκφραστικής ελευθερίας, συνδεδεμένο στενά με την άρση των αποξενωμένων μορφών εργασίας, το αίτημα μιας επανασυμφιλίωσης με την υλική φύση, εσωτερική και εξωτερική, που δεν θα γίνεται πλέον αντιληπτή ως νεκρό πεδίο κυριαρχίας αλλά ως έμψυχος συνομιλητής του ανθρώπου, το αίτημα για σωματική, αισθησιακή πλήρωση και ευτυχία που ένας μονόπλευρα εξορθολογισμένος και εργαλειοτεχνικός πολιτισμός έχει θυσιάσει στον βωμό της αποτελεσματικότητας, της συσσώρευσης πλούτου και εξουσίας, που είναι η ίδια σύμπτωμα μιας παρανοϊκής —και σε αυτό τον βαθμό αυτοκαταστροφικής— φαντασίωσης παντοδυναμίας.

Φώτης Τερζάκης

Κατερίνα Γώγου: Έρωτας Θανάτου

Συγγραφέας: Αγάπη Βιργινία Σπυράτου
Εκδόσεις: Βιβλιοπέλαγος
Αριθμός Σελίδων: 184

Κυκλοφόρησε το Μάιο του 2007 από τις εκδόσεις Βιβλιοπέλαγος η μελέτη της Βιργινίας Σπυράτου «Κατερίνα Γώγου: Έρωτας θανάτου». Η μελέτη αυτή έχει γίνει κάτω από το πρίσμα της φεμινιστικής θεωρίας της λογοτεχνίας και εστιάζεται κυρίως στις πλευρές εκείνες που αφορούν στις απεικονίσεις του θηλυκού και στην αυτοκαταστροφή της γυναίκας.

Η Κατερίνα Γώγου «έζησε και πέθανε για ένα ιδανικό». Εξέφρασε στην ποίησή της με τον πιο σαφή τρόπο τη θέση της γυναίκας σε έναν πατριαρχικό κόσμο χωρίς να εγκλωβιστεί από την ταυτότητα της «φεμινίστριας». Η προβληματική της ήταν γενικότερη, ενώ η πολιτική της αφετηρία τη βοήθησε να εξηγήσει και να αποδώσει τις σχέσεις, τις αιτίες και τις συνέπειες της γυναικείας καταπίεσης.

Η διέξοδος για τη Γώγου καθ' όλη την διάρκεια της ζωής της ήταν η ποίηση και το όνειρο της επανάστασης. Στα τέλη της δεκαετίας του '60, η υπέρβαση του εφικτού υπήρξε το στρατηγικό όραμα της νεολαίας. Κοινός τόπος όλων ήταν η συλλογική απόπειρα για την ανατροπή των όρων και των ορίων των κατεστημένων μαζικών μορφών ύπαρξης. Η απορρόφηση του πολιτικού ριζοσπαστισμού, από το '80 και ύστερα, από την κυρίαρχη ιδεολογία οδήγησε ή στην ενσωμάτωση ή την κατανάλωση.

Άνθρωποι σαν την Κατερίνα που δεν μπορούν να αφομοιωθούν ή να αποδεχθούν το ιδεολογικό vertigo μιας ολόκληρης γενιάς είτε περιχαρακώνονται σε μια αξιοπρεπή μοναχικότητα είτε συνεχίζουν έναν contra tempo πολιτικό ριζοσπαστισμό. Η Γώγου, μαζί με τον Άσιμο και το Σιδηρόπουλο, ανήκουν στην κατηγορία αυτών που δεν μπορούν να απεμπολήσουν τις αξίες τους.

Ίσως και για αυτόν το λόγο, το έργο της Κατερίνας έχει ανθρώπινο χαρακτήρα και τραγικό μεγαλείο. Η Γώγου δεν θυματοποιείται αλλά επιτίθεται στο ζοφερό για τον άνθρωπο κοινωνικό περιβάλλον της δεκαετίας του '80. Εναντιώνεται σε όλους αυτούς που θεωρεί υπεύθυνους για τον αφοπλισμό της γενιάς της, αλλά ταυτόχρονα σπαράζει γιατί πολλοί από αυτούς ήταν συνοδοιπόροι.

Σύμφωνα με τη συγγραφέα του βιβλίου Α.Β. Σπυράτου, «Η ενασχόληση με το έργο συγγραφέων σαν τη Γώγου δεν έχει το νόημα του μνημόσυνου ή της ταρίχευσης, αφού ούτως ή άλλως διατηρούνται στη συλλογική μνήμη έχοντας κερδίσει τη λογοτεχνική αθανασία. Γι' αυτούς ο θάνατος δεν βάζει τέλος σε τίποτε».

Η σημασία της παρούσας μελέτης -και συμφωνώ απόλυτα με το Γιάννη Δεληγιάννη που προλογίζει το βιβλίο- είναι ότι «εντάσσει την Κατερίνα, στη λογοτεχνική παράδοση, διευρύνοντας τα όρια και τους κανόνες της αποδεκτής «μορφής» ποιήματος. Αποδυναμώνει την αφοριστική προσέγγιση του έργου της Γώγου ως προϊόντος της διαταραγμένης ψυχικής της κατάστασης. Η Κατερίνα δεν μετέτρεπε τα αδιέξοδά της σε ποίηση, αναζητούσε διεξόδους και ξόρκιζε τους εφιάλτες της. Νομιμοποιεί στο πρόσωπό της, όλους τους «ασκεπείς» ανθρώπους της τέχνης, που ποτέ δεν αναγνωρίστηκαν ως σημαίνοντες δημιουργοί. Καλλιτέχνες όπως η Γώγου, ο Άσιμος, ο Σιδηρόπουλος, -οι «δικοί μας» Κατερίνα, ο Νικόλας και ο Παύλος δηλαδή (σημείωση δικιά μου)- είναι τρανταχτές αποδείξεις ότι μπορούμε να υπάρχουμε ως άνθρωποι και έξω από την πατενταρισμένη εκδοχή του «κανονικού» και του «ισορροπημένου». Συνεπώς, το να πορεύεσαι παρέα με τα εσωτερικά σου αδιέξοδα και να παλεύεις για να τα κάνεις λόγο και τέχνη είναι μορφή πολιτικού αγώνα και καθόλου παραίτηση. Αυτός είναι ο ουσιαστικός «πολιτικός» αγώνας της ύπαρξης απέναντι σε όλα όσα την στοιχειώνουν, την εμποδίζουν να ελευθερωθεί και να ταξιδέψει».

Κλείνοντας, στο οπισθόφυλλο διαβάζουμε: «Θα μείνει αυτό που ήμασταν! Όταν ήμασταν όλοι μαζί, παρόντες - ακούς Κατερίνα; Με μαύρα πέτσινα μπουφάν στις πλατείες και στους δρόμους. Το πιστέψαμε τότε. Πως θα ήμασταν για πάντα μαζί. Εμείς και άλλοι πολλοί. Όλοι εκτός από του πουλημένους. Αγαπηθήκαμε και τότε μπορούσαμε και πράγματι μπορούσαμε απλώς και μόνο γιατί πιστεύαμε ότι μπορούσαμε». Η τελευταία φράση συνοψίζει τη σημασία που έχει το εν λόγω βιβλίο για όλους εμάς που «κοινωνικοποιηθήκαμε» πολιτικά στα μέσα της δεκαετίας και είχαμε την τύχη να πάρουμε έστω και λίγο από τη μυρωδιά της. Για τους νεότερους το βιβλίο αυτό οπλίζει τη μνήμη για -συμπεριλαμβανομένης και τις Κατερίνας Γώγου- όλους αυτούς τους υπέροχους επιζώντες νεκρούς που θα κάνουν πάντα το όνειρο για απελευθέρωση βατό και όχι άβατο στον διαρκή αγώνα του ανθρώπου για χειραφέτηση

Βιβλιοφ@γος

«Μη με σταματάς. Ονειρεύομαι.
Ζήσαμε σκυμμένοι αιώνες αδικίας.
Αιώνες μοναξιάς.
Τώρα μη. Μη με σταματάς.
Τώρα κι εδώ για πάντα και παντού.
Ονειρεύομαι Ελευθερία.
Μέσα απ' του καθένα
την πανέμορφη ιδιαιτερότητα
ν' αποκαταστήσουμε
του Σύμπαντος την Αρμονία.
Ας παίξουμε. Η γνώση είναι χαρά.
Δεν είναι επιστράτευση απ' τα σχολεία.
Ονειρεύομαι γιατί αγαπώ.
Μεγάλα όνειρα στον ουρανό.
Εργάτες με δικά τους εργοστάσια
συμβάλλουν στην παγκόσμια σοκολατοποιία.
Ονειρεύομαι γιατί ΞΕΡΩ και ΜΠΟΡΩ.
Οι τράπεζες γεννάνε τους «ληστές».
Οι φυλακές τους «τρομοκράτες».
Η μοναξιά τους «απροσάρμοστους».
Το προϊόν την «ανάγκη».
Τα σύνορα τους στρατούς.
Όλα η ιδιοχτησία.
Βία γεννάει Βία.
Μη τώρα. Μη με σταματάς.
Είναι τώρα ν' αποκαταστήσουμε
Του ηθικού δικαίου την υπέρτατη πράξη.
Να κάνουμε ποίημα την Ζωή.
Και τη Ζωή πράξη.
Είναι ένα όνειρο που μπορώ μπορώ μπορώ
Σ' ΑΓΑΠΑΩ
Και δεν με σταματάς να ονειρεύομαι. Ζω.
Απλώνω τα χέρια
Στον έρωτα και στην αλληλεγγύη
στην Ελευθερία
Όσες φορές χρειαστεί κι απ' την αρχή.
Υπερασπίζομαι την ΑΝΑΡΧΙΑ.

Ποίημα εκτός ποιητικών συλλογών, δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Άναρχος, Τεύχος 1 στην Αθήνα τον Νοέμβριο του 1983

ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΗ ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ Ο MARTYN JACQUES

Tiger Lillies:

"Συνέντευξη στη Βαβυλωνία με τον τραγουδιστή του συγκροτήματος των Tiger Lillies, Martyn Jacques, στα παρασκήνια της παράστασης «Το κοριτσάκι με τα σπίρτα». Σε αυτή τη συνέντευξη οι Tiger Lillies μας μιλούν για την τελευταία τους δισκογραφική δουλειά, την παράσταση, την πολιτική, ανάβοντας ένα σπίρτο όχι για να καπνίσουν".

Αργύρης Αργυριάδης

Σκέφτομαι μια ιστορία για ενήλικες και τη διηγούμαι στα παιδιά, έχοντας πάντα στο μυαλό μου πως η Μαμά κι ο Μπαμπάς μπορεί να κρυφακούν" Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

Το συγκρότημα που συνδυάζει τη decadence του **Brecht** με το rock του **Waits**, το μηδενισμό του punk με τη σκοτεινή μελαγχολία του **Jacques Brel**, το διαστροφικό τσίρκο του **Ιερώνυμου Μπος** με το λυρισμό της όπερας και το βερολινέζικο καμπαρέ με τη μποέμικη διάθεση της τσιγγάνικης μουσικής επιστρέφει με την εικονοπλαστική δύναμη του Άντερσεν που ως γνωστό μεγάλοι ζωγράφοι αποθανάτισαν εικόνες από τα παραμύθια του, σε διάσημους πίνακες.

Ένα επιπλέον στοιχείο που διέπει τα έργα του μεγάλου Δανού παραμυθά είναι η εμμονή του να εισάγει το χιούμορ ή την κοινωνική σάτιρα ακόμα και στις θλιβερές καταστάσεις που περιγράφει. Οι Tiger Lillies από την άλλη, χαρακτηρίζονται για το μαύρο χιούμορ τους, την καυστική τους διάθεση και την έμφυτη ροπή τους προς το γκροτέσκο. Στα show και στα τραγούδια τους αφηγούνται ιστορίες σε σκοτεινά σοκάκια γεμάτα πόρνες, μπεκρήδες, κακοποιούς και απόκληρους. Όταν λοιπόν τους «ανατέθηκε» να ανεβάσουν τη δική τους εκδοχή για το "κοριτσάκι με τα σπίρτα" το έπραξαν σα να ήταν από καιρό έτοιμοι.

Σύμφωνα με τον Martyn Jacques: "*Το συγκεκριμένο παραμύθι αποτελεί για μένα την πιο θλιβερή και ταυτόχρονα πιο όμορφη ιστορία του Άντερσεν. Ελπίζω οι θεατές που θα δουν τις παραστάσεις μας, να καταλήξουν στο ίδιο συμπέρασμα*".

"Το κοριτσάκι με τα σπίρτα" είναι ένα αυτοτελές δρώμενο από δώδεκα μπαλάντες που συνέθεσε ο Martyn Jacques εμπνεόμενος από το ομώνυμο παραμύθι. Η γνωστή ιστορία που μιλάει κάπως ανάλαφρα για τις σκληρές συνθήκες της ζωής τού έδωσε την ευκαιρία να επινοήσει ένα σύμπαν αντιφατικών καταστάσεων όπου το δράμα συνυπάρχει με το γέλιο, η φαντασία αντιμάχεται τη σκληρή πραγματικότητα και η φαιδρότητα την απελπισία, μετουσιώνοντας τον τραγικό θάνατο μέσα στην κρύα νύχτα σε λύτρωση. Τα τραγούδια του Jacques συνοδεύονται από τη βουβή κινησιολογία δυο ηθοποιών ενώ η πλοκή εξελίσσεται μέσα σε ένα υποβλητικό σκηνικό οφθαλμαπάτης που παραπέμπει σε λαβύρινθο.

Για μια ακόμα φορά οι Tiger Lillies μας υπενθυμίζουν ότι το άναμμα ενός σπίρτου δεν αρκεί να φέρει την καταστροφή του εξουσιαστικού κόσμου, τα πολλά όμως; Αλλά αυτό δεν είναι υπόθεση της τέχνης από μόνης της αλλά των ανθρώπων και των κινημάτων συνολικά.

Βαβυλωνία: Δυο χρόνια μετά το cd "Death and the Bible" οι Tiger Lillies ξαναχτυπούν με το "Urine Palace". Μίλησέ μας για αυτή τη δουλειά.

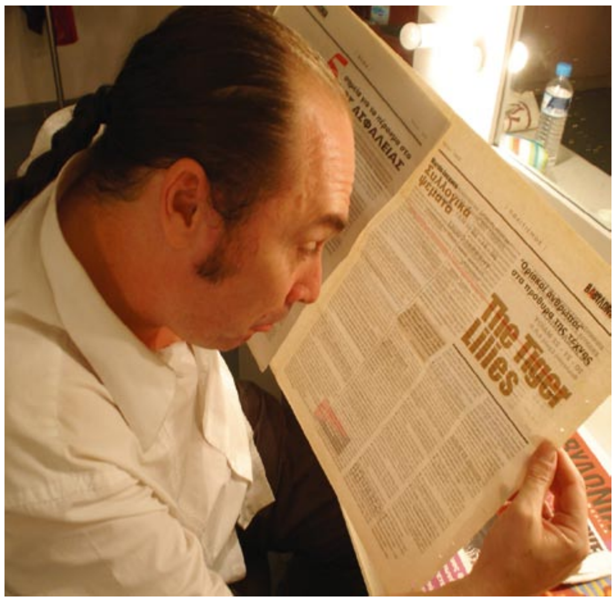
Martyn Jacques: Το Urine Palace αποτελείται από τραγούδια που έγραψα τα τελευταία δυο χρόνια. Δεν έχει κάποιο θεματικό άξονα όπως πολλές από πρόσφατες δουλειές μας και νομίζω πως κινείται περισσότερο στο ύφος των πρώτων μας album. Αυτό που κάνει το Urine Palace ιδιαίτερο για εμάς, και ελπίζω για τους ακροατές του, είναι πως ηχογραφήθηκε ζωντανά στην Umea της Σουηδίας με τη συνοδεία μιας συμφωνικής ορχήστρας με 35 μουσικούς. Η ηχογράφηση αυτή δεν ήταν κάτι που είχαμε σχεδιάσει, μια και γενικά δεν είμαστε πολύ καλοί στον προγραμματισμό και την οργάνωση. Η Umea μάς είχε κλείσει για μία συναυλία και ήθελαν να παίξουμε με τη συμφωνική τους ορχήστρα. Φτάσαμε στο θέατρο, κάναμε μία και μοναδική πρόβα με τους μουσικούς και κάναμε τη συναυλία. Οι διοργανωτές ηχογράφησαν τη συναυλία και όταν την ακούσαμε μας άρεσε πολύ και αποφασίσαμε να κρατήσουμε την ηχογράφηση αυτή για το cd μας. Νομίζω πως η ενορχήστρωση είναι πολύ ενδιαφέρουσα γιατί δεν "εξευγενίζει" ούτε "στρογγυλεύει" τη μουσική μας. Αντιθέτως πιστεύω πως τονίζει την ιδιαιτερότητα και την αιχμηρότητα αυτού που κάνουμε.

Β: Το "κοριτσάκι με τα σπίρτα" αποτελεί ένα ενσωματωμένο θέμα που προβάλλεται κυρίως την χριστουγεννιάτικη περίοδο, πιστεύεις ότι είναι ως θέμα επίκαιρο γενικότερα;

M.J.: Πολύ φοβάμαι πως οι ιστορίες αδικημένων ανθρώπων θα είναι πάντα επίκαιρες. Όσο υπάρχουν γύρω μας άνθρωποι που νοιώθουν μόνοι θα γράφονται παραμύθια και τραγούδια σαν κι αυτά.

Β: Τη σημερινή εποχή που κυριαρχεί ο κοινωνικός αποκλεισμός τα "κοριτσάκια με τα σπίρτα" πληθαίνουν. Ποιος πιστεύεις πως είναι ο σημερινός συμβολισμός αυτού του παραμυθιού σήμερα και ποιο στοιχείο προβάλλουν οι Tiger Lillies στη διήγησή τους;

M.J.: Το παραμύθι του Άντερσεν, αν και χαρακτηρίζεται "παιδικό", είναι πολύ σκληρό και σκοτεινό, γι' αυτό και δεν ένοιωσα την ανάγκη

να το αλλάξω ή να το κάνω πιο προκλητικό. Είναι η ιστορία ενός μικρού κοριτσιού που δεν έχει νοιώσει αγάπη από την οικογένειά του ή τους συνανθρώπους του και παγώνει από το κρύο όταν δίπλα του ο κόσμος ανταλλάσσει δώρα και είναι ξέγνοιαστος. **Σήμερα το κοριτσάκι αυτό θα μπορούσε να είναι μια πόρνη που δουλεύει όλη νύχτα για να δώσει τα λεφτά της σε κάποιον "φίλο" ή κοινώς νταβατζή, θα μπορούσαν να είναι οι άνθρωποι που είχαν την ατυχία να γεννηθούν σε λάθος γεωγραφικό μήκος και πλάτος. Θα μπορούσε να είναι και ο υπάλληλος που περνάει τη μισή ζωή του κλεισμένος σε ένα γραφείο και δεν ξέρει αν έξω βρέχει ή έχει λιακάδα.** Δυστυχώς, παρόλο που η ιστορία του Άντερσεν γράφτηκε πριν από έναν και βάλε αιώνα, εξακολουθεί να είναι πολύ επίκαιρη.

Β: Οι Tiger Lillies αισθητικά απεικονίζονται ως μια εικόνα περιθωρίου που η καθωσπρέπει κοινωνία προτιμά να την αποκρύπτει. Πιστεύεις ότι η εικόνα αυτή μπορεί πλέον να εμφανίζεται μόνο ως show;

M.J.: Δε νομίζω πως καμία κοινωνία κατάφερε ποτέ να αποκρύψει το περιθώριο. Το περιθώριο υπάρχει και γι' αυτό νομίζω πως πρέπει να εκφράζεται και μέσα από την τέχνη. Θεωρώ μάλιστα πως η κοινωνία ανέχεται περισσότερο το περιθώριο στην πραγματική ζωή παρά στην τέχνη. Γιατί το περιθώριο στην πραγματική ζωή λειτουργεί ως "παράδειγμα προς αποφυγήν", μια έννοια την οποία έχουν ανάγκη όλα τα καθεστώτα, τα ιδεολογικά, θρησκευτικά και πολιτικά κινήματα. Στην τέχνη όμως ή στην ψυχαγωγία το περιθώριο σοκάρει ακόμα περισσότερο, γιατί κάνει τους ανθρώπους να αισθάνονται άβολα. Έχουμε φτάσει να θεωρούμε πως για να ψυχαγωγηθούμε πρέπει να καθόμαστε αναπαυτικά στις καρέκλες μας και να παρακολουθούμε κάτι ευχάριστο κι ανώδυνο. Εγώ πιστεύω πως η ψυχαγωγία προϋποθέτει σκέψη κι έντονα συναισθήματα.

Β: Τελικά η επιλογή του ανθρώπου να παραμένει εκτός του συμβατικού κόσμου αποτελεί πολιτική πράξη;

M.J.: Ναι, εφ' όσον η πολιτική με την ευρύτερη έννοια του όρου υπαγορεύει τον ορισμό του "συμβατικού", του "σωστού" και του "πρέποντος". Ιδανικά οι λέξεις αυτές δεν θα υπήρχαν σε λεξικά αλλά μόνο στην ψυχή μας.

Για τις ιστορίες αδικημένων ανθρώπων που θα είναι πάντα επίκαιρες

Τα σημερινά κοριτσάκια με τα σπίρτα...

Β: Αυτές τις ημέρες γίνεται η σύνοδος των G8 στην Γερμανία εν μέσω δυναμικών διαδηλώσεων του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος. Το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης έχει χαρακτηριστεί από τα ΜΜΕ ως μια συμμορία περιθωριακών ατόμων και χαρακτήρων. Τι γνώμη έχεις για την παγκοσμιοποίηση και τους πολέμιούς της;

M.J.: Είμαι ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, την καταναλωτική κουλτούρα της και την ομογενοποίηση που αυτή εμπεριέχει. Δεν μπορεί όλα να είναι ίδια, αυτό το κυρίαρχο μοντέλο είναι τραγικό για τον κόσμο. Επιπλέον δεν συμπαθώ τον καπιταλισμό, έχει πολλά κακά και ό,τι καλό μπορεί να είχε, το έχει απεμπολήσει εδώ και αρκετό καιρό. Σε τι να πρωτοαναφερθεί κανείς, στην ανισότητα και τον αποκλεισμό ή το περιβάλλον; Ξέρεις, δεν οδηγώ, ούτε κατέχω αυτοκίνητο και γενικά προσπαθώ να μη συμμετέχω έμπρακτα στους αφομοιωτικούς μηχανισμούς του συστήματος. Συνεπώς το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης έχει δίκιο.

Β: Πιστεύεις ότι η πολιτική θα πρέπει να αντιπροσωπεύει μόνο το «ορθό» ή ότι «οι νεολαίοι με τα μαύρα» θα πρέπει να αποκτήσουν σημαντικό μερίδιο απεύθυνσης;

M.J.: Δεν είμαι πολιτικοποιημένος με την «ορθή» έννοια και θεωρώ ότι ως καλλιτέχνης πρέπει να σκέφτομαι και να ενεργώ διαφορετικά. Δεν επικροτώ τη βία και ειδικά την αριστερή βία η οποία μεταστοιχειώθηκε σε συστημική, δες τον Στάλιν ή τον Μάο, το καθεστώς τους έγινε τόσο διεφθαρμένο που άσκησε ίδιας έντασης βία με τον εχθρό του, τον καπιταλισμό. Βάσει αυτού θεωρώ ότι η πολιτική δεν μπορεί να εκφράζει το ορθό, αλλά το ανθρώπινο. Δεδομένου ότι το κράτος και η εξουσία δεν πρόκειται να παραδοθούν αμαχητί, τα παιδιά με τα μαύρα ρούχα μάχονται για όλους. Όπως θα δεις στην παράσταση, αυτός ο κόσμος δεν βελτιώνεται. Το τι πρέπει να γίνει το γνωρίζουν καλύτερα τα κινήματα των ανθρώπων, γι' αυτό ανάψτε και άλλα σπίρτα ώστε να εξαπλωθεί η φωτιά.

Β: Αποκαλείσαι αναρχομπρεχτικός καλλιτέχνης, αυτό είναι απλά ένα διαφημιστικό σλόγκαν ή είναι κάτι περισσότερο;

M.J.: Όπως σου εκμυστηρεύτηκα είμαι αντικαπιταλιστής - μην το πεις πουθενά (γελάει). Στη μουσική μας υπάρχει ένα «αναρχιστικό» πνεύμα. Δεν κλείνω τον εαυτό μου πολιτικά ή με όρους καθαρότητας. Σου είχα πει και παλαιότερα (αναφέρεται στην προηγούμενη αποκλειστική συνέντευξη στη Βαβυλωνία πριν δυο χρόνια) ότι μισώ τις ορθοδοξίες και δεν θα μπορούσα να ζήσω άνετα σε μια «σοσιαλιστική ουτοπία» σοβιετικού τύπου.

Εμπνεόμενος και από το punk προσπαθώ να χλευάσω την εξουσία και να σαρκάσω τις ανθρώπινες σχέσεις του σημερινού κόσμου. Η τέχνη είναι μια άλλη δυνατότητα έκφρασης και πάλης. Όπως τα κινήματα συγκρούονται στο δρόμο, έτσι κι εγώ κάνω τη ρήξη μου «επί πληρωμή» (γελάει πάλι σαρκαστικά - έχει ολοκληρώσει το βάψιμό του) προκαλώντας όποιον μπορεί να ακούσει και να δει πίσω από το προφανές.

Β: Αναρχομπρεχτικό punk συνεπώς;

M.J.: Ακούγεται αντιφατικό, ίσως και είναι οξύμωρο. Άλλωστε δεν είναι απογοητευτικό το ότι και εσείς (αναφέρεται στους αναρχικούς) δεν είστε όπως θέλουν να σας παρουσιάζουν; Και ίσως η μεγαλύτερη απογοήτευση να είναι ότι σε σχέση με το συμβατικό κόσμο μπορεί να είστε καλύτεροι. Τα πράγματα δεν είναι όπως θέλουν να δείχνουν. Αλλά έτσι είναι η πραγματικότητά μου, καθημερινά αλλοτριώνω και αλλοτριώνομαι, απελευθερώνω και απελευθερώνομαι, είναι μια διαρκής πάλη.

Ιστορίες της Θάλασσας

Πρόκειται για μια οπτικοακουστική σύνθεση της μουσικής του άλμπουμ των Tiger Lillies με τον ομώνυμο τίτλο (The Sea). Τη φορά αυτή τα τραγούδια συνοδεύονται από εικόνες και ποιητικά έργα εμπνευσμένα από την θάλασσα.

Οι Tiger Lillies εμπνέονται και περιγράφουν τις ζωές σκοτεινών και συνάμα τραγικών φιγούρων. Δεν θα μπορούσε λοιπόν ο μεθυσμένος ναύτης στο λιμάνι του Άμστερνταμ, με τα γεμάτα τατουάζ χέρια και τα αφροδίσια νοσήματα, αναμνηστικά ενός αληθινά αντισυμβατικού, να μην είναι ένας από τους ήρωες των Tiger Lillies. Αλλά και η θάλασσα, αυτή η ακηδεμόνευτη και μυστηριακή, πόρνη, ερωμένη αλλά και μάνα. Αυτή που στοιχειώνει ως άλλη ελευθερία όσους προσπάθησαν να την κατακτήσουν, μέχρι στο τέλος να γίνει ήλιος, θάνατος και πέτρα.

Στα τραγούδια των Tiger Lillies παρεμβάλλονται ποιήματα του ρομαντικού Samuel T. Coleridge, αποσπάσματα από την Οδύσσεια του Ομήρου, με χαρακτηριστικότερο αυτό για το τραγούδι των σειρήνων, αλλά και του καταραμένου ναύτη ποιητή Νίκου Καββαδία. Τα αποσπάσματα από το Μαραμπού και η ιστορία της αιώνια αγαπημένης πόρνης αποτελούν μια συγκλονιστική στιγμή μαζί με το άκουσμα του Sailors, ίσως του καλύτερου τραγουδιού του δίσκου.

Στο encore της παράστασης οι Tiger Lilies μάς «εκτελούν» στην κυριολεξία με το "Crack of Doom" δείχνοντας πως το τέλος αυτού του κόσμου και της παντοκρατορίας του έρχεται, και ότι όλοι είμαστε καταδικασμένοι. Σε αυτό το ετερόκλητο κοινό της παράστασης κάποιοι χειροκροτούν εκστατικά μη γνωρίζοντας τους στίχους του "Crack of Doom", άλλοι αφήνουν ένα παγωμένο χαμόγελο, ενώ μερικοί κοιταχθήκαμε πονηρά και ύποπτα σα να δίναμε μια υπόσχεση ως έτοιμοι από καιρό. Διότι αυτό είναι το μεγαλείο στην τέχνη γενικά και στο έργο των Tiger Lillies ειδικά: η δυνατότητα της ανεξάρτητης ερμηνείας που από συλλογικό δρώμενο γίνεται ατομικό πεπραγμένο. Είναι αυτή η δυνατότητα του «εκτός» που λειτουργεί ακόμα σε κάποιους λυτρωτικά.

Φυλακές & σωφρονιστικό σύστημα

Η φυλακή δεν αποτρέπει την τέλεση των αντικοινωνικών πράξεων, αντίθετα τις αυξάνει! Δεν βελτιώνει εκείνους που διαβαίνουν τα τείχη της. Όσο και αν την μεταρυθμίζουν, πάντα θα περιμένει ένας τόπος περιορισμού, ένα τεχνητό περιβάλλον σαν μοναστήρι, που θα κάνει τον φυλακισμένο όλο και πιο ακατάλληλο για να ζήσει μέσα στην κοινότητα. Δεν επιτυγχάνει τον σκοπό της. Ντροπιάζει την κοινωνία και πρέπει να εξαφανισθεί. Είναι ένα κατάλοιπο βαρβαρότητας.

Πέτρος Κροπότκιν